

Tương Tư Hữu Hại

Contents

Tương Tư Hữu Hại	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	45
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	52
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	72
31. Chương 31	74
32. Chương 32	77
33. Chương 33: Kết Thúc	79

Tương Tư Hữu Hại

Giới thiệu

Thể loại: đại hiệp công x thần y thụ, giang hồ, cường cường, ngược tâm, HECP chính: Diệp Tĩnh Hồng x Chu Tư Kỳ |

1. Chương 1

Trời nắng gay gắt.

Một chiếc xe ngựa lao nhanh trên đường lớn.

Phu xe là một thiếu niên trẻ tuổi, ước chừng chỉ khoảng hai mươi, giữa lông mày vẫn chưa mất đi nét trẻ con, gương mặt bị nắng mặt trời chiếu đến ửng đỏ. Y chạy lâu như vậy, miệng lưỡi đã sớm khô khốc, mệt mỏi tới cực điểm, thế nhưng chưa từng dám dừng lại nghỉ ngơi lấy một khắc, chỉ thỉnh thoảng bớt chút thời gian xốc tẩm màn hình phía sau, ngó vào trong xe.

Trong xe có một người đang nằm.

Mây kiếm, môi mỏng, dung mạo anh tuấn.

Khi hắn còn tỉnh táo, rõ ràng mang đến một tia lạnh lẽo đến thấu xương, chỉ cần ánh mắt hơi cử động là có thể khiến kẻ địch sợ đến kinh hồn bạt vía. Mà giờ khắc này tuy rằng hắn mê man bất tỉnh, nhưng vẫn như cũ, khó nén được một thân chính khí [1], không những thế trong tay hắn còn nắm chặt thanh kiếm vang danh thiên hạ – Thu Thủy kiếm.

Bạch Húc thấy hắn hôn mê suốt dọc đường, trên mặt hắc khí sâu thêm một phần, trong lòng liền biết kịch độc đã xâm nhập tâm mạch [2], bất giác kêu lên: “Diệp đại hiệp!”

“A...” Diệp Tĩnh Hồng mơ mơ hồ hồ nói mê vài tiếng, nhưng cũng không tỉnh lại.

Trong lòng Bạch Húc càng cảm thấy thấp thỏm, nhưng vẫn cứ nói rằng: “Lần đi Dương Châu này chỉ mất nửa ngày đường, vị tên Chu thần y kia được người ta đồn là rất lợi hại, bản lĩnh có thể cải tử hồi sinh, như vậy có thể trị hết vết thương trên người của Diệp đại hiệp...”

Y càng nói, âm thanh càng hạ thấp đi, hiển nhiên chỉ là đang tự an ủi chính mình.

Nhưng khi Diệp Tĩnh Hồng nghe được ba chữ “Chu thần y”, liền đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nói: “Ta dù cho có chết, cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy cái tên họ Chu kia.”

Dứt lời, liền nghiêng đầu sang bên cạnh ho khan, ho ra hết thảy đều là máu đen.

Bạch Húc bị dọa sợ, làm sao còn dám chọc giận hắn? Chỉ ngồi thẳng lưng, roi ngựa trong tay vung càng nhanh hơn, vội vã hướng Dương Châu mà chạy đi.

Kỳ thực Diệp Tĩnh Hồng tức giận như vậy, là do mọi thứ đều đúng như dự liệu của hắn.

Dù sao người bọn họ đi tìm là vị Chu thần y kia, trên giang hồ là một đại nhân vật cực kì nổi danh — lời đồn nói rằng thần y Chu Tư Kỳ tính tình cổ quái, cũng không hành nghề y, càng không xây nhà ẩn cư, yêu thích phồn hoa hỗn tạp, nhiều năm lưu luyến Câu Lan Viện. Hơn nữa y cứu người cũng có quy củ, không hề thu tiền xem bệnh, nhưng nhân gia phải đi tìm mỹ nam mỹ nữ đến cùng y vui đùa. Có lúc nhìn trúng con cháu gia quyến của bệnh nhân sẽ nhân cơ hội đó mà vui vẻ phóng túng, nếu đối phương không thuận theo, y sẽ nhắm mắt đứng nhìn, thấy chết mà không cứu.

Tác phong làm việc như vậy, hiển nhiên bị nhân sĩ chính đạo trong giang hồ khinh thường, sau lưng gọi y là dâm y, coi như cùng một loại với tà ma ngoại đạo, nếu không phải tình thế bức bách, chắc chắn sẽ không đến mức đi tìm y.

Mà Diệp Tĩnh Hồng từ lúc bị thương trúng độc đến tận bây giờ đã qua hơn bảy ngày, mời danh y khắp nơi đều chỉ nhận được câu không thuốc nào cứu được, Bạch Húc bấy giờ mới đưa ra hạ sách này, chạy tới Dương Châu tìm vị Chu thần y kia. Y từ lúc bước ra khỏi cửa đã hạ quyết tâm, vô luận thế nào cũng phải chữa thương được cho Diệp đại hiệp, cho dù vị dâm y kia thật sự hoang đường giống như lời đồn, không may coi trọng y, cũng chỉ đành không đếm xỉa mà thuận theo.

Mặt trời càng lúc càng lên cao.

Bạch Húc trong lòng lo lắng, một đường đi không ngừng nghỉ, quả nhiên trước lúc trời tối đến được thành Dương Châu.

Y sớm đã nghe Chu Tư Kỳ trụ ở Câu Lan Viện, cho nên một đường tìm kiếm, cũng không phí quá nhiều công sức. Chỉ là tuổi tác y vẫn còn nhỏ, thường ngày tuyệt không trà trộn thanh lâu, nhìn thấy những nữ tử xinh đẹp đứng dựa ở cửa, tay chân thậm chí có phần luống cuống. Lấp ba lấp bắp nửa ngày, cuối cùng mới có thể nói rõ được ý định đến đây.

Đối phương thấy y da mặt mỏng, sau khi cố ý trêu ghẹo vài câu, mới dẫn y vào cửa đi gặp Chu thần y.

Kỹ viện này cũng không tính là quá lớn, nhưng rường cột chạm trổ xa hoa, các gian phòng đều được bố trí tinh nhã mới lạ. Bạch Húc nhanh chân bước đi, chỉ nghe các loại âm thanh truyền vào trong tai, không khỏi mặt đỏ tai nóng, hai mắt lập tức không dám nhìn lung tung chỗ khác.

Thật vất vả mới có thể dừng lại trước một gian phòng nào đó, Hoa nương dẫn đường giơ tay gõ cửa, cười nói: “Chu công tử, hôm nay lại có người tìm ngài.”

Trong phòng tất cả đều là tiếng cười của nữ tử.

Cách hồi lâu mới vang lên âm thanh của chén rượu đặt xuống bàn, liền sau đó có người mở miệng: “Nam hay nữ? Tướng mạo nhìn có được hay không?”

Vị Hoa nương kia lên nhìn Bạch Húc, che miệng mà cười, nói: “Là một lang quân tuần tú, chính xác là khẩu vị của Chu công tử.”

“Ừ, để y vào đi.”

Âm thanh cũng không vang dội, thế nhưng lại có thể lẫn át những tiếng nói cười oanh ca, rõ ràng hết như vang lên ngay bên tai.

Bạch Húc mí mắt giật giật, lưỡng lự trước được người này nội lực vô cùng thâm hậu, không khỏi e sợ thêm mấy phần, đưa tay đẩy cửa phòng ra. Phóng tầm mắt nhìn vào bên trong, chỉ thấy trên bàn ly chén bừa bộn, một nữ tử ngồi trong góc hát tiểu khúc, còn những nữ tử trang điểm lộng lẫy khác thì ngồi xung quanh bàn, chén rượu đầy tới đầy lui, nói cười không dứt.

Các nàng sau khi nhìn thấy Bạch Húc, cười càng thêm lợi hại, sôi nổi mà nói: “Ai nha, quả thực tuần tú cực kỳ, công tử đêm nay thật là diễm phúc.”

Mà vị họ Chu kia vẫn luôn đưa lưng về phía Bạch Húc, lúc này mới quơ quơ chén rượu, chậm rãi xoay người lại.

Bạch Húc bỗng chốc nín thở.

Y trước kia đã từng đến Dương Châu, từ lâu đã nghe qua đại danh của Chu thần y, nghĩ thầm người này không chịu được như thế, tướng mạo tất nhiên tương đương hèn mọn, không ngờ giờ phút này người nọ quay lưng lại, lại là một thanh niên tuần mỹ đáng vẻ phóng khoáng ngông nghênh.

Người kia mặc một thân lam y, tóc đen dùng trâm ngọc buộc lấy, dung mạo không hẳn là vô cùng xuất chúng, chỉ là khéo mắt hàm chứa ý xuân, khéo miệng mỉm cười, một bộ dạng biếng nhác, khiến lòng người sinh ra cảm giác gần gũi. Đợi đến lúc y đứng dậy, trong lúc vung tay nhắc chân cũng mang theo loại mùi vị thu hút này, tựa như phong lưu khắp cả thiên hạ đều hội tụ hết trên người y.

Bạch Húc trong lòng phát nhiệt, người này chỉ cần mở ám giới lên một ngón tay thôi, là có thể trêu ghẹo đến bao nhiêu người phải động tình, cần gì phải giở thủ đoạn hèn hạ?

Y rất sợ bản thân đã tìm nhầm người, liền vội vàng hỏi: “Các hạ là Chu thần y?”

“Ta chẳng qua chỉ là một đại phu thôi, không dám nhận danh xưng thần y kia.” Chu Tư Kỳ trong đôi mắt dường như mang theo ý cười, đánh giá Bạch Húc từ trên xuống dưới, nói, “Người là tới tìm ta chữa bệnh?”

Bạch Húc gật đầu liên tục.”Người kia trúng kịch độc bị trọng thương, không biết có thể cứu hay không...”

Chu Tư Kỳ phát tay áo, một lần nữa ngồi trở lại cạnh bàn, lại hỏi: “Người có biết quy củ cứu người của ta không?”

Trên mặt Bạch Húc tựa hồ muốn nóng lên, nhưng vẫn cứ gật đầu.

Chu Tư Kỳ liền khẽ mỉm cười, ngửa đầu uống cạn chút rượu còn sót lại trong chén.

Động tác lần này của y vốn cực kì bình thường, nhưng Bạch Húc lại cảm thấy trong lòng nhảy lên, làm thế nào cũng không thể di chuyển được tầm mắt, chỉ nghe thấy Chu Tư Kỳ cười tủm tỉm nói: “Muốn ta trị bệnh cứu người, vậy phải bằng lòng ngủ cùng ta một đêm mới được.”

[1] Kiên cường chính trực

[2] Trái tim

2. Chương 2

Lời nói của y thô tục như vậy, đương nhiên đã dọa Bạch Húc sợ, chỉ một thoáng đã khiến y mặt đỏ tía tai, lắp bắp nói không ra lời.

Chu Tư Kỳ liền phát phát tay, nói mấy người của Hoa nương lui ra khỏi phòng, lại lấy bầu rượu rót đầy một chén, nói: “Đến, uống rượu.”

Bạch Húc đứng bất động.

“Thế nào? Sợ ta ăn người?” Chu Tư Kỳ liếc mắt rồi nở nụ cười, nói, “Tuy rằng ta yêu thích sắc đẹp, nhưng xưa nay chưa từng ép buộc người khác, chính người mới phải suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc có muốn ta cứu người hay không?”

Ngữ khí của y tự nhiên, dáng vẻ tuyệt không mang theo ý khinh bạc, trái lại khiến người ta cảm thấy ôn hòa dễ chịu, hào phóng thoải mái.

Cảnh giác của Bạch Húc vơi đi hơn nửa, không kịp được tiến lên một bước, dùng sức gật đầu.

“Người người muốn cứu là ai? Cha mẹ? Huynh đệ? Hay là tình nhân?”

Chu Tư Kỳ hỏi liền ba câu, nhưng Bạch Húc cũng chỉ lắc đầu, cuối cùng cắn răng một cái, cao giọng nói: “Là ân nhân cứu mạng của ta.”

“A, chẳng trách.”

“Diệp đại hiệp đơn độc mạo hiểm, đã cứu tính mạng cả nhà ta, ta vô luận như thế nào cũng phải báo đáp ân tình của hần. Vì lẽ đó... Mặc kệ thần y người đưa ra yêu cầu gì...”

Càng nói, mặt càng hồng lên, biểu hiện vô cùng quẫn bách.

Nhưng Chu Tư Kỳ dường như không thấy, chỉ chậm rãi lắc lư chén rượu trong tay, mặc cho rượu tràn ra rơi vào trên tay, nhẹ giọng lặp lại: “Diệp đại hiệp? Ừ, hóa ra là Diệp Tĩnh Hồng.”

Dừng một chút, mi mắt rũ xuống, không chút dấu vết thu hồi tâm tình nơi con người, cười hỏi: “Nghe nói mấy ngày trước hần đại bại ba tên cao thủ của Vô Song Thành, chuyện đó có thật hay không?”

Bạch Húc ngẩn ra, không ngờ tới chuyện này mà y cũng biết, nhưng lập tức nhớ tới Diệp Tĩnh Hồng tên tuổi vang dội, trên giang hồ ít nhiều gì sẽ có chút đồn đại, cho nên đáp: “Không sai, Diệp đại hiệp chính là vào lúc đó đã trúng độc bị thương.”

Chu Tư Kỳ gật gù, nói: “Độc của Vô Song Thành tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không phải không có cách giải.”

Bạch Húc vừa nghe xong, chợt cảm thấy vô cùng vui vẻ, không chút nghĩ ngợi liền kéo tay Chu Tư Kỳ, vội vã muốn y đi ra ngoài cứu người.

Chu Tư Kỳ mặc dù đứng lên, nhưng lại đứng yên tại chỗ, không biết đã dùng bao nhiêu sức, liền đem Bạch Húc kéo vào trong ngực, thấp giọng cười nói: “Người đã quên quy củ của ta sao? Ta cũng sẽ không cứu người không công.”

“... Vâng.” Trong người Bạch Húc vô cùng nóng, tay chân đột nhiên mất đi khí lực, ngay cả cổ họng cũng không thể lên tiếng.

Chu Tư Kỳ chậm rãi cúi đầu, gần như chạm vào trán y, cổ ý thổi một hơi, ám muội hỏi: “Người nói xem Diệp đại hiệp ở trên giường... Dáng dấp trông sẽ như thế nào?”

Bạch Húc run lên một cái mới hiểu được ý tứ trong lời nói của y, sắc mặt lập tức trắng bệch, gần như muốn ngã trên mặt đất.

Nhưng Chu Tư Kỳ vẫn cứ ôm eo của y không tha, tự nhiên nói: “Có thể đem Diệp đại hiệp đại danh đỉnh đỉnh đặt ở dưới thân, mùi vị đó kì thực cũng không tồi.”

Bạch Húc nghe những lời đó, hai mắt đều muốn đổ lên, nếu không phải tay chân đã bị khống chế, e rằng đã sớm rút kiếm liều mạng với Chu Tư Kỳ. Y vì cứu Diệp Tĩnh Hồng, đã không màng sinh tử từ lâu, những nghĩ tới Diệp đại hiệp quang minh lẫm liệt bị người làm nhục, dù thế nào cũng không thể chịu được. Lập tức kéo dài một hơi, mắng: “Đê tiện vô liêm sỉ!”

Chu Tư Kỳ cười ha ha, hiển nhiên thường ngày đã bị người ta mắng quen rồi, đang muốn trêu đùa thêm vài câu, chợt nghe phía xa xa một trận ồn ào, sau đó “ầm” một tiếng, cửa phòng bị người ta một cước đá ra.

Bạch Húc quay đầu nhìn lại, bất giác “A” lên một tiếng.

Thì ra người đá cửa xông vào... Chính là Diệp Tĩnh Hồng!

Hắn bị thương rất nặng, từ lâu đã rơi vào tình trạng hồi quang phản chiếu [1], vậy mà chẳng biết tại sao lúc này lại đột nhiên tỉnh lại, vung kiếm về phía này, trầm giọng quát lên: “Họ Chu kia, buông tay người ra!”

Chu Tư Kỳ cánh tay run lên, nhưng đem Bạch Húc ôm càng chặt hơn, cười hì hì nói: “Diệp đại hiệp đến thật không đúng lúc, ta có thể đang muốn làm chuyện xấu đấy.”

“Dâm tặc!”

“A, tiểu tử tuần tú này vì cứu người, tự nguyện cùng ta trải qua một đêm xuân, ta cũng không có ép buộc hắn.”

Diệp Tĩnh Hồng dựa vào cạnh cửa há mồm thở dốc, cắn răng nói: “Ta chết thì cứ chết, không cần người phải tới cứu.”

“Tốt lắm, Diệp đại hiệp nên lập tức giơ kiếm tự vẫn, đỡ phải e ngại chúng ta tìm khoái lạc.” Dứt lời, đầu ngón tay nhấc lên, bóp lấy một bên má của Bạch Húc.

Bạch Húc cả mặt đỏ lên, chỉ là dù có giấy dựa như thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Cơn tức giận trong lồng ngực của Diệp Tĩnh Hồng bốc lên, liền cảm thấy độc tố trong người lại nặng hơn vài phần, đôi mắt nhìn những vật trước mắt ngày càng mơ hồ, nhưng vẫn đâm ra một kiếm, hướng Chu Tư Kỳ đánh tới.

Một thân khinh công của Chu Tư Kỳ cũng không tầm thường, tuy rằng trong ngực ôm thêm một người, nhưng lúc di chuyển vẫn nhẹ nhàng như nước, ở trong căn phòng nhỏ như vậy đi đi lại lại, vậy mà ngay cả mảnh góc áo cũng không để người khác chạm vào. Thậm chí còn rảnh rỗi thỉnh thoảng hướng xuống dưới hông của Bạch Húc sờ một cái.

Diệp Tĩnh Hồng tức giận như muốn giết người, thể lực dần dần cũng không chống đỡ nổi, rất nhanh ngã trên mặt đất, chỉ có đôi mắt vẫn cứ dừng lại trên người Chu Tư Kỳ, gần từng chữ: “Buông hắn ra!”

Hơi thở của hắn lúc này mỏng manh, nhưng biểu hiện trên mặt không thay đổi chút nào, trường kiếm mang theo tia lạnh lẽo, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Chu Tư Kỳ cười lớn, rút cuộc buông người trong lòng ra, từng bước đi tới trước mắt Diệp Tĩnh Hồng, vươn tay nâng cằm hắn lên, nói: “Được rồi được rồi, coi như là vì Diệp đại hiệp khổ sở cầu xin, ta sẽ cố gắng tha cho tiểu bạch kiểm [2], bắt người thay thế đi vậy.”

Vừa nói vừa thở dài, tựa hồ cực kỳ tiếc nuối.

Đồng thời cúi người, bày ra một dáng vẻ hướng trên mặt Diệp Tĩnh Hồng mà hôn xuống.

Diệp Tĩnh Hồng tức giận, kịch độc trên người phát tác, dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

Chu Tư Kỳ hơi run run, sắc mặt lập tức thay đổi một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại như thường, cười đến càng càn rỡ, quả nhiên ở trên mặt hắn hôn một cái.

Bạch Húc ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, chỉ hận thân thể không cách nào có thể động dậy, không cách nào tiến lên ngăn cản, liền không nhịn được mắng: “Dâm tặc! Người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hoang đường hạ lưu, không biết xấu hổ sao?”

Y lúc trước đoán được trong lòng Chu Tư Kỳ mang ý xấu, lúc này thấy hành vi của y, càng xác định mà không một chút nghi ngờ, tức giận đến mức run cả người, không biết phải làm như thế nào.

Mà Chu Tư Kỳ càng nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, nói: “Hóa ra người vẫn còn ở đây.”

Vừa nói vừa phất tay đẩy một cái, cũng không biết động tác như thế nào, Bạch Húc liền cảm thấy một luồng sức mạnh nhu hòa tiến lại, nhanh chóng nhẹ nhàng đẩy y ra ngoài cửa.

Sau đó hai cánh cửa không gió mà di chuyển, đóng lại.

Cửa phòng đóng lại trước mặt, mơ hồ có thể thấy được ngón tay của Chu Tư Kỳ nhẹ nhàng lướt qua gò má Diệp Tĩnh Hồng, khoe miệng thoáng giương lên, trong mắt ẩn tình mỉm cười, chân chính thanh tao yên nhiên[3].

[1] Hồi quang phản chiếu: tên thường gọi hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

[2] Tiểu bạch kiểm: những chàng trai trắng trẻo (thường mang ý châm chọc)

[3] Yên nhiên: xinh đẹp

3. Chương 3

Bạch Húc nhìn đến ngán ngạn, giống như là đang si mê, thật vất vả mới lấy lại được tinh thần, nghĩ thầm vị dâm y kia trốn ở trong phòng, không biết sẽ làm bao nhiêu chuyện xấu xa, khổ nỗi y không cách nào nhúc nhích được, chỉ có thể mở miệng mắng chửi.

Chu Tư Kỳ ở trong phòng mất diếc tai ngơ, nhắc chân, lập tức ôm Diệp Tĩnh Hồng lên, đi vài bước đến bên giường, rồi nhẹ nhàng đặt hắn lên. Y vốn là một người biết thương hương tiếc ngọc, động tác như thế này không biết đã làm bao nhiêu lần, từ lâu đã rất thành thục, nhưng vào giờ phút này, ngón tay không khỏi khẽ run rẩy.

Một lúc lâu, y mới từ từ trấn định lại, nắm lấy tay Diệp Tĩnh Hồng để bắt mạch.

Chu Tư Kỳ mang danh thần y, y thuật tất nhiên vô cùng cao minh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã biết Diệp Tĩnh Hồng mang loại độc gì. Có điều thời gian kéo dài quá lâu, kịch độc đã vào tâm mạch, mặc dù có thể giữ được tính mạng, nhưng vẫn cần chậm rãi điều trị mới có thể quét sạch dư độc.

Y hiểu được việc này không phải chuyện nhỏ, lập tức tập trung suy nghĩ, đến tận khi cây nến trên bàn đốt cháy được một nửa, trong đầu đã nghĩ ra được một số phương thuốc. Sau đó y đưa tay điểm mấy huyệt đạo trên người Diệp Tĩnh Hồng, lấy kim châm ra giúp hắn bớt độc.

Bận rộn như vậy đến nửa đêm, Diệp Tĩnh Hồng mới chậm rãi tỉnh lại, há mồm phun ra một ngụm lớn máu đen.

Chu Tư Kỳ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay tính bắt mạch cho hắn một lần nữa, lại bị Diệp Tĩnh Hồng trở tay nắm chặt, vững vàng nắm trong lòng bàn tay.

Lúc này Diệp Tĩnh Hồng đã tỉnh lại, nhưng thần trí vẫn còn hỗn loạn, tầm mắt mơ mơ hồ hồ không có tiêu điểm, tập trung nhìn Chu Tư Kỳ hồi lâu, mở miệng phun ra vài chữ: “Chu huynh đệ...”

Chu Tư Kỳ bỗng nhiên nghe danh xưng này, chỉ cảm thấy bên tai ong ong, trái tim gần như muốn nổ tung, lập tức đáp: “Đại ca, là ta.”

Nhưng Diệp Tĩnh Hồng hiển nhiên không nghe thấy, chỉ mờ mịt mở to hai mắt, tiếp tục nói: “Bên kia nguy hiểm cực kỳ, người đừng có đi ra.”

Thanh âm hắn thực sự quá nhẹ, Chu Tư Kỳ cúi người ghé bên miệng hắn, mới miễn cưỡng nghe thấy rõ ràng, trong lòng nhất thời dao động lớn, kêu lên: “Đại ca, đại ca...”

Đáng tiếc Diệp Tĩnh Hồng đang nhắm mắt, rất nhanh lại ngất đi, cũng không còn đáp lại y.

Chu Tư Kỳ ngơ ngác ngồi ở đầu giường, trong lòng bỗng chốc như bị đâm đến đau nhói, không thể phân biệt rõ ràng tất cả những gì vừa xảy ra là thật hay chỉ là ảo giác của mình. Y thậm chí không dám cử động, trước sau chờ Diệp Tĩnh Hồng gọi mình lần thứ hai.

Nhưng chờ đến chờ đi, chỉ nghe “xì” một tiếng, cây nến trong phòng không ngờ đã tắt.

Chu Tư Kỳ cả người chấn động, bấy giờ mới hiểu được chính mình mơ mộng hão huyền, chậm chạp ngồi thẳng người trong bóng tối, lại cúi đầu nhìn dung nhan tuấn tú của người kia ở trên giường.

Dưới ánh trăng nhòa nhạt, Diệp Tĩnh Hồng mày kiếm hơi nghiêng, môi mỏng nhếch lên, giữa lông mày mười phần anh khí, ngoại trừ bởi vì trúng độc mà bên ngoài có chút tiêu tụy, thì so với ba năm trước vẫn giống nhau như đúc.

A, cả ngày lẫn đêm cũng đã hơn một ngàn ngày trôi qua.

Sáng nhớ chiều mong người kia, hiện giờ lại đang ở trước mắt.

Chu Tư Kỳ duỗi tay, tỉ mỉ miêu tả ngũ quan tinh tế của người trước mặt một lần, sau đó đứng lên khỏi giường, nhặt lấy Thu Thủy kiếm lúc nãy bị rơi trên đất — dù cho trong đêm tối, nhưng mũi kiếm sáng loáng vẫn hiện ra ánh sáng lạnh, quanh thân hàn ý bức người, vừa nhìn đã biết là vũ khí sắc bén không gì phá vỡ nổi.

Ngón tay của Chu Tư Kỳ ở lưỡi kiếm di chuyển vài dòng, khe khẽ thở dài: “Thu Thủy kiếm ơi Thu Thủy kiếm, có người làm bạn ở bên cạnh, tại sao hắn vẫn bị trọng thương?”

Dứt lời, đột nhiên nhẹ nhàng mỉm cười, vung kiếm hướng về bàn tay vạch tới.

Thu Thủy kiếm sắc bén đến mức nào, vạch lên một đường như thế, máu lập tức đầm đìa tuôn ra.

Chu Tư Kỳ cũng không kêu đau, cứ như vậy trở lại trước giường, đưa tay tiến đến bên miệng Diệp Tĩnh Hồng, mặc cho máu đỏ sẫm chảy xuống, từng giọt rót vào trong miệng hắn.

Diệp Tĩnh Hồng sau khi uống máu, lần thứ hai tỉnh lại, không chỉ thế lần này lại triệt để thanh tỉnh, lập tức gạt tay Chu Tư Kỳ ra, tức giận nói: “Họ Chu kia, người đang làm cái gì?”

Giọng Chu Tư Kỳ khàn khàn, thời gian như ngừng lại, nhưng trên mặt vẫn một mực nở nụ cười yếu ớt, nói: “Ta đã giải đi độc trên người Diệp đại hiệp, bây giờ đang muốn tìm người đòi nợ. Đêm xuân ngắn ngủi, bây giờ đã qua hơn nửa đêm, chúng ta nên tranh thủ thời gian mới được.”

Diệp Tĩnh Hồng không thể nghe được ngữ khí khinh bạc như vậy, hơi nhướn mày, muốn hướng Chu Tư Kỳ đánh tới. Nhưng công lực của hắn chưa hồi phục, chiêu thức tuy rằng thuần thực nhưng lại không có chút sức mạnh nào, mới ra ba chiêu đã bị chế trụ.

“Diệp đại hiệp nóng ruột như vậy sao?” Chu Tư Kỳ mang người trở lại giường, thuận tay điểm huyết đạo của hắn, cười nói, “Thân thể của ngươi còn chưa trở lại bình thường đã vội vã theo ta tìm khoái hoạt, thực sự khiến ta khâm phục. Không vội không vội, ta đây sẽ lập tức lên giường bồi ngươi.”

Diệp Tĩnh Hồng nghe y đổi trắng thay đen, tự nhiên mà đụng chạm vào người hắn, tức giận đến không nói nên lời.

Chu Tư Kỳ thì lại tùy tiện băng bó vết thương, quả nhiên xoay người cởi giày, trong miệng nhẹ nhàng ngâm nga một tiểu khúc. Y quanh năm trà trộn thanh lâu, giờ khắc này khúc hát tự nhiên mang theo ý phóng đãng, khiến người nghe không khỏi tai nóng tim đập.

Diệp Tĩnh Hồng không thể nhịn được nữa, nghiêng rằng nói: “Chu Tư Kỳ, rốt cuộc ngươi muốn gì?”

Chu Tư Kỳ không để ý chút nào, cởi xong giày, lại đi cởi ngoại sam, động tác chậm rãi, xương “nhuyễn ngọc ôn hương” tràn đầy cõi lòng, được một lúc, bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu nói rằng: “Đại ca, ta cứ nghĩ rằng đời này kiếp này, ngươi sẽ không đặt chân đến Dương Châu thêm một lần nữa.”

Diệp Tĩnh Hồng im lặng một lúc, lạnh lùng nói: “Nếu chân ta tự đi được thì đời nào lại đến gặp ngươi.”

Dừng một chút, lại nói: “Ai cho phép ngươi kêu ta là đại ca?”

“Có gì không đúng sao? Ngươi vốn chính là đại ca ta.” Chu Tư Kỳ lúc này đã cởi xiêm y, hất chăn lên, chậm rãi nằm bên người Diệp Tĩnh Hồng, “Thời điểm lúc trước khi chúng ta kết thành huynh đệ, từng nói có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng...”

Diệp Tĩnh Hồng hừ một tiếng, nói: “Diệp mỗ có tài cán gì, dám cùng người Tu La cốc kết bái? Vị huynh đệ họ Chu kia của ta... Đã sớm chết rồi.”

Lúc hắn nói ra mấy lời này, âm thanh hơi run rẩy, không biết là hận đến mức nào.

Chu Tư Kỳ hồi tưởng lại trước kia, trong lòng đau như dao cắt, nói: “Đại ca vẫn còn giận ta sao? Ta khi đó cũng không phải là có ý định lừa ngươi.”

“Ừ, ngươi không phải có ý định che giấu thân phận, cũng không phải có ý định cùng ta kết bái, cũng không phải có ý định câu dẫn vị hôn thê của ta, cũng không phải là... Ha ha, thủ đoạn của Tu La Cốc thật là cay độc, ta làm sao thấu hiểu được ngươi đang che giấu tâm tư gì?”

Nghe vậy, Chu Tư Kỳ nhất thời yên lặng không lên tiếng.

Qua rất lâu, lâu đến mức Diệp Tĩnh Hồng cho rằng y đã ngủ, lại chợt nghe y ở bên tai nhẹ giọng nói: “Rõ ràng là đại ca hiểu được tâm ý của ta, nếu như lúc này ta thật sự muốn thỏa mãn tâm nguyện, thực sự là dễ như trở bàn tay.”

Dứt lời, liền ma sát bên tai Diệp Tĩnh Hồng, hô hấp không khỏi hỗn loạn.

Diệp Tĩnh Hồng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đôi mắt Chu Tư Kỳ hơi toả sáng, trong con ngươi như có sóng ngầm chuyển động, bên môi là một nụ cười câu người. Lúc này hắn mới hiểu ý tứ trong lời nói của y, trong lòng vừa khiếp sợ lại vừa tức giận, tương tự như lúc trước khi biết được thân phận của Chu Tư Kỳ, tay chân đều một mảnh lạnh lẽo, bật thốt lên: “Ngươi dám?”

Chu Tư Kỳ cười cợt, đưa tay mò mẫm khuôn mặt Diệp Tĩnh Hồng, nhưng sau khi chạm đến ánh mắt của hắn lại rút trở về, ánh sáng trong đôi mắt không khỏi ảm đạm đi mấy phần, dùng sức siết chặt nắm tay, thấp giọng nói: “... Đúng thật là không dám.”

4. Chương 4

Đêm đó, hai người sóng vai nằm ở trên một cái giường, nhưng không người nào chớp mắt.

Mãi cho đến khi trời tờ mờ sáng, Diệp Tĩnh Hồng vốn bị thương nặng lúc này không chống đỡ nổi nữa, liền nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Còn Chu Tư Kỳ vẫn không có vẻ gì là mệt mỏi, chỉ ngơ ngác nhìn nóc giường đến xuất thần, đến tận khi mắt nhìn thấy ánh mặt trời phả lên khuôn mặt, mới chậm chạp đứng dậy mặc quần áo.

Sắc mặt của y so với bình thường thì tái nhợt hơn một chút, nhưng tinh thần cũng coi như không tệ, sau khi rửa mặt xong, vừa mới mở cửa phòng ra, liền bắt gặp Bạch Húc đứng ngoài cửa.

Thì ra Bạch Húc vì bị điểm huyết đạo nên phải đứng bất động ở đó cả một đêm, hai mắt lúc này đã sớm đỏ lên, ngay cả giọng dùng để mắng chửi người cũng trở nên khàn khàn: “Dâm tặc! Người đã làm gì Diệp đại hiệp rồi? Người, người... Có phải đã...”

“Có có có.” Tính tình Chu Tư Kỳ từ nhỏ đã luôn phần chần, cho dù có trăm mối lo, trên mặt vẫn luôn lộ ra nụ cười quen thuộc, vỗ vỗ bả vai Bạch Húc, nói, “Cái gì nên làm, cái gì không nên làm, ta đều đã làm rồi. Có điều Diệp đại hiệp bị thương đặc biệt nhiều, e rằng còn phải theo ta ngủ mấy đêm nữa.”

Lúc này nói những lời ngả ngớn như thế, hiển nhiên làm Bạch Húc tức giận không nhẹ, y cũng không biết Chu Tư Kỳ vừa nãy vỗ xuống một cái, đã giải khai huyết đạo của y, cả người không bị khống chế liền nhào về phía trước, “Ầm” một tiếng ngã xuống đất.

Ầm thanh này vô cùng vang dội, khiến cho Chu Tư Kỳ bật cười lớn.

Bạch Húc phẫn nộ trong lòng, mặt xám mày tro đứng dậy, tiếp tục cùng y liều mạng.

Chu Tư Kỳ cũng không chống đối, chỉ nhấc ống tay áo, nhẹ nhàng vớt ra một tờ giấy trắng, nói: “Đây là toa thuốc của Diệp đại hiệp, vậy bây giờ muốn đánh với ta hay là đi bốc thuốc, người tự quyết định đi.”

Bạch Húc bỗng chốc bình tĩnh, nhìn toa thuốc, rồi lại trừng mắt với Chu Tư Kỳ, cuối cùng vẫn là đoạt lấy toa thuốc rồi đi xuống lầu. Chỉ là một đường đi đều phát ra âm thanh rầm rầm rầm, dẫm cầu thang đến chấn động.

Chu Tư Kỳ thấy đứa nhỏ này hành động như vậy khi tức giận, không nhịn được bật cười to một lúc, sau đó mới trở lại phòng chăm sóc Diệp Tĩnh Hồng.

Trong mấy ngày kế tiếp, Diệp Tĩnh Hồng vẫn mê man bất tỉnh.

Cho dù tình cờ mở mắt ra cũng là thần trí không rõ ràng, có lúc thì trợn mắt nhìn Chu Tư Kỳ, có lúc lại nắm chặt tay y, đứt quãng nói vài lời mê sảng.

Chu Tư Kỳ tâm tư ngơ ngẩn, không nở rời đi mà canh giữ ở bên giường, nhàm chán thì lợi dụng đùa giỡn Bạch Húc làm thú vui tiêu khiển.

Bạch Húc cũng không biết trúng tà gì, rõ ràng cực hận tên dâm tặc ác danh này, nhưng chuyện gì cũng nghe theo y dặn dò, bình thường chỉ cần một cái nhíu mày hay một nụ cười đã có thể khiến y đầu óc mê man đến choáng váng. Y vốn cũng là công tử thế gia, trong mấy ngày này bị Chu Tư Kỳ hô tới quát lui, bốc thuốc làm việc vặt, sau đó lại còn bị đùa giỡn.

Cứ thế trải qua mấy ngày, thân thể Diệp Tĩnh Hồng cũng coi như dần dần chuyển biến tốt lên, miễn cưỡng có thể dựa vào giường mà ngồi. Chỉ là hẳn cùng Chu Tư Kỳ ân oán khó giải, hai người đều là đối lập không nói gì.

Cho đến buổi trưa ngày nào đó, giữa lúc hai người còn đang mắt to trừng mắt nhỏ, Bạch Húc bỗng nhiên hoang mang hoảng loạn mà chạy vào, há mồm kêu lên: “Diệp đại hiệp, không tốt! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lúc người ra khỏi cửa đối đầu với kẻ thù?”

“Không phải, cái này tính ra còn gay go hơn nhiều.” Bạch Húc vì quá mức khiếp sợ, nói chuyện có chút lắp bắp, “Mười lăm tháng này là kỳ hạn ba năm một lần tổ chức đại hội võ lâm, anh hùng hảo hán trong thiên hạ đều hẹn gặp mặt ở Lạc Dương...”

“Không sai, nếu không phải trên người ta có thương tích thì đã đến Lạc Dương từ sớm.”

“Nhưng mà đại hội võ lâm mới vừa mở ra được một nửa, tất cả giang hồ nhân sĩ đều bị người của Vô Song Thành bắt đi.”

“Cái gì?” Diệp Tĩnh Hồng do kinh hãi mà tác động đến vết thương, lập tức ho khan, “Làm sao có thể...”

“Làm sao không thể?” Chu Tư Kỳ ngồi ở ngay bên cạnh, vội vã nhét vào trong miệng hắn một viên thuốc, lười biếng nói, “Tà ma ngoại đạo chúng ta thích dùng nhất là âm mưu quỷ kế, chắc hẳn đã nghĩ ra biện pháp hạ mê được, đem những vị đại hiệp tiểu hiệp kia trói lại rồi ném lên giường... Hì hì.”

Y chỉ cần hé miệng nói chuyện là không bao giờ nói được một câu nào đó nghiêm chỉnh, Diệp Tĩnh Hồng giả điếc, quay sang Bạch Húc nói: “Người nói tiếp đi.”

Bạch Húc rất lúng túng, cúi đầu nói: “Đối phương đúng là đã hạ mê được, ngoại trừ các vị tiền bối cao nhân ở ngoài, tất cả các giang hồ hào kiệt khác đều bị trúng kế mà bị bắt đi.”

Diệp Tĩnh Hồng nhíu nhíu mày, đánh một chưởng vào đầu giường, nói: “Vô Song Thành hung hăng vậy à, thật là khinh người quá đáng!”

Dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Chu Tư Kỳ, rớt cuộc cũng chạm vào tầm mắt nhau, hỏi: “Vết thương của ta thế nào rồi?”

“Dư độc chưa hết, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng công lực không thể lập tức trở lại bình thường.”

“Có thể khôi phục nhiều nhất bao nhiêu?”

“Ba phần.”

Diệp Tĩnh Hồng gật gù, chậm rãi nói ra một chữ “Tốt”.

Chu Tư Kỳ nhìn hắn một lúc, cũng gật gật đầu theo, đứng dậy đi tới một bên.

Bạch Húc thấy y lực tung từng thứ một, tựa như đang thu dọn đồ đạc, không khỏi ngạc nhiên nói: “Chu thần y, người phải đi xa nhà sao?”

“Đúng vậy, ” Chu Tư Kỳ khẽ mỉm cười, nói, “Diệp đại hiệp nhà ngươi muốn chạy đến Lạc Dương cứu người, ta đây thân làm đại phu không thể làm gì khác hơn là liệu mình hỗ trợ.”

“Diệp đại hiệp bị thương nặng, làm sao có khả năng chạy đi cứu người?”

“À, tính tình của hắn giống hệt khúc gỗ, mọi chuyện đều lấy đại nghĩa làm trọng, vào lúc này đương nhiên sẽ vội vã đi theo các bằng hữu giang hồ kia mà đồng sinh cộng tử, làm sao còn có thể nhớ đến thương thế của chính mình?”

Bạch Húc ngơ ngẩn, trong lòng vô cùng kinh ngạc, liếc mắt một chút, chỉ thấy Diệp Tĩnh Hồng rũ mắt, không có vẻ gì là phản bác ý tứ của y, chỉ nói: “Bạch huynh đệ, người cũng dọn dẹp một chút, chúng ta đêm nay sẽ lên đường. Có điều... Đừng có đi cùng đường với họ Chu kia.”

Chu Tư Kỳ cười “hắc” một tiếng, nói: “Đường đi Lạc Dương cũng không phải do Diệp đại hiệp mua, lẽ nào có thể cản không cho ta đi sao?”

Diệp Tĩnh Hồng trừng mắt, quay đầu không để ý đến y nữa.

Chu Tư Kỳ cũng không nói nhiều, sau khi thu dọn tốt mọi thứ, liền ung dung thông thả ngồi trên bàn uống trà.

Chỉ còn Bạch Húc đứng ngơ ngác ở đó, càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, Chu Diệp hai người này rõ ràng cực kỳ giống đối thủ một mất một còn, thế nhưng trong lòng Diệp Tĩnh Hồng đang nghĩ gì, Chu Tư Kỳ làm sao có thể biết tất cả như vậy?

Y tuy rằng không tìm ra được manh mối, nhưng trước sau vẫn rất nghe theo lời của Diệp Tĩnh Hồng, ngoan ngoãn thu thập xong đồ vật, lên xe cưỡi ngựa suốt đêm trên đường. Y bởi vì lo lắng thương thế của Diệp

Tĩnh Hồng nên không dám đi quá nhanh, đôi khi quay đầu lại nhìn, lập tức thấy Chu Tư Kỳ cười ngựa trắng, không xa không gần đi theo phía sau.

Diệp Tĩnh Hồng đương nhiên cũng biết rất rõ, nhưng chỉ mặt lạnh không nói lời nào.

Ngày hôm đó đang đi trên đường, giữa không trung bỗng nhiên truyền đến tiếng ầm ầm ầm, tựa hồ mưa to sắp tới. Bạch Húc thấy không có chỗ tránh mưa, nôn nóng suốt một đoạn đường, sau đó chỉ vào một tòa miếu đổ nát bên đường, nói: “Diệp đại hiệp, chúng ta vào chỗ này tránh mưa đi.”

Diệp Tĩnh Hồng vén rèm lên, vừa nhìn thấy ngôi miếu đổ nát kia, liền lập tức ngậy ngẩn cả người.

Vừa vặn Chu Tư Kỳ cũng cười ngựa đuổi tới, hai người liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều đổi sắc mặt.

Chỉ có điều một bên khoe miệng mỉm cười, bên kia lông mày liền nhíu chặt lại, lạnh lùng nói: “Ta không vào.”

“A? Tại sao?”

“Ta...”

Diệp Tĩnh Hồng há miệng, còn chưa trả lời, Chu Tư Kỳ đã bước xuống ngựa, đảo mắt, dịu dàng cười nói: “Diệp đại hiệp không chịu đi vào, tự nhiên là bởi vì có quý. Chỉ là không biết trong miếu này có quý? Hay là trong lòng hắc có quý?”

5. Chương 5

Diệp Tĩnh Hồng biến sắc, mạnh mẽ trừng mắt với y, tâm tình chập chùng bất định. Biết rõ là kẻ khích tướng, nhưng hãn vẫn xuống xe ngựa, bước từng bước tiến vào ngôi miếu kia.

Ngôi miếu đổ nát nhiều năm không được tu sửa, khắp nơi đều bị mạng nhện che kín.

Bạch Húc dọn dẹp một chút, ôm cổ khô trải trên mặt đất, sau đó mới đỡ Diệp Tĩnh Hồng ngồi xuống.

Chu Tư Kỳ cũng không bước vào miếu, tiện tay đem dây ngựa vắt lên thân cây, bản thân thì đứng bên cạnh, đôi mắt phượng hơi chệch mắt nhìn sang, đảo quanh người Diệp Tĩnh Hồng.

Diệp Tĩnh Hồng chỉ xem như không thấy.

Bạch Húc tự nhiên cảm thấy quái lạ, hỏi: “Chu thần y, người không vào trong miếu ngồi sao? Nhìn sắc trời như thế này, một lát nữa có lẽ sẽ mưa đấy.”

Đang lúc nói chuyện, tai liền nghe thấy tiếng sấm rền rĩ, chân trời mây đen giăng kín.

Chu Tư Kỳ giương mắt nhìn về phía chân trời, nhưng cười không nói.

Bạch Húc bị mất mặt, phần nộ xoay người ngồi trở lại, rót lửa, lấy lương khô ra rồi chia cho Diệp Tĩnh Hồng.

Cũng không lâu lắm, liền nghe thấy một tiếng “rầm”, ngay sau đó trời quả nhiên bắt đầu mưa.

Mưa rơi xuống mỗi lúc một nhanh, hắt lên trên mặt tạo cảm giác đau rát, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, quần áo trên người Chu Tư Kỳ liền bị dính ướt. Nhưng y tựa như không hề hay biết, mặc cho nước mưa theo gương mặt chảy xuống, ánh mắt thản nhiên ẩn tình, trước sau vẫn tập trung trên người Diệp Tĩnh Hồng.

Diệp Tĩnh Hồng rõ ràng cảm nhận được tầm mắt của y, nhưng bản thân chỉ cụp mắt nhìn đống lửa, cũng không liếc nhìn y lấy một lần.

Tiếng mưa rơi ào ào.

Trong miếu ánh lửa bập bùng, ngoài miếu khắp nơi một màu trắng xoá, xung quanh đều là hơi nước.

Bạch Húc thỉnh thoảng lại liếc nhìn xung quanh, mắt thấy Chu Tư Kỳ vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng khi y còn đang nghi hoặc, chợt nghe thấy Diệp Tình Hồng mở miệng nói rằng: “Gọi hắn đi vào.”

“A?” Bạch Húc ngẩn ngơ, nhất thời thấy khó hiểu.

Diệp Tình Hồng liền ngẩng đầu lên, cắn răng nghiêng lợi lặp lại một lần: “Gọi họ Chu kia vào trong trú mưa.”

Câu nói này nói vô cùng vang dội, Chu Tư Kỳ ở bên ngoài nghe thấy rõ ràng, ý cười trong mắt không khỏi sâu thêm mấy phần, cũng không chờ Bạch Húc gọi, liền chủ động cất bước đi vào trong miếu.

Trên người y từ lâu đã bị nước mưa xối làm cho ướt đẫm, trên mặt đều là nước mưa, thế nhưng đáng vẻ lại không chật vật một chút nào, dung mạo tuấn tú ẩn hiện dưới lớp nước, trái lại càng tăng thêm vài phần khí khái phong lưu.

Trong lòng Bạch Húc đập thình thịch, bất tri bất giác tiến lên đón, nói: “Chu thần y, tại sao lúc này ngươi không vào trong tránh mưa?”

“Chính là ta muốn bị mưa xối một chút, làm cho Diệp đại hiệp phải đau lòng.”

“Vì sao?”

Chu Tư Kỳ nháy mắt một cái, nhếch môi cười nhạt, đắc ý nói: “Nếu Diệp đại hiệp đau lòng, tự nhiên sẽ cõ xiêm y giúp ta sưởi ấm.”

Dứt lời, chỉ nghe “rắc” một tiếng, Diệp Tình Hồng bẻ gãy nhánh cây trên tay.

Còn Bạch Húc thì cả hai lỗ tai đều bõ bùng, mắng: “Người, người... Đúng là không biết xấu hổ!”

“Ừ,” Chu Tư Kỳ không có vẻ gì là nổi giận, tiếp tục mỉm cười, “Về mặt này ta đây đã luyện thành thạo hơn mấy năm nay, đã sớm đao thương bất nhập, vô địch thiên hạ, người có muốn học không?”

Bạch Húc nói không lại y, trực tiếp nhấc chân lên đá.

Chu Tư Kỳ nhanh nhẹn tránh sang một bên, bàn tay vung lên, bột phấn nhỏ vụn từ khe móng tay bắn ra ngoài.

Bạch Húc chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, chưa kịp kêu lên, đã ngay lập tức ngã trên mặt đất.

Người ngã xuống ngay bên cạnh, mà Diệp Tình Hồng lại không kịp ngăn cản, liền cau mày nói: “Người lại bày trò gì?”

“Không có gì,” Chu Tư Kỳ đá Bạch Húc một cước, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Diệp Tình Hồng, nói, “Tên mặt trắng này con mắt mở lớn như vậy, lại làm phiền chúng ta nói chuyện.”

“Ta với người không có lời nào để nói.”

“Hiếm khi trở lại chốn cũ, đại ca thật sự không có chút nào hồi tưởng lại chuyện xưa?” Chu Tư Kỳ nắm lấy bên tóc mai bị ướt, mà đôi mắt cũng đã sớm ướt nhẹp, mềm giọng nói, “Nhớ tới ta ngày ấy ngồi tại chỗ này, nhìn thấy người từ cửa bước vào. Trên người người mặc áo choàng đen, ống tay áo thêu vài chiếc lá trúc nhỏ, vắn tóc đai lưng đều là màu xanh sẫm, trên chân mang đôi giày...”

Diệp Tình Hồng yên lặng nghe, tuy rằng cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn không cách nào nhớ được trang phục mà mình mặc lúc đó. Vậy mà khi nghe Chu Tư Kỳ từng chút từng chút một kể những chi tiết vụn vặt như thế, dường như ngày hôm ấy lại một lần nữa quay về.

“Người vừa bước vào, hai cái tên Vô Song Thành tầm thường kia liền trừng mắt ngang mắt dọc, la hét nói người đừng có xen vào việc của người khác. Kết quả người không để ý tới bọn họ, trực tiếp rút kiếm lao đến... Công phu của người tuy rằng tốt, thế nhưng sau khi giết hai tên kia xong, trên người vẫn không tránh khỏi bị thương, vậy mà người lại chẳng một chút để tâm, chỉ hỏi ta có lạnh hay không, còn cõ đi xiêm y...”

Diệp Tình Hồng nghe đến đó, rốt cục không thể nhịn được nữa, liền đánh gãy lời y: “Khi đó ta thấy người bị người của Vô Song Thành truy sát, nghĩ rằng người cũng là chính đạo nhân sĩ, đương nhiên phải ra tay

cứu giúp. Không thể ngờ rằng Tu La Cốc cùng Vô Song Thành chính là đối thủ một mất một còn, bọn họ đuổi cùng giết tận như vậy, chỉ vì người là người của Tu La Cốc.”

“Ừ, đại ca người là cực kì cảm hận Tu La Cốc, phải không?”

“Người của Tu La Cốc hại chết sư phụ ta, ta chỉ hận đến nay vẫn không thể báo thù, càng hận hơn lúc trước không điều tra rõ ràng thân phận của người, còn bị người lừa lâu như vậy.”

Diệp Tinh Hồng nói đến đây, sắc mặt từ từ trầm xuống, vẻ mặt lạnh lùng.

Chu Tư Kỳ đột nhiên cảm thấy có chút lạnh.

Y nghiêng đầu, dùng hai tay ôm lấy chính mình, lại hỏi: “Đại ca nếu sớm biết rõ thân phận của ta, có phải lúc đó nhất định sẽ không cứu ta?”

Diệp Tinh Hồng ngẩn ra, trong lòng nhất thời hoảng sợ.

Hắn xưa nay bất cần, không thể nhớ nổi dáng vẻ của Chu Tư Kỳ ngày ấy, nhưng lại nhớ rõ ràng y lúc đó ngồi dưới đất, máu me khắp người, dù cho đao kiếm xung quanh, trên mặt vẫn biểu hiện vô cùng tự nhiên, không hề tỏ ra đáng sợ hãi.

Thời điểm đó Diệp Tinh Hồng liền có ý nghĩ muốn kết giao với người này, sau đó hai người ngàn dặm đồng hành, chí hướng giống nhau, liền kết bái thành huynh đệ. Ai biết tất cả đều chỉ là âm mưu? Huynh đệ tốt mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm, thực tế lại là kẻ thù lớn nhất của hắn.

Nếu sớm biết Chu Tư Kỳ là người Tu La Cốc, hắn thừa dịp báo thù còn không kịp, làm sao sẽ còn rút kiếm tương trợ?

Nghĩ như vậy, rồi lại hướng Chu Tư Kỳ liếc mắt một cái.

Ánh lửa nhảy múa, chỉ thấy y nửa khép con mắt, bên môi mang theo ý cười nhàn nhạt, dung mạo lại anh tuấn. Một người như vậy, khắp thiên hạ sợ không thể tìm được người thứ hai.

Diệp Tinh Hồng hít sâu một hơi, trong lòng đột nhiên đau nhói như bị kim đâm, mơ hồ nghĩ chẳng lẽ hắn thật sự có thể đứng nhìn y bị người ta đâm chết?

Hắn thật ra đã sớm biết đáp án.

Chỉ là không dám suy nghĩ quá nhiều, thần sắc trên mặt biến đổi không ngừng, trước sau không cách nào lên tiếng đáp lại.

Chu Tư Kỳ thấy hắn do dự, đáy mắt vội hiện lên thần sắc vui mừng, chậm rãi đưa tay ra, nắm lấy tay hắn, cố ý kéo dài âm thanh, nói: “Đại ca, ta thực sự rất lạnh.”

6. Chương 6

Y sau khi bị dầm mưa, quần áo vẫn chưa hoàn toàn khô, mặc dù ngồi trước đồng lửa, nhưng nước dưới đuôi tóc vẫn thỉnh thoảng tí tách chảy xuống nền đất, mà hai bàn tay lại càng lạnh đến thấu xương.

Diệp Tinh Hồng nắm chặt ngón tay hơi lạnh của y, trong lòng khẽ động, nhất thời có chút mơ hồ. Hoàn toàn quên mất thiếu niên tuấn tú trước mắt chính là kẻ địch của mình, dù sao y cũng từng là huynh đệ tốt cùng hắn nâng chén nói chuyện vui vẻ, nên không tự chủ được mà nhẹ nhàng nắm lấy tay y, ôn nhu nói: “Ai bảo người đi dầm mưa?”

“Ừ, ta lần sau cũng không dám làm thế nữa.” Chu Tư Kỳ mở miệng nhận sai, ánh mắt lại thẳng tắp tập trung trên người Diệp Tinh Hồng, tiến một chút đến trước mặt hắn, trầm thấp gọi, “Đại ca...”

Y cả người đều ươn đẫm, áo mỏng dính sát lên người, ánh mắt ôn nhu đa tình, lại không giấu được vẻ ngọt ngào, tựa hồ như muốn trêu chọc lòng người.

Dù cho Diệp Tĩnh Hồng luôn cố gắng giữ bình tĩnh, lúc này cũng không khống chế nổi nữa, liền đem người ôm vào trong lòng.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên ngay bên tai.

Khoảng cách môi hai người rất gần, tựa hồ chỉ cần khẽ cúi đầu liền có thể chạm vào.

Chu Tư Kỳ nhắm mắt, hôn lên, trong thanh âm mang theo tia run rẩy: “Đại ca, đại ca, cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng muốn làm huynh đệ của người. Ta... Vẫn luôn thích người.”

Nghe vậy, thân thể Diệp Tĩnh Hồng cứng đờ, giống như từ trong mộng tỉnh lại, liền vùng chường đẩy Chu Tư Kỳ ra.

Dù cho không đề cập đến thân phận bọn họ đối lập, ân oán nan giải, chỉ cần tính đến việc cả hai đều là nam nhân, làm sao có thể nói chuyện yêu đương?

Diệp Tĩnh Hồng tuy rằng mơ hồ biết được tâm ý của Chu Tư Kỳ, nhưng đây vẫn là lần đầu nghe y trực tiếp mở miệng nói ra, thoáng chốc chỉ cảm thấy trong lòng nhảy lên, loạn thành một đồng.

Trên môi vẫn còn lưu lại cảm xúc mềm mại ban nãy.

Hắn gơ tay mạnh mẽ chà xát mấy lần, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, đột nhiên đứng dậy, lao thật nhanh ra cửa miếu.

“Đại ca?” Chu Tư Kỳ sau khi bị đẩy ra, dù sao vẫn còn ý loạn tình mê, đến bây giờ mới hoàn toàn tỉnh táo, cũng lập tức đuổi theo, “Đại ca, dư độc trên người người chưa sạch, không thể động chân khí!”

Lúc này mưa rào mới tạnh, trong gió vẫn còn mang theo mùi bùn đất.

Diệp Tĩnh Hồng đối với tiếng gọi của Chu Tư Kỳ chỉ như không nghe thấy, sau khi lao nhanh ra ngoài, liền ngừng lại ở bên trong rừng cây, rút kiếm ra vùng liên tục — tuy những chiêu kiếm này không mang theo nội lực, nhưng bởi vì Thu Thủy kiếm vô cùng sắc bén, liền chém ra một đạo vết nứt thật sâu trên thân cây.

Hắn hổn hển thở dốc, trong lòng chỉ càng cảm thấy mờ mịt, không biết rốt cuộc ba năm qua hắn luôn tận lực tránh né Chu Tư Kỳ, đến tận cùng là vì thân phận hai người đối lập, hay là vì mối nghiệt duyên không thể tồn tại đó?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy tiếng cười vang lên trên đỉnh đầu, lại có tiếng vỗ tay, đơn giản khen: “Kiếm tốt.”

Diệp Tĩnh Hồng lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người chân trần ngồi trên thân cây, thân thể nhẹ nhàng treo trên cây mà lắc lư. Chu Tư Kỳ từ phía sau chạy tới, sau khi nhìn thấy người kia, lập tức đứng lại, dường như không nói thành lời.

Kỳ thực tướng mạo người kia cũng không khó nhìn, nếu thân là nữ tử, quả thực có thể xưng tụng là quốc sắc thiên hương, nhưng một bộ dung mạo như vậy, lại sinh ra trên người nam nhân, phong tình vạn chủng, quá mức xinh đẹp, trái lại khiến lòng người sinh ra cảm giác sợ hãi.

Chu Tư Kỳ lấy lại bình tĩnh, động tác đầu tiên chính là che ở trước người Diệp Tĩnh Hồng, sau đó bày ra dáng vẻ cột nhà trước đây, cười nói: “Đây không phải là Triệu đại mỹ nhân sao? Thế mà lại có thể gặp gỡ ở nơi rừng núi hoang vắng này, duyên phận của chúng ta thực sự không tệ.”

Nam nhân họ Triệu kia hừ một tiếng, vẻ mặt kiêu ngạo, hoàn toàn không để ý đến lời nói của y, chỉ hờ hững liếc nhìn thanh bảo kiếm trong tay Diệp Tĩnh Hồng.

Diệp Tĩnh Hồng nhú mày, hạ thấp giọng hỏi: “Tên yêu nhân bắt nam bắt nữ kia là ai?”

Chu Tư Kỳ khoe miệng co giật, cười khổ nói: “Đại ca người không biết sao? Vô Song Thành Triệu Văn Triệu thành chủ hận nhất người khác nói hắn bắt nam bắt nữ.”

Vừa dứt lời, Triệu Văn liền nhảy xuống từ đầu cành cây, dễ dàng né tránh ngăn cản của Chu Tư Kỳ, một chưởng hướng Diệp Tĩnh Hồng đánh tới. Mười ngón tay của hắn vô cùng dài, lúc xuất chưởng mang theo từng đợt máu tanh, hiển nhiên bên trong toàn là độc dược.

Diệp Tĩnh Hồng không dám liều mạng, không thể làm gì khác hơn là vùng kiếm chống đối.

Võ công của hắn nguyên bản không yếu, nếu là lúc bình thường, cũng không hắn không phải đối thủ của Triệu Văn, chỉ là giờ khắc này trọng thương chưa lành, nội lực không đủ, dĩ nhiên một chiêu liền bị hạ, bị sức mạnh trong lòng bàn tay Triệu Văn đánh xuống, trường kiếm đột nhiên tuột khỏi tay, bay ra ngoài.

Triệu Văn dưới chân điểm nhẹ, ở giữa không trung trở mình ngã nhào, tiện tay liền lấy đi thanh Thu Thủy kiếm.

Chu Tư Kỳ ở bên cạnh nhìn đến hải hùng khiếp vía, xác định người trong lòng không bị thương, mới thở phào nhẹ nhõm, cười ha ha nói: “Triệu mỹ nhân thân phận như vậy, không cảm thấy ngại việc đoạt binh khí của người khác sao?”

Triệu Văn vẫn như cũ không để ý tới y, ngón tay ở trên mũi kiếm gảy một hồi, nói: “Đây chính là Thu Thủy kiếm? Nghe nói người đơn độc mạo hiểm, đào mấy ngôi mộ cổ của tiền triều, mới từ bên trong cung điện dưới lòng đất trộm ra thanh thần binh lợi khí này, kết quả lại là cho khối gỗ ngốc kia?”

Chu Tư Kỳ trong lòng tức giận, thâm nghĩ có là gỗ, cũng là ta thích khối gỗ đó, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ cười, nói: “Sớm biết Triệu mỹ nhân yêu thích, ban đầu ta liền đưa cho người, có gì trở ngại đâu?”

Y vốn là phong lưu thành tính, ngôn ngữ lúc này lại ngả ngớn, mặt mày ẩn tình, phảng phất như thật sự bị sắc đẹp mê hoặc, thế nhưng lời còn chưa dứt, dĩ nhiên ra tay nhanh như chớp, bay thẳng đến chỗ Triệu Văn.

Triệu Văn đã sớm chuẩn bị, hé mắt, cùng y đấu một hồi.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, hai người cũng có thể xem như đánh ngang tay.

Nhưng dù sao trình độ võ công của Chu Tư Kỳ cũng có chút chênh lệch, đấu đến lúc ngoài trăm chiêu, đã cảm thấy không chống đỡ nổi nữa. Y thấy Diệp Tĩnh Hồng vẻ mặt lo lắng đứng ở bên cạnh, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng định tiến lên giúp đỡ, trong lòng càng căng thẳng hơn, đột nhiên thân thể nghiêng sang bên cạnh, ra sức tìm sở hở, há miệng kêu lên: “Sư huynh, người làm sao cũng tới đây?”

Bên trong giọng nói kia sự ngạc nhiên vô cùng chân thực, Triệu Văn vừa nghe xong, lập tức quay đầu nhìn.

Nháy mắt bị trì hoãn, Chu Tư Kỳ lập tức tìm được sơ hở mà lao tới, ống tay áo cuốn lấy thanh bảo kiếm, nhanh chóng đoạt trở về. Một chiêu này của y thoát nhìn thì đơn giản, nhưng trên thực tế lại mạo hiểm rất lớn, nếu như Triệu Văn không tin y, hoặc là trước tiên đâm y một kiếm rồi mới quay đầu lại, vậy y tất nhiên khó có thể giữ được tính mạng.

Nhưng y vì muốn cướp lại Thu Thủy kiếm, không chút nào cân nhắc đến việc này, sau khi thuận lợi đắc thủ, liền không để ý đến phong độ mà xoay người bỏ chạy.

“Đại ca, mau trở lại miếu!”

Chu Tư Kỳ biết Triệu Văn tính tình kiêu ngạo, chính mình lại lấy danh nghĩa sư huynh lừa hắn, chắc chắn kích cho hắn giận tím mặt, vì lẽ đó liền kéo tay Diệp Tĩnh Hồng bỏ chạy.

Dọc theo đường đi chỉ cảm thấy tiếng gió rít gào, thật vất vả mới trở lại ngôi miếu đổ nát, y cũng không kịp giải thích, chỉ đem Bạch Húc đang hôn mê bất tỉnh khiêng lên trên vai, sau đó vòng ra sau lưng tượng phật, xuất chưởng tấn công liên tục ba lần.

“Cột kẹt –”

Theo sau tiếng vang kỳ quái, một khối gỗ dưới lòng đất đột nhiên bắn lên không trung, hiện ra một lối vào tối đen, sâu không thấy đáy, hiển nhiên là đường đi vào mật đạo.

Diệp Tĩnh Hồng ngờ ra, ngạc nhiên nói: “Nơi này tại sao lại có mật đạo?”

Chu Tư Kỳ cười cười, cất bước đi xuống thềm đá, hơi hợt nói: “Nếu như người thường xuyên đi dạo đến ngôi miếu đổ nát này, dù cho có trăm nghìn cái cơ quan cũng sẽ phát hiện ra.”

Ý tứ tất nhiên là y một mình ở đây, không biết đã trở lại chốn cũ này bao nhiêu lần, mới có thể phát hiện ra địa đạo bí mật này.

Diệp Tinh Hồng nghe giọng điệu y ung dung, trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót, không khỏi dừng bước.

Chu Tư Kỳ quay đầu lại nhìn hắn, tiện tay đem Bạch Húc ném qua một bên, nâng lên thanh Thu Thủy Kiếm.”Đại ca, vũ khí của người.”

Diệp Tinh Hồng nhận lấy, xoay qua xoay lại, đột nhiên nói: “Kiếm này là người đi tìm?”

Hắn lúc trước sau khi cắt đứt với Chu Tư Kỳ, đã từ một vị giang hồ bằng hữu mua được thanh bảo kiếm này, lúc đó cũng cảm thấy kỳ lạ nói bảo vật như vậy, người bên ngoài sao có thể bỏ đi như thế? Hiện tại mới biết, hóa ra là do Chu Tư Kỳ giở trò.

Chu Tư Kỳ chỉ mỉm cười, thông thả nói: “Thu Thủy kiếm không gì không xuyên thủng, có nó bên cạnh giúp đỡ đại ca, ta mới có thể yên tâm một ít.”

Diệp Tinh Hồng nghe được lời đó, trong lòng nhất thời khó chịu, tay cầm kiếm run run, đột nhiên nhấc kiếm lên —

Chu Tư Kỳ hiểu hắn rất rõ, lập tức đoán được ý đồ của hắn, sắc mặt nhất thời đại biến, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra, vững vàng nắm lấy mũi kiếm.

Lưỡi kiếm sắc bén cắt qua ngón tay của y, lập tức máu tươi chảy ròng ròng.

Thế nhưng y lại tựa như không hề hay biết, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng đau xót, mặc cho máu tươi chảy ròng ròng, run giọng nói: “Đại ca nếu không thích thanh kiếm này, liền có thể ném nó đi, hà tất gì nhất định phải hủy nó? Thần binh lợi khí như vậy, e rằng dù cho trăm năm sau cũng không tìm được thanh thứ hai.”

7. Chương 7

Trong miệng y tuy nói về kiếm, nhưng thực tế, lại như đang nói về sự say mê của chính mình.

Y toàn tâm toàn ý thích Diệp Tinh Hồng, nhiều năm qua một mình cô độc ném trái nổi khổ tương tư, người kia cũng không một chút để ý, nhất định phải tự tay mình phá hủy trái tim của y.

Thật sự buồn cười.

Chu Tư Kỳ nghĩ đến đây, khóe miệng cong lên, khẽ mỉm cười, tay cầm kiếm càng thêm siết chặt.

Diệp Tinh Hồng thấy nụ cười này của y, ngực bất giác cảm thấy đau đớn như bị ai đó đánh một quyền, nhúu mày hỏi: “Người cười cái gì?”

“Cười bản thân ta mơ mộng hão huyền.”

Vài chữ ngắn ngủn, y lại nói đến khàn cả giọng, hết như đã dùng hết sức lực toàn thân, rốt cuộc chán nản mà buông lỏng tay cầm kiếm. Vết thương trên tay sâu đến mức thấy cả xương, nhưng y lại không thèm để ý đến, chỉ đơn giản dùng tay áo che đi.

Diệp Tinh Hồng nhất thời kích động, vốn là muốn bẻ gãy thanh Thu Thủy kiếm, thế nhưng vào giờ khắc này, làm sao còn có thể tàn nhẫn làm như thế? Cổ tay run rẩy, trường kiếm liền vì thế mà tuột khỏi tay, “Keng” một tiếng rơi xuống trên nền đất.

Bốn phía yên lặng.

Khoảng cách hai người rõ ràng gần như vậy, nhưng lại “chỉ xích thiên nhai” [1], đối lập không nói gì.

Cách rất lâu sau, mãi đến tận khi trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh kì quái, Diệp Tinh Hồng mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, dự đoán Triệu Văn đã đuổi tới ngôi miếu, chắc chắn đang đi tìm tung tích của bọn họ, vội hỏi: “Mật đạo này còn có lối ra nào khác hay không?”

Chu Tư Kỳ dựa vào bên tường, ngẩn ngơ không có phản ứng, Diệp Tĩnh Hồng hỏi liên tiếp mấy lần, y mới dần tỉnh lại, lười biếng đáp: “Đi vài bước là đến.”

Dứt lời, lấp tức mò mẫm cất bước.

Diệp Tĩnh Hồng bước theo sau, quả nhiên cuối cùng tìm thấy một gian nhà đá nhỏ — bên trong bụi bặm dày đặc, cũng không trang trí bất kì thứ gì, chỉ có bốn góc nạm minh châu giúp chiếu sáng, còn giá trên tường thì lại bày đầy những bình sứ màu xanh biếc.

Chu Tư Kỳ phải bụi trên những chiếc lọ kia, trên mặt đột nhiên biến sắc, ôm lấy hòm thuốc trên mặt đất, đem toàn bộ bình sứ xếp vào. Tay phải y bị thương, chỉ còn tay trái có thể dùng lực, cho nên động tác vô cùng bất tiện, phí rất nhiều sức lực, mới đem đồ vật thu thập xong, một lần nữa đóng lại hòm thuốc.

Diệp Tĩnh Hồng cảm thấy kỳ quái, không khỏi hỏi: “Trong bình là gì?”

Cả người Chu Tư Kỳ cứng đờ, trên mặt lại lộ ra nụ cười, nhàn nhạt trả lời: “Độc dược.”

Diệp Tĩnh Hồng tất nhiên không tin tưởng, chỉ là không tiện mở miệng hỏi lại, ánh mắt không ngừng hướng tay phải Chu Tư Kỳ liếc qua, mắt thấy cái tay kia vẫn ủ trong ống tay áo, mà ống tay cũng đang dần nhiễm đỏ, trong lòng hần giống như bị một kiếm cứa qua, dù cho thế nào cũng không yên ổn.

Cuối cùng không thể nhịn được nữa, rốt cục hô lớn: “Chu Tư Kỳ!”

Thanh âm này vô cùng vang dội, Chu Tư Kỳ không khỏi giật mình, suýt chút nữa làm rơi hòm thuốc.

Diệp Tĩnh Hồng cũng không giải thích, cứ như vậy tiến lên nắm tay y, lông mày nhíu chặt, vô cùng tức giận nói: “Tại sao không trị thương? Người tưởng mình là thần y thì ghê gớm lắm sao? Cứ để máu chảy như thế này, muốn chết sao!”

Hắn liên tục mắng, thế nhưng tay chân lại rất thành thực, hai ba lần xé vạt áo giúp Chu Tư Kỳ băng bó vết thương.

Chu Tư Kỳ ngơ ngác mặc hắn bài bố, đến lúc này mới phát giác được đau đớn, mà cái đau đớn này lại từ tận sâu trong thân thể tràn ra, làm cho y không thể không mở to hai mắt, gần như tham lam nhìn chăm chú khuôn mặt Diệp Tĩnh Hồng.

“Đại ca.....”

“Ừ.”

Diệp Tĩnh Hồng thuận miệng đáp một tiếng, ngay sau đó khựng lại, dường như nhớ ra bản thân đang làm một chuyện cực kì ngu xuẩn, lập tức buông tay Chu Tư Kỳ, xoay người rời đi.

Chu Tư Kỳ giật mình, vội vã kêu lên: “Đại ca!”

Nhưng y nói càng lớn, Diệp Tĩnh Hồng liền bước càng nhanh, ngay sau đó chỉ nghe “ầm” một tiếng, dĩ nhiên đầu va vào trên tường.

Chu Tư Kỳ cười khổ không thôi, nói: “Đại ca, ta vừa nãy là muốn nhắc nhở ngươi, bên kia không có đường.”

“Ta biết.” Diệp Tĩnh Hồng khoát tay một cái, cố giữ cho âm điệu vững vàng, thế nhưng vừa quay đầu, lập tức lại đụng phải một bức tường khác.

Chu Tư Kỳ nghe một lúc mấy tiếng vang ầm ầm, thực sự nhẹn không được cười lên: “Đại ca, ngươi đổ mặt sao? Người trước đây mỗi lần đổ mặt tại hồng, liền không nhận rõ được phương hướng.”

“Nói hươu nói vượn.” Diệp Tĩnh Hồng đưa lưng về phía y, có chút chật vật xoa xoa thái dương, thế nhưng trong miệng vẫn không khỏi nhắc nhở, “Tay phải của ngươi đừng có mà nhúc nhích.”

Ngữ khí oán hận, cũng không biết là bực bội với Chu Tư Kỳ, hay là đang bực bội với chính mình.

Chu Tư Kỳ gật gù, ánh mắt thoáng chốc trở nên nhu hòa.

Diệp Tĩnh Hồng cuối cùng cũng chịu quay đầu lại nhìn y. Dù cho tâm địa có sắt đá, cũng không kìm được mà bị y làm cho rung động.

Đáng tiếc đúng vào lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét to, thanh âm của Triệu Văn truyền vào trong mật thất: “Chu Tư Kỳ, nếu như ngươi không hiện thân, ta nhất định phóng hỏa đốt miếu. Hừ, đến lúc đó cho dù ngươi có bất tử, cũng có thể đem ngươi bức chết.”

Chu Tư Kỳ ngẩn ngơ, lúc này mới nhớ tới Triệu Văn nhĩ lực hơn người, e rằng hắn đã sớm biết được bọn họ trốn ở nơi nào. Nếu như hắn phóng hỏa ở lối vào mật thất, khiến cho bụi mù bay ngược trở vào, xác thực có thể khiến bọn họ nghẹt thở mà chết.

Diệp Tinh Hồng hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm này, quay đầu hỏi: “Họ Triệu kia xảy ra chuyện gì? Lẽ nào không thể không giết người?”

“Cũng không phải nhất định phải giết ta, thực ra cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng nếu ta nhắc đến sư huynh, hắn nhất định muốn lấy cho bằng được tính mạng của ta”

“Tại sao?”

“Triệu mỹ nhân đến chết vẫn sĩ diện, rõ ràng trong lòng tâm niệm, nhưng lại không muốn người khác nhắc đến.”

Diệp Tinh Hồng ngơ ngác, hoàn toàn không biết trong lòng Triệu Văn rốt cuộc là nghĩ cái gì, thế nhưng lúc này tình huống nguy cấp, hắn đương nhiên cũng không tiện truy hỏi, chỉ nhanh chân đi về phía trước.

Nhưng Chu Tư Kỳ tốc độ càng nhanh hơn, lập tức liền chắn trước người hắn.

Hai người nhìn nhau một lúc, đồng thời ra tay điểm huyết đạo đối phương.

Diệp Tinh Hồng nội lực chưa hồi phục, chung quy không phải đối thủ của Chu Tư Kỳ, chỉ một chiêu liền bị chế trụ, nhất thời không thể động đậy.

“Chu Tư Kỳ, ngươi làm cái gì?”

“Đại ca và ta ý nghĩ giống nhau, sao lại không biết trong lòng ta nghĩ gì?” Chu Tư Kỳ thở dài, nói, “Chúng ta hiện tại không có đường để trốn, chỉ có thể đi ra ngoài liều mạng. Chung quy công phu của ta cũng không đến nỗi quá kém, tốt xấu gì cũng có thể chống đỡ một lúc, đại ca nhân cơ hội đó dẫn theo tiểu Bạch lao ra...”

“Không được! Vô Song thành với Tu La cốc đối đầu sống chết, họ Triệu kia chắc chắn sẽ không thủ hạ lưu tình, ngươi... Ngươi không thể đi!” Hắn lập tức biểu lộ tâm tình, đem tất cả suy nghĩ trong lòng nói ra.

Chu Tư Kỳ nghe lời ấy thì chỉ cười cười, đáy mắt vẫn phong tình.

Lối vào mật đạo mơ hồ có khói trắng bay vào.

Trong tình huống khẩn cấp, Chu Tư Kỳ vẫn không một chút sợ sệt, trái lại còn vươn tay trái ra, ung dung thông thả sửa sang lại xiêm y của Diệp Tinh Hồng, cười nói: “Đại ca, có nhớ lúc trước kết bái ta đã nói câu nào hay không? Ta nói, không cầu cùng chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ cầu cùng sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

Y nói năng lộn xộn, Diệp Tinh Hồng càng thêm mất kiên nhẫn: “Chỉ có ngươi mới hồ đồ như vậy.”

“A, ta cũng cực kỳ tin tưởng điều đó.” Chu Tư Kỳ chỉ mỉm cười, “Thời điểm ta sống, luôn muốn có thể đi cùng với ngươi, nhưng nếu ta chết rồi, cũng không cần phải kéo ngươi theo làm bạn.”

Dứt lời, bàn tay nhấc lên, chậm rãi che đi đôi mắt của Diệp Tinh Hồng.

Sau đó nghiêng người về phía trước, rất nhẹ nhàng... hôn lên môi của hắn.

[1] Chỉ xích thiên nhai: gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

8. Chương 8

Môi mỏng lạnh lạnh.

Thời điểm chạm vào nhau, thậm chí còn mang theo một chút run rẩy.

Nhưng lần này thời gian hôn thật sự quá ngắn.

Chỉ mới lướt qua, Chu Tư Kỳ liền nhanh chóng lui ra. Y đem một viên thuốc nhét vào trong tay Diệp Tĩnh Hồng, thấp giọng nói: “Đây là thuốc giải của tiểu Bạch, sau khi huyết đạo của người được khai mở, hãy nhanh chóng làm cho hắn tỉnh táo rồi chạy đi.”

Vừa nói vừa quay đầu đi chỗ khác, hệt như không dám nhìn Diệp Tĩnh Hồng thêm một khắc nào nữa.

Diệp Tĩnh Hồng biết võ công Chu Tư Kỳ không kém, dù cho đánh không lại Triệu Văn, cũng không đến mức phải nộp mạng, nhưng y lại một lòng muốn chết, thì làm sao còn có đường sống? Hắn vừa nóng vội lại vừa tức giận, khổ nỗi không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể nói: “Chu Tư Kỳ, người đừng xằng bậy!”

Chu Tư Kỳ từ lâu đã xoay người, đang từng bước bước ra ngoài, sau khi nghe thấy câu nói này, vẫn như cũ không quay đầu lại, cười tủm tỉm nói: “Đại ca không cần phải lo lắng, ta đối với Triệu mỹ nhân không có hứng thú, làm sao cùng hắn xằng bậy được chứ?”

Dừng một chút, tiếng nói càng hạ thấp đi, nhỏ đến mức dường như chỉ nghe thấy tiếng thở dài: “Ngay từ đầu trong lòng ta... cũng chỉ có một mình người.”

Diệp Tĩnh Hồng nghe thấy rõ ràng, chợt cảm thấy trong lòng cuộn lên một nỗi đau âm ỉ, mọi lời nói đều bị nghẹn ở cổ họng, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng quen thuộc kia dần biến mất vào bóng tối.

Bốn phía lần thứ hai yên tĩnh trở lại.

Công lực của Diệp Tĩnh Hồng tuy chưa hồi phục, nhưng nhĩ lực lại vô cùng tốt, không lâu sau liền nghe thấy tiếng cười của Chu Tư Kỳ. Cũng không biết y nói câu gì, nhưng lại khiến Triệu Văn giận tím mặt, bên tai vang lên tiếng đánh nhau không dứt.

Một chiêu, hai chiêu, ba chiêu...

Diệp Tĩnh Hồng đếm từng chiêu, thời gian kéo dài càng lâu, hắn lại càng lo lắng.

Cách một lúc, chợt nghe thấy Chu Tư Kỳ rên lên, ngay sau đó lại cất lên tiếng cười to. Tiếng cười kia quá mức vang dội, trái lại có vẻ như đang dần mất sức.

Diệp Tĩnh Hồng biết y rất rõ, hiểu được y nhất định là đang bị thương, chỉ vì không muốn bị hắn phát hiện, mới cố ý dùng tiếng cười che giấu. Hắn nhớ tới cảm giác lạnh lẽo trên môi Chu Tư Kỳ, ngực đột nhiên khí huyết sôi trào, không cách nào có thể kìm nén đau đớn trong lòng, liền kêu “A” một tiếng.

Sau đó cả người nghiêng về phía trước, huyết đạo không ngờ lại được giải khai.

Diệp Tĩnh Hồng hít sâu một hơi, thoáng lấy lại được sức lực, liền cho Bạch Húc đang mê man ăn được, sau khi thấy y tỉnh lại, chỉ nói vài câu chờ ở đây, sau đó cầm lấy kiếm rời khỏi mật đạo.

Lối vào bụi mù dày đặc.

Diệp Tĩnh Hồng dùng hết khí lực mới có thể leo lên, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy một góc miếu ánh lửa ngút trời, ngọn lửa hừng hực đang lan nhanh, mà Chu Triệu hai người thì đang không ngừng đánh nhau, bất phân thắng bại.

Tay trái Chu Tư Kỳ cầm kiếm, tay phải buông thõng trên người, hơn một nửa ống tay áo đều bị máu nhuộm đỏ, ửng phỏ khá vất vả. Nhưng tuy rằng y rơi xuống thế hạ phong, bước chân cũng không ngừng biến hóa, cật lực đem Triệu Văn dẫn ra khỏi ngôi miếu. Đồng thời vì phân tán sự chú ý của đối phương, còn không ngừng nói chuyện nhằm chọc tức hắn: “Triệu đại mỹ nhân làm sao lại quần quýt lấy ta không tha? Chẳng lẽ người chỉ chơi đùa với sư huynh của ta, ngược lại lại coi trọng ta? Hắc, ta thật đúng là điểm phúc.”

“Muốn chết!”

“Thế nào? Ta đoán sai? Ừ, hay là ngươi muốn mời ta đến Vô Song thành chơi mấy ngày, buộc sư huynh ta phải hiện thân. Đáng tiếc ngươi tính tình ác độc như thế, dù cho đem hết thủ đoạn, sư huynh của ta cũng chưa chắc chịu gặp ngươi.”

“Câm miệng!”

Những câu này của Chu Tư Kỳ đều nói đúng tâm sự của Triệu Văn, làm sao có thể không khiến hắn nổi giận? Hắn giương lên trường kiếm trên tay, biến ảo ra một vạn tầng ảnh kiếm, thẳng tắp đâm về phía Chu Tư Kỳ.

Dù cho thân thủ Chu Tư Kỳ linh hoạt, lần này cũng không thể tránh khỏi, trên bả vai trúng một kiếm, máu tươi nhanh chóng chảy xuống. Khuôn mặt y hơi vặn vẹo, nhưng mạnh mẽ đè xuống cảm giác muốn kêu lên đau đớn, chỉ thay thế bằng việc bật cười lớn.

Nhưng nụ cười này rất nhanh liền cứng lại, kinh ngạc mở to hai mắt, nói: “Đại ca, tại sao ngươi còn chưa đi?”

Diệp Tĩnh Hồng từ sau lưng tượng phật nhảy ra, không chút nghĩ ngợi lao đến chỗ Triệu Văn, nhưng không lên tiếng. Hắn dù sao trọng thương vẫn chưa lành, chỉ qua mấy chiêu, đã rơi vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.

Chu Tư Kỳ vội vã gắng gượng bước lên trước một bước, giương kiếm giúp đỡ.

Hai người liên thủ, mới có thể cùng Triệu Văn đấu ngang nhau.

Ánh mắt Triệu Văn từ trên mặt bọn họ đảo qua, cười lạnh nói: “Hay lắm, ngươi vừa nãy giả ngây giả dại với ta, hóa ra là vì khối gỗ lớn này. Hừ, ta trước hết giết người trong lòng của ngươi, để xem ngươi còn cười nổi hay không.”

Đang lúc nói chuyện, xoạt xoạt xoạt ba kiếm xuất ra liên tục, liền đâm xuống nơi điểm yếu của Diệp Tĩnh Hồng.

Chu Tư Kỳ bị dọa sợ hãi, vội vàng vùng kiếm ngăn cản, kết quả tạo ra kẽ hở, bị kẻ khích tướng của Triệu Văn lừa.

Chiêu kiếm của Triệu Văn liền thay đổi, trở ra bàn tay trái, đánh xuống giữa ngực Chu Tư Kỳ.

Chu Tư Kỳ thân hình lảo đảo, suýt chút nữa ngã nhào trên mặt đất, may mà Diệp Tĩnh Hồng đứng lúc đỡ lấy y. Nhưng đến mức này, hai người cũng không thể tiếp tục chống đỡ thế tiến công ác liệt của Triệu Văn, chỉ có thể chật vật tránh né.

Lúc đó, trên người Chu Tư Kỳ lại trúng thêm mấy kiếm, tuy cố gắng nhẫn nhịn không kêu đau, nhưng bước chân lại dần lộn xộn, cuối cùng không chống đỡ được nữa, lập tức ngã trên mặt đất.

Triệu Văn hơi cười khẩy, nhân cơ hội vùng kiếm chém xuống.

Nhưng động tác của Diệp Tĩnh Hồng càng nhanh hơn, liều mạng ôm lấy Chu Tư Kỳ, thuận thế lăn trên mặt đất.

Bọn họ lần này lăn ra thật xa, trên người cả hai đều dính đầy bụi bặm, nhưng bởi vì đã dùng hết khí lực, cũng không còn biện pháp đứng dậy. Hơn nữa đường lui đã bị lửa chặn, phía trước lại có Triệu Văn từng bước đến gần, coi như có muốn chạy trốn cũng không cách nào thoát thân.

Đến lúc này, Chu Tư Kỳ lại không chút nào sợ sệt, chỉ hỏn hển thở dốc, hỏi: “Đại ca, tại sao ngươi không đi?”

Y suy đoán Diệp Tĩnh Hồng chắc chắn đáp mấy câu tế nhị như giang hồ đại nghĩa, nhưng nếu như không hỏi, bất luận thế nào cũng không cam tâm. Không ngờ Diệp Tĩnh Hồng im lặng một lúc, giương mắt nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Chết cùng ngươi cũng tốt, ta cũng không phải chịu cảm giác khổ sở nữa.”

Khổ sở gì cơ?

Hắn cũng giống như y, đều thời thời khắc khắc bị tương tự dẫn dắt sao?

Trong lòng Chu Tư Kỳ giật mình, nửa bên gò má như bị bỏng, trên người lại lúc lạnh lúc nóng, rất muốn hỏi những lời này là có ý gì. Thế nhưng khi y cúi đầu xuống, liền nhìn thấy trong mắt của Diệp Tĩnh Hồng, con người kia sâu không thấy đáy, ánh mắt có thể làm tan chảy cả sắt đá. Y lập tức hiểu được, cũng không cần phải hỏi nhiều, chỉ nói: “Đại ca, tay phải của ta không thể di chuyển, người... Người...”

Trong lòng y xao động, một câu nói làm sao cũng không thể nói hoàn chỉnh.

May mà Diệp Tĩnh Hồng biết tâm ý của y, liền nắm chặt tay y.

Mười ngón liên kết, nhất thời quên đi hết thấy yêu hận tình thù, chỉ trách thời gian không dừng lại, chớp mắt đã trở thành địa lão thiên hoang.

Triệu Văn từng bước đến gần, mắt thấy hai người bọn họ không coi ai ra gì mà ở đây ôm ấp, trong lòng liền cảm thấy buồn bực, lạnh lùng nói: “Sắp chết rồi mà vẫn còn lời chàng ý thiếp, hai vị thực sự rất hăng hái ha! Đã như vậy, ta sẽ giúp đỡ các người đi sớm một chút.”

Dứt lời, chậm rãi nhắc kiếm lên.

Chu Tư Kỳ căn bản không để ý đến hắn, ôn nhu nói: “Đại ca, ta muốn nghe câu nói kia, nhưng có lẽ người cả đời cũng sẽ không chịu nói. Nhưng nếu chúng ta cứ như vậy mà chết cùng nhau, ta đây cũng rất vui lòng.”

Diệp Tĩnh Hồng không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, trong đôi mắt tựa như yêu lại tựa như hận, nắm thật chặt tay của y.

Thiên ngôn vạn ngữ, hà tất cứ phải nói ra cho bằng được?

Triệu Văn nhìn thấy vậy, trong lòng nổi lửa, hé mắt, ra tay không chút lưu tình, vung kiếm đâm thẳng xuống ngực Chu Tư Kỳ.

Thế nhưng chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo, lại nghe “keng” một tiếng, không biết một cục đá từ chỗ nào bay đến, vừa vọt đánh vào trên thân kiếm, đem mũi kiếm văng ra xa.

9. Chương 9

Chu Tư Kỳ nhận ra thủ pháp ám khí này, mặt biến sắc, vui vẻ nói: “Sư huynh!”

Triệu Văn tuy lúc trước đã bị lừa một lần, nhưng nghe y kêu to như vậy, vẫn không nhận được mà quay đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy bụi mù cuồn cuộn, ở ngoài cửa miếu quả thực có một bóng người đang đứng.

Thân ảnh kia mơ mơ hồ hồ, chờ đến khi đến gần, mới nhìn rõ là một thanh niên trẻ tuổi — môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú, trong tay cầm một ống sáo ngọc, hai cổ tay trắng muốt như tuyết, lộ ra ống tay áo xanh biếc, mang đến một cảm giác rung động lòng người.

“Hóa ra là người.” Triệu Văn sau khi nhìn thấy mặt hắn, đáy mắt hiện ra tia thất vọng, hừ lạnh nói, “Chủ tử của người đâu?”

“Thiếu gia nhà ta vốn đi rất nhanh, từ lâu đã đi qua chỗ này. Hắn biết Triệu thành chủ ở đây, liền ra lệnh cho ta đến chào hỏi.” Nói xong, quả nhiên chấp tay chào, trên mặt hơi lộ ra nụ cười, thái độ vô cùng văn nhã.

“Hắn thật to gan, dám trốn tránh ta khắp nơi!” Triệu Văn tức giận, tiện tay xuất ra một chiêu kiếm, nhanh chóng đâm về phía thanh niên kia.

Thanh niên kia thoạt nhìn lễ độ nghe lời, dáng vẻ mong manh yếu đuối, trong tay lại càng không có vũ khí, thế nhưng chỉ cần giơ ống sáo lên chặn lại, liền dễ dàng hóa giải thế tiến công của Triệu Văn.

Lông mày Triệu Văn cau lại, kiếm bay đến càng nhanh hơn, tầng tầng quang ảnh như bao trùm toàn bộ hai người.

Thanh niên kia trước sau chỉ dựa vào một ống sáo cùng hần quần đấu, chỉ nam đánh bắc, chỉ đông đánh tây, mỗi lần đều đâm về những hướng không ngờ trước, nhưng vẫn có thể ngăn cản được từng chiêu kiếm của Triệu Văn.

Triệu Văn ra tay tàn nhẫn, sau khi đánh được hơn mười chiêu, không những không thể gây thương tổn thanh niên kia, thậm chí ngay cả ép hần lùi về sau nửa bước cũng không thể. Hần có chút kinh ngạc, không khỏi khen: “Công phu của người đứng là càng luyện càng tốt.”

Nghe vậy, thanh niên hơi rũ mi mắt, lại giống như có mấy phần ngại ngùng, nói: “Thiếu gia nhà ta võ công cái thế, ta cũng là may mắn mới được hần chỉ điểm.”

Triệu Văn nghe hần nhắc đến người trong lòng, liền bừng tỉnh, tức giận nói: “Chắc, ta ở đây tốn thời gian quần lầy người làm gì?”

Lời còn chưa dứt, liền vung ống tay áo lên, hết như một cơn gió lướt ra khỏi cửa.

Nhưng mặc dù hần đã ra đến bên ngoài miếu, trường kiếm trong tay lại đảo ngược, mạnh mẽ ném về phía sau, thẳng hướng Chu Tư Kỳ đang ngã trên mặt đất mà bay đến. Dù cho hần một lòng muốn truy đuổi người nào đó, vẫn không chịu bỏ qua tính mạng của Chu Tư Kỳ.

May mà thanh niên kia nhanh tay lẹ mắt, lập tức nhảy vọt đến, nhanh nhẹn bẻ gãy mũi kiếm, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống trên đất, cúi chào Chu Tư Kỳ, nói: “Nhị công tử.”

Chu Tư Kỳ gặp chuyện này cũng không tránh khỏi sợ hãi, hai chân từ lâu đã mềm nhũn, thế nhưng bên môi vẫn mỉm cười: “A Trữ, sao người lại chạy đến nơi quỷ quái này? Nếu không có người vừa vận xuất hiện, ta e là mạng sống cũng khó giữ được.”

Thanh niên tên A Trữ chỉ cười cười, đem ống sáo giắt trở lại bên hông, đưa tay nâng Chu Tư Kỳ đứng dậy, nói: “Làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy? Là vì ta vẫn luôn đi phía sau Triệu thành chủ, cho nên mới kịp cứu người.”

“A, là sư huynh ta phái người theo dõi Triệu Văn sao? Chính hần không chịu rời Tu La cốc, lại bắt mỹ nhân thay hần chạy vào chốn nguy hiểm, thực sự là không biết thương hương tiếc ngọc.”

A Trữ ngắt người, ngạc nhiên nói: “Nhị công tử làm sao biết thiếu gia nhà ta không rời khỏi Cốc?”

“Sư huynh của ta nếu như ở gần đây, làm sao bằng lòng để người thay y liều mạng với Triệu Văn? Người vừa nãy nói những lời lừa gạt Triệu mỹ nhân cũng thôi đi, nhưng ta thì không dễ bị lừa như vậy.”

A Trữ gật gù, nói: “Công phu của ta thực sự rất kém, thiếu gia xác thực sẽ không để cho ta bêu xấu.”

Chu Tư Kỳ nghe thấy hần câu nào câu nấy đều nhắc đến thiếu gia, trong lòng không khỏi buồn cười, nhưng bởi vì nghĩ đến Diệp Tĩnh Hồng, nên cũng không muốn cùng hần nói chuyện, vội vã đưa tay kéo người dưới đất dậy.

Diệp Tĩnh Hồng vốn bị coi như không tồn tại, lúc này liền nhú chặt mày, trên mặt bày ra một dáng vẻ mờ mịt, càng không chịu nắm lấy tay Chu Tư Kỳ vươn tới.

Tầm mắt hai người vừa chạm nhau, hần lập tức đem đầu quay đi chỗ khác.

Chu Tư Kỳ thấy dáng vẻ kia của hần, tự nhiên thông suốt.

Chỉ có ở bước ngoặt sinh tử, Diệp Tĩnh Hồng mới bằng lòng biểu lộ chân tình, bây giờ nguy hiểm đã mất, hần tất nhiên lại bị luân lý đạo đức ràng buộc, coi tà ma ngoại đạo như rắn rết.

Hắc, hần dù cho đối với y thật sự có tình cảm, cũng bất quá chỉ là một hạt cát nhỏ bé, so với giang hồ chính nghĩa thật sự cách quá xa.

Đáng tiếc, y lại coi đó là thật.

Buồn cười chính y lại ảo tưởng.

Tâm tư Chu Tư Kỳ sáng tỏ, nhưng lại mong mình hồ đồ một chút. Y cúi đầu nhìn bàn tay, lòng ngực cảm thấy trống vắng, hết như trong lòng tràn ngập vui vẻ chỉ là hư ảo. Nhưng không thể không buộc bản thân

bật cười, nói: “Lửa này cháy cũng thật lớn, chúng ta cũng phải mau chạy đi. Đại ca... Diệp đại hiệp bị thương, trước tiên để ta bắt mạch cho người.”

Diệp Tĩnh Hồng liếc mắt nhìn y một thân trên dưới toàn là vết máu, lạnh nhạt nói: “Tự xem cho mình đi.”

Dứt lời, cũng không để ý tới tay Chu Tư Kỳ lơ lửng giữa không trung, quay đầu, chậm chạp đứng dậy, nhanh chân đi về phía trước.

Chu Tư Kỳ biết rõ không thể miễn cưỡng hắn, bản thân cũng không thể làm gì khác hơn là nghiêng người theo sau đi ra ngoài, lấy ra kim sang được đến trị thương, A Trữ đương nhiên cũng ra tay hỗ trợ.

Diệp Tĩnh Hồng yên lặng đứng ở một bên, thỉnh thoảng lại nhìn A Trữ vài lần.

Chu Tư Kỳ thuận tiện nói: “Đây là người của Tu La cốc, e rằng Diệp đại hiệp không muốn kết giao.”

“Đại trưởng phu ân oán rõ ràng, vị tiểu huynh đệ này đã cứu mạng ta, Diệp mỗ vô cùng cảm kích. Không biết các hạ tôn tính đại danh?”

“Tiểu huynh đệ?” Chu Tư Kỳ nghe được liền cười rộ lên, “Tuổi tác của hắn cũng không nhỏ.”

Một mặt kéo tay A Trữ, nói: “Người cũng nói một chút đi, rốt cuộc người họ gì?”

A Trữ mím môi mỉm cười, đáp: “Thiếu gia ta họ gì, ta tự nhiên cũng là họ ấy.”

“Không có tiền đồ.” Chu Tư Kỳ trừng A Trữ, lắc đầu thở dài, “Công phu của người cũng đã luyện tốt như vậy rồi, tại sao cả ngày vẫn cứ lượn quanh sư huynh của ta?”

“Nhị công tử nói đùa.” A Trữ cúi thấp đầu, mỉm cười nói, “Ta chẳng qua chỉ là thiếp thân sai vặt của thiếu gia, chuyên hầu hạ sinh hoạt thường ngày của ngài ấy, làm sao có thể biết võ công?”

Hai người bọn họ cười cười nói nói, tựa như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Diệp Tĩnh Hồng.

Chỉ là Chu Tư Kỳ không quản được con mắt của chính mình, vẫn không nhịn được nhìn tới nhìn lui người bên cạnh, rồi lại thật nhanh thu hồi ánh mắt.

Mà Diệp Tĩnh Hồng hiện tại cũng không khỏi mất tập trung, muốn nhìn không thể nhìn, muốn quên cũng không thể quên.

Chính tại lúc đang bị dày vò, chợt thấy một người từ bên trong rừng cây vọt ra, trong tay cầm một thanh trường kiếm sáng loáng, trung khí mười phần kêu lên: “Diệp đại hiệp, ta tới cứu người!”

Bạch y trên người y đã sớm nhuộm đen, trên mặt mũi chỉ toàn bụi bặm, gương mặt bấn đến mức không nhìn ra được gì, hiển nhiên là vừa mới từ trong đám cháy chạy ra được. Sau khi nhìn thấy mọi người, bên tay tính vung kiếm đột nhiên khựng lại, kinh ngạc hỏi: “Kỳ quái, cái tên đại ma đầu giết người không chớp mắt chạy đâu rồi?”

Chu Tư Kỳ nhận ra được y là cái tên Bạch Húc xui xẻo, liền chẳng quan tâm trên người bị thương, ngửa đầu ra sau cười ha ha.

Liền ngay cả Diệp Tĩnh Hồng xưa nay nghiêm chỉnh cũng không nhịn được bật cười.

Bạch Húc sau đó nghe giải thích xong, mới biết mình đã bỏ lỡ cơ hội đầu cùng ác tặc, trong lòng không khỏi ảo não, tức giận không thôi.

A Trữ đoán trước được Triệu Văn tuy rằng bị lừa, nhưng chẳng mấy chốc sẽ vòng trở lại, bởi vậy đề nghị mọi người mau lên đường. Mọi người đương nhiên cũng không có dị nghị, chỉ có Chu Tư Kỳ bước đi rất chậm, thỉnh thoảng lại ngoảnh đầu nhìn ngôi miếu đồ nát bị cháy rụi.

Đợi đến lúc đi qua khe núi, chỉ có thể nhìn thấy từng đốm ánh lửa, y đột nhiên dừng bước, nhìn chăm chăm về hướng đó.

Bạch Húc cảm thấy kỳ quái, không nhịn được hỏi y: “Chu thân y, người đang nhìn cái gì vậy?”

Chu Tư Kỳ ngơ ngác không nói lời nào.

Bạch Húc giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trong con ngươi của y hào quang xoay vòng, biểu hiện trên mặt cũng tương đối kì lạ, phẳng phất..... như đau đớn khi mất đi đồ vật trân quý nhất.

“Chu thần y?” Bạch Húc không khỏi hỏi một lần nữa, “Ngươi làm sao vậy?”

Chu Tư Kỳ vung tay, chậm rãi quay đầu trở lại.

Ánh lửa hạ xuống, trong mắt y tựa như bị bao quanh bởi tầng sương mù mỏng manh, nhưng chỉ chớp mắt một cái, liền khôi phục lại dáng vẻ phóng đảng thường ngày, giữa lông mày xuân sắc vô biên, cười hì hì nói: “Không có gì, con mắt của ta bị dính bụi, đang chờ Diệp đại hiệp thay ta thổi hơi.”

10. Chương 10

Y chỉ cần mở miệng, đều chẳng bao giờ chịu nói một câu nào đó nghiêm túc.

Bạch Húc tức đến dậm chân, cảm thấy hối hận vì lãng phí hơi sức quan tâm y, lập tức xoay người trở lại bên người Diệp Tinh Hồng.

Chu Tư Kỳ cười khê, thu lại tâm tình trong lòng, chậm chậm đi theo sau.

Đoàn người không bệnh cũng bị thương, trên đường không khỏi vừa đi vừa nghỉ, thật vất vả mới đến kịp thị trấn trước khi trời tối, lập tức tìm nhà trọ nghỉ qua đêm.

Tiền bạc bọn họ mang theo trên người tương đối dư dả, vậy nên mỗi người đều ở một gian phòng riêng. Nhưng đến ban đêm, A Trữ lại ôm chân đến trước cửa phòng Chu Tư Kỳ, bảo là muốn ngủ cùng y.

“Ngủ cùng giường?” Dù cho Chu Tư Kỳ phong lưu bất kham, lúc này cũng không tránh khỏi tim đập, ho khan nói, “A Trữ, ngươi biết thanh danh của ta không được tốt, nam nữ ăn sạch, tại sao.....?”

Ặc, sẽ không phải là có ý tứ với y chứ?

A Trữ cười, bước vào phòng, sau đó trải giường, nói: “Nhị công tử nội lực thâm hậu, ban ngày có thể đem hàn độc cường chế, nhưng buổi tối nếu như không có ai bồi tiếp, làm sao có thể chống đỡ nổi?”

Chu Tư Kỳ ngăn người, “Ngươi, ngươi cũng biết việc này?”

“Nhị công tử lúc trước vì trị thương cho Diệp đại hiệp, lên vào hàn đàm tìm viêm băng quả, trong Tu La cốc từ lâu đã truyền ra.”

Chu Tư Kỳ cười khổ một tiếng, nói: “Chính là vì loại trái này, đại ca mới có thể nhìn thấu thân phận của ta.”

“Hắn chỉ biết chính tà không đội trời chung, cũng không biết ngươi vì hắn chịu bao nhiêu đau khổ, một khi hàn khí vào cơ thể, cả đời này sẽ không tránh được bị hành hạ.”

Chu Tư Kỳ ngơ ngác một lúc, cười nói: “Ta dù sao cũng là thần y, có bệnh nào lại trị không hết? Chỉ là điều trị khá phiền phức, nên mới phải kéo dài mấy năm nay. Huống hồ hàng đêm có mỹ nhân làm bạn, sống như thế cũng không tệ.”

Vừa nói vừa lắc lắc tay, cởi giày nằm lên giường, hiển nhiên không muốn nói tới chuyện này nữa.

A Trữ cực kì thức thời, lúc này im lặng không nói, đồng thời cũng nằm xuống. Chỉ là không lập tức ngủ ngay, trái lại lấy ra cây sáo ngọc bên hông, nắm trong tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ.

Chu Tư Kỳ biết lai lịch của ống sáo này, không khỏi cười nói: “Sư huynh của ta cũng thực sự là nhẫn tâm, làm sao chỉ phái một mình ngươi ra ngoài? Ủ, hẳn tại sao lại phái ngươi theo dõi Triệu mỹ nhân?”

A Trữ suy nghĩ một chút, nói: “Thiếu gia không lâu nữa sẽ kết hôn.”

“A, hấn sợ Triệu mỹ nhân phá hoại, cho nên mới phái người đi.” Dừng một chút, lại nói, “Không đúng, sư huynh của ta một ngày không có người ở bên liền không sống được, làm sao có thể tùy tiện phái người ra ngoài? Nhất định là người chọc giận hấn, có đúng hay không?”

A Trữ không thừa nhận cũng không phủ nhận, ánh mắt từ trên ống sáo lướt qua, nhìn ánh trăng bên ngoài khung cửa sổ, xa xôi nói: “Ngày ấy tuyết lớn, thiếu gia ở trong sân múa kiếm, hoa tuyết từng mảng từng mảng rơi xuống trên mũi kiếm, thực sự là đẹp đẽ. Sau đó thiếu gia phấn khích, liền sáng tạo ra một bộ kiếm pháp, gọi ta cùng hấn so chiêu.”

“Sau đó thì sao? Trong lúc luyện kiếm người không chuyên tâm, nên chọc giận hấn?”

A Trữ gật đầu, nói: “Ta ngày đó hồn vía để lên mây, thiếu gia một chiêu kiếm vung đến, ta liền giơ tay ra chặn, kết quả..... liền đem kiếm của thiếu gia đánh bay ra ngoài.....”

“Cái gì?” Chu Tư Kỳ lấy làm kinh hãi, kêu lên, “Công phu của người..... lẽ nào so với sư huynh của ta lại cao hơn?”

“Võ công của ta đều học từ chỗ thiếu gia, làm sao có khả năng vượt qua hấn?” A Trữ nháy mắt một cái, mờ mịt nói, “Nhưng thiếu gia không khỏi tức giận, liền đuổi ta đi.”

Nói đoạn, quay đầu nhìn về phía Chu Tư Kỳ: “Nhị công tử, người nói thiếu gia lúc nào mới có thể nguôi giận?”

Chu Tư Kỳ lúng túng nói không ra lời.

Sư huynh của y si mê luyện võ, có thể nói là đệ nhất cao thủ trong Tu La cốc, vì thế thái độ kiêu ngạo thật sự không ai bằng, vậy nên Triệu Văn mỹ nhân như vậy cũng không lọt nổi vào mắt xanh của hấn.

Bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, cũng không biết làm hấn tức giận bao lâu.

A Trữ thấy Chu Tư Kỳ không đáp, liền không hỏi nữa, chỉ nở nụ cười ôn hòa, dịu dàng nói: “Bất luận ra sao, ta vẫn sẽ theo chân thiếu gia.”

Dứt lời, cẩn thận từng li từng tí cất ống sáo, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Chu Tư Kỳ có A Trữ ở bên bồi tiếp, ban đêm đúng là ngủ rất an ổn, chỉ là đang lúc nửa tỉnh nửa mê, mơ hồ nghe thấy tiếng sáo du dương.

Sầu triền miên, cảm động lại bi thương.

Không biết là dưới ánh trăng lạnh lẽo, thê lương đau khổ lặp lại bao nhiêu lần.

Nhưng sáng sớm ngày thứ hai vừa mở mắt ra, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của A Trữ.

Chu Tư Kỳ biết rõ A Trữ ...nhất định nghe lời của sư huynh, theo phân phó của hấn mà đi theo dõi Triệu Văn, ngược lại cũng không lo lắng. Chỉ là thiếu một người tri tâm làm bạn, khó tránh khỏi có chút cô đơn, ở trong phòng đi tới đi lui mấy lần, rồi đưa tay đẩy cửa sổ ra.

Đưa mắt nhìn lên, lập tức không khỏi ngạc nhiên.

Thì ra Diệp Tĩnh Hồng đang đứng dưới một gốc cây đại thụ ngoài cửa sổ, hướng tầm mắt về phía của y.

Hai người bốn mắt chạm nhau, nhất thời đều có chút ngượng ngùng.

Cách hồi lâu, Diệp Tĩnh Hồng mới bừng tỉnh, ý thức được mình thất thố, liền vội vàng xoay người rời đi.

Không ngờ hấn vừa quay người lại, lập tức đụng phải thân cây.

“Ầm!”

Lần này tiếng va chạm vang lên cực kì rõ ràng, e sợ toàn bộ người trong khách điểm đều bị đánh thức.

Chu Tư Kỳ buồn cười, vội vàng mở cửa đuổi theo, gọi: “Đại ca.”

“Ừ, ” Diệp Tĩnh Hồng bất đắc dĩ quay đầu trở lại, biểu hiện trên mặt rất lúng túng, “Người thức dậy thật sớm.”

“Đại ca tìm ta có việc?”

Diệp Tinh Hồng lập tức phủ nhận: “Không có, ta chẳng qua là ra đây luyện công mà thôi.”

“Ồ.....” Luyện thiết đầu công sao?

Rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng chỉ nói được vài câu, hai người lại tiếp tục giữ im lặng.

Cuối cùng Diệp Tinh Hồng cất bước muốn đi, bước được một bước rồi lại dừng lại, hỏi: “Thương thế của ngươi sao rồi?”

“Tất cả đều chỉ là thương ngoài da.”

“Tay phải..... Nhớ phải cố gắng bồi thuốc.”

Chu Tư Kỳ im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Đại ca đứng ở bên ngoài cửa của ta, cũng chỉ vì muốn nói câu này sao? Vậy ngươi sau này tốt nhất đừng lãng phí tâm tư nữa. Con người của ta cực kì ngốc, không cần thận, e lại không tránh khỏi hiểu lầm.”

Ngữ khí lạnh lạnh, so với bình thường lạnh nhạt đi rất nhiều.

Diệp Tinh Hồng trong lòng nhảy một cái, bất giác nghi hoặc quay đầu lại nhìn y.

Chu Tư Kỳ liền cười một cái, cúi đầu nhìn tay phải được băng bó cẩn thận của mình, khàn khàn nói: “Đại ca vẫn chưa rõ ràng sao? Chỉ cần một câu nói một ánh mắt của ngươi, ta đã không khống chế được trái tim của mình rồi.”

11. Chương 11

Giọng điệu tuy hơi hột, nhưng bên trong lại ẩn giấu tình ý, Diệp Tinh Hồng làm sao có thể nghe không hiểu? Hắn siết chặt nắm đấm, trong lòng không ngừng khuấy động, rốt cục cũng mở miệng nói: “Lời ta nói ngày ấy trong miếu, tất cả đều là lời xuất phát từ đáy lòng. Nếu như muốn ta và ngươi cùng chết, ta chắc chắn sẽ không cần phải suy nghĩ, nhưng nếu muốn ta.....”

“Muốn ngươi quang minh chính đại ở bên ta, ngươi trăm vạn lần không làm được, chỉ vì ngươi được người người xưng là đại hiệp, tất nhiên sẽ không theo một kẻ tà ma ngoại đạo như ta đây đưa không rõ?” Chu Tư Kỳ yếu ớt cười cười, nói, “Ngươi cũng không phải là không thích ta, chỉ là yêu không đủ sâu mà thôi.”

Diệp Tinh Hồng bị y trách móc, nghẹn không nói nên lời.

Chu Tư Kỳ nghiêng đầu nhìn sang nơi khác, nói tiếp: “Ta cũng không phải là dính chặt lấy ngươi. Lúc này đi theo ngươi, chỉ vì ngươi dư dả chưa tan, ta thực sự không yên lòng. Chờ sau khi thương thế của đại ca khỏi hẳn, ta tự nhiên sẽ về Dương Châu. Chừng nào ngươi đến, ta sẽ chờ ngươi tới chừng ấy. Nếu như ngươi cả đời cũng không đến..... A, vậy chẳng qua là chờ cả đời thôi.”

Dứt lời, tựa như cảm thấy không còn điều gì để nói với Diệp Tinh Hồng, nhắm mắt lại, xoay người rời đi.

Diệp Tinh Hồng bình tĩnh nhìn theo tấm lưng kia, mơ màng vươn tay, nhưng chỉ bắt được một mảnh hư vô. Trong lòng hắn đột nhiên đau nhức, không tự chủ được mà xông về phía trước vài bước, đưa tay, từ phía sau ôm lấy eo Chu Tư Kỳ.

“Đại ca?” Chu Tư Kỳ ngạc nhiên quay đầu lại.

Diệp Tinh Hồng đem răng cắn một cái, nói: “Hiện tại trong lòng ta cực kì loạn, không biết nên làm như thế nào, nhưng chờ sau khi chuyện của Vô Song thành chấm dứt, ta chắc chắn sẽ cho ngươi một câu trả lời rõ ràng.”

“Ý của đại ca là.....?”

“Ta sẽ nghiêm túc cân nhắc, xem có thể quên đi tất cả hay không, từ nay về sau cùng người thoái ẩn núi rừng.”

Chu Tư Kỳ chỉ nghe bốn chữ thoái ẩn núi rừng, bên tai đã là vù một tiếng, ngay cả ngón tay cũng không khỏi run đến, thấp giọng nói: “Đại ca..... Thật sự cho ta cơ hội này sao?”

Y nói từng chữ, hết như dùng hết sức lực, ngay cả môi của mình cũng muốn cắn nát.

Trên môi nhiễm một vết đỏ sẫm, lộ ra dung nhan như ngọc, càng làm tăng thêm mấy phần phong tình.

Diệp Tĩnh Hồng nhìn đến ngẩn ngơ, nhất thời tim đập không ngừng, ngón tay nhẹ nhàng đề lên môi y, nói: “Người một lòng say mê chờ đợi ta, ta cuối cùng cũng không thể để người nhận ra yêu sai người.”

Hắn thường ngày chắc chắn sẽ không nói mấy lời tâm tình như thế này, chỉ vì có dự định cùng Chu Tư Kỳ đồng thời thoái ẩn, liền không kìm nén được tình cảm của chính mình.

Chu Tư Kỳ tự nhiên rõ ràng ý tứ trong đó, dứt khoát nắm chặt tay Diệp Tĩnh Hồng, ngẩng đầu hướng môi hắn hôn tới.

Diệp Tĩnh Hồng chỉ nói là cân nhắc.

Nhưng y vừa suy nghĩ đến thoái ẩn, dù cho kết quả vẫn là vô vọng, cũng coi như không uổng công đời này.

Giữa lúc động tình, chợt nghe đến “nha” một tiếng, cửa sổ bên cạnh bị người đẩy ra, sau đó là âm thanh đuổi người gấp dầm của Bạch Húc.

Diệp Tĩnh Hồng giật mình, không chút nghĩ ngợi liền động thủ đẩy Chu Tư Kỳ ra.

Nhưng hắn trọng thương chưa lành, thực sự không có chút sức lực nào, kết quả Chu Tư Kỳ vẫn không nhúc nhích, thế nhưng chính hắn lại lao đảo lùi về sau mấy bước, lại một lần nữa đụng vào trên thân cây.

Chu Tư Kỳ thấy thế, không nhịn được bật cười.

Lúc này Bạch Húc cũng phát hiện hai người bọn họ, ngạc nhiên nói: “Diệp đại hiệp, Chu thần y, các người làm sao thức dậy sớm như vậy?”

Diệp Tĩnh Hồng dáng vẻ chật vật, căn bản không trả lời được.

Chu Tư Kỳ liền thay hắn đáp: “Ừ, Diệp đại hiệp trời vừa sáng liền ở đây luyện công phu.”

“Còn Chu thần y?”

“Ta?” Chu Tư Kỳ cười cười, ung dung thông thả lau đi vết máu bên môi, lại cố ý liếm một cái, hai mắt mắt thẳng tắp tập trung người Diệp Tĩnh Hồng, “Ta là đang suy nghĩ..... Làm sao lừa người ta theo ta trở về núi làm áp trại phu nhân.”

Nghe vậy, Diệp Tĩnh Hồng mạnh mẽ trừng y.

Nhưng là Bạch Húc đầu óc mơ hồ, suy nghĩ hồi lâu, chỉ nghĩ Chu Tư Kỳ lại đang đùa giỡn người, thở phì phò đóng cửa sổ lại.

Chu Tư Kỳ cười ha ha.

Y nói chuyện làm việc tuy rằng cực kì tùy tiện, nhưng đối với Diệp Tĩnh Hồng lại luôn nghiêm túc trước sau như một, biết rõ chỉ có một tia hi vọng nhỏ bé, cũng vẫn muốn thử đánh cược. Vì lẽ đó từ sau ngày ấy, quả nhiên bắt đầu quần quít lấy Diệp Tĩnh Hồng không buông.

Có lúc thậm chí bày ra vài mưu kế, cố ý đẩy Bạch Húc ra, sau đó cùng Diệp Tĩnh Hồng sống vai mà đi.

Mà Diệp Tĩnh Hồng đã đáp ứng sẽ cho y một câu trả lời rõ ràng, đương nhiên không tiếp tục lãnh ngôn lãnh ngữ, huống hồ trong lòng hắn vốn cũng hướng về Chu Tư Kỳ, coi như thời thời khắc khắc đều khắc chế tâm tình của chính mình, cũng vẫn không nhịn được muốn nhìn về phía Chu Tư Kỳ vài lần.

Bởi vậy dọc theo đường đi mặc dù không vượt qua khuôn phép, nhưng là tình cảm cũng càng ngày càng sâu, chỉ hận con đường này không thể vĩnh viễn không kết thúc.

Đáng tiếc mấy ngày sau, cuối cùng vẫn đến Lạc Dương.

Vô Lâm Minh thời gian trước trúng phải quỷ kế của Vô Song thành, một đám giang hồ hào kiệt đều bị bắt đi, còn dư lại hoặc là các tiền bối không để ý tới thể sự, hoặc chính là các hậu bối không ra thể thống gì, bởi vậy khi Diệp Tĩnh Hồng vừa đến, ngay lập tức bị mọi người lôi đi nghị sự.

Chu Tư Kỳ biết thân phận bản thân bất tiện, vì lẽ đó cũng không cùng mọi người đối mặt, tự lui sang một bên tìm gian phòng ở. Sau khi y mê man ngủ, đến giờ ăn cơm mới thức dậy, không ngờ Diệp Tĩnh Hồng còn chưa trở về, ngược lại là Bạch Húc đang ăn uống thỏa thuê trong phòng.

Chu Tư Kỳ phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy bên cạnh Bạch Húc là một thiếu nữ diễm đạm nho nhã, một bộ dáng vẻ cười yếu ớt nhu thuận, đáng dấu vô cùng dịu dàng. Y cảm thấy thú vị, đi tới cười nói: “Có một đại mỹ nhân như vậy? Bạch thiếu hiệp thực sự là diễm phúc không cạn.”

Bạch Húc nghe xong, vội vã quăng đĩa, lập tức bảo hộ ở trước mặt thiếu nữ kia, mặt để phòng nói: “Đây là em gái của ta, Bạch Hà, nàng thường ngày luôn được nuôi dưỡng bên trong khuê phòng, ngay cả ca ca như ta cũng không thấy được mặt, người cũng đừng có ý đồ xấu.”

Trên mặt nữ tử kia ửng đỏ, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ hướng Chu Tư Kỳ vén áo thi lễ.

Chu Tư Kỳ nhìn nàng vài lần, thuận miệng nói: “Nếu là thiên kim tiểu thư, làm sao không cố gắng ở nhà, trái lại chạy tới cái nơi đánh giết giết này?”

Bạch Húc cười hì hì, dương dương tự đắc nói: “Em gái ta đây cửa lớn không ra, cổng trong không bước, yêu kiều đáng vẻ e sợ chỉ cần gió thổi cũng có thể bị đẩy ngã, nhưng lần này vì Diệp đại hiệp, liền ngàn dặm xa xôi chạy đến Lạc Dương này, người nói có lợi hại hay không?”

Chu Tư Kỳ nghĩ thầm nàng dù sao cũng còn trẻ, hơn thế nữa còn là nữ tử, quả thật cũng không dễ dàng, liền hỏi: “Đây là cùng Diệp đại hiệp như thế nào?”

Nữ tử kia ho khan một cái, càng cúi thấp đầu, ngay cả lỗ tai cũng đều ửng đỏ.

Bạch Húc nhìn nàng một chút, cười nói: “Diệp đại hiệp đã cứu tính mạng toàn gia ta, phụ mẫu ta vì báo đáp ân tình của hắn, đã quyết định đem muội muội gả cho hắn.”

12. Chương 12

Chu Tư Kỳ mí mắt giật giật, nhưng trên mặt lại không một chút biến sắc, cười nói: “Rất tốt. Có điều Bạch cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, kết duyên với một khối gỗ lớn, khó tránh khỏi có chút đáng tiếc.”

Vừa nói vừa khẽ mỉm cười.

Nụ cười kia như gió xuân lướt nhẹ qua khuôn mặt, rung động diễm lệ, không khỏi khiến lòng người ảm áp.

Bạch Húc sững sờ hồi lâu mới lấy lại được tinh thần, liền vội vàng đem muội muội của y bảo hộ càng thêm chặt chẽ, cả giận nói: “Muội muội ta là băng thanh ngọc khiết lại là một cô nương vô cùng tốt, người đừng có mà xằng bậy!”

“Làm sao? Ta ngay cả cười cũng không được sao?”

Chu Tư Kỳ cũng không để ý đến y, ngồi xuống ghế, cầm đĩa lên dùng bữa. Chỉ là trong bữa ăn đối Bạch Hà khá ân cần, không những động thủ chia thức ăn, còn thỉnh thoảng nói vài câu chuyện cười, cố ý trêu chọc nàng nói chuyện.

Bạch Hà vẫn ngượng ngùng cúi đầu, thỉnh thoảng ứng đối vài câu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần từ lâu đã hồng thành một mảnh.

Bạch Húc thấy thế, tất nhiên sốt ruột như ngồi trên đống lửa, một bữa cơm còn chưa ăn xong, liền vội vã kéo Bạch Hà trở lại phòng.

Chu Tư Kỳ chỉ mỉm cười.

Sau khi y ung dung thông thả dùng cơm xong, thấy Diệp Tĩnh Hồng còn chưa trở lại, liền cũng quay trở lại phòng nghỉ ngơi. Chỉ là ban ngày dường như đã ngủ quá nhiều, nên ban đêm không tránh khỏi trằn trọc trở mình, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chỉ có thể đứng dậy đi tìm Diệp Tĩnh Hồng.

Gian phòng sát vách ánh nến mơ hồ.

Chu Tư Kỳ biết Diệp Tĩnh Hồng vẫn chưa ngủ, nhưng cũng không tiến lên gõ cửa, trái lại từ trên mặt đất nhặt lên một viên đá, trong nháy mắt bắn về phía cửa sổ.

“Đừng!”

Một tiếng nhẹ nhàng vang lên, người trong phòng lập tức giật mình, trầm giọng quát lên: “Ai?”

Chu Tư Kỳ dưới chân vận khinh công, cười hì hì nhảy vào từ cửa sổ, nói: “Đại ca, là ta.”

Diệp Tĩnh Hồng vừa thấy y, vẻ mặt mới thả lỏng, nhưng lập tức lại cau mày hỏi: “Đang yên đang lành, tại sao người nhất định phải nhảy vào từ cửa sổ?”

Chu Tư Kỳ nháy mắt một cái, từng bước một đi tới trước mặt hắn, ngữ khí ngả ngớn nói: “Muốn thấu hương thiết ngọc..... Có ai lại đi cửa chính bao giờ?”

Diệp Tĩnh Hồng bị ghen, lập tức liền nghiêng đầu sang chỗ khác.”Ta chỉ nói là sẽ cân nhắc, cũng chưa từng nói sẽ cho phép người xằng bậy, người đừng được voi đòi tiên.”

Hắn nói lời này có chút gấp gáp, khó tránh khỏi có chút tổn hại cơ thể.

Chu Tư Kỳ nhưng chỉ cười cười, từ trong ngực lấy ra một vật đưa tới.

Diệp Tĩnh Hồng tiếp nhận sau đó quan sát vật đó, thì ra là một tấm bản đồ tự chế, trên bản đồ có rất nhiều chỗ được đánh ký hiệu, cho thấy người vẽ đã phí không ít tâm tư. Hắn nhất thời không phản ứng kịp, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bản đồ mật đạo cơ quan của Vô Song Thành.” Chu Tư Kỳ nhân cơ hội cúi người, rút ngắn khoảng cách với Diệp Tĩnh Hồng, nói, “Đại ca nếu như muốn cứu người, có vật này có thể thuận tiện rất nhiều.”

“Người..... Sao lại thế.....”

“Vô Song Thành cùng Tu La Cốc chính là kẻ thù cũ, người Tu La Cốc của chúng ta nếu như muốn xuất sư, trước đó phải giết được một nhân tài của Vô Song Thành, vì lẽ đó mà ta đã từng trà trộn đi thăm dò qua vài lần. Chỉ là cách nhiều năm như vậy, trí nhớ của ta lại kém, e sợ nhiều chỗ trên bản đồ có thể là sai sót.” Vừa nói vừa lười biếng ngáp một cái.

Diệp Tĩnh Hồng trong lòng nhảy một cái, nhất thời hiểu được, nói: “Mấy ngày nay tinh thần người không tốt lắm, ban ngày hầu như lúc nào cũng buồn ngủ, chính là vì nguyên nhân này?”

Dứt lời, không kìm lòng được đưa tay chạm gò má Chu Tư Kỳ.

Hắn mặc dù không biết được Chu Tư Kỳ đã phí bao nhiêu tâm huyết mới vẽ ra bức bản đồ này, nhưng chỉ nhìn thấy mắt y mờ sương, đã biết vô cùng không dễ dàng.

Chu Tư Kỳ thuận thế để lại tay Diệp Tĩnh Hồng, mềm giọng nói: “Nhìn ta đã cố gắng như thế này, đại ca có thể cân nhắc về thời điểm đó..... Nhưng dù sao cũng nên hướng về ta một chút chứ?”

Trên mặt Diệp Tĩnh Hồng nóng lên, càng không có cách nào mở miệng phản bác.

Có cơ hội tốt như vậy, Chu Tư Kỳ làm sao chịu buông tha? Trên mặt lập tức giãn ra thành một nụ cười, chậm rãi tiến đến bên môi hắn, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn.

Diệp Tĩnh Hồng thân thể cứng đờ, như có như không thở dài, rốt cục đem hai mắt khép lại, đưa tay đem người kéo vào trong lòng ngực.

Chu Tư Kỳ trầm thấp cười, càng làm càng hôn sâu hơn dung nhan của người mà y ngày nhớ đêm mong.

Diệp Tĩnh Hồng bắt đầu thở dốc, hỏi: “Người bao lâu rồi không ngủ? Không mệt sao?”

“Chỉ là thiếu ngủ mấy buổi tối thôi mà, cũng không có vấn đề gì.” Chu Tư Kỳ cười đến không ngậm miệng lại được, âm thanh trầm khàn, “Chỉ cần đại ca chịu theo ta.....”

Cốc cốc.

Lời nói khiến người ta tai nóng tim đập còn chưa nói xong, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa.

Diệp Tinh Hồng có chút luống cuống, tay chân lúng túng mà đẩy Chu Tư Kỳ ra, thật vất vả mới trấn định lại, hỏi: “Ai?”

“Diệp đại ca.” Người ngoài cửa kia nhỏ giọng nói, chính là muội muội của Bạch Húc – Bạch Hà.

Chu Tư Kỳ nghe thấy âm thanh này, sắc mặt bất giác biến đổi, nhưng rất nhanh khôi phục lại như thường, nhỏ giọng nói lầm bầm: “Người của Bạch gia có phải là có thù oán với ta không? Tại sao hết người này tới người khác đến phá chuyện tốt của ta.”

Diệp Tinh Hồng nghe y nói, nhin không được cười cười, cao giọng hỏi: “Bạch cô nương? Đêm đã khuya như vậy, có chuyện gì sao?”

“Ta thấy trong phòng Diệp đại ca vẫn còn sáng ánh nến, biết người còn chưa ngủ, vì lẽ đó rót một chén trà sâm đưa tới.”

Diệp Tinh Hồng ngạc nhiên, nghĩ thầm nàng dù sao cũng là một nữ tử chưa xuất giá, đã trẻ thế này lại gõ cửa phòng hấn, e sợ không thỏa đáng cho lắm. Nhưng nếu từ chối, lại có vẻ không có tình người. Đang lúc do dự, chỉ thấy Chu Tư Kỳ khoát tay áo một cái, đã lùi về sau vài bước, thoải mái bò lên giường của hấn.

Hấn không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là cười khổ một tiếng, mở miệng nói rằng: “Bạch cô nương, ta muốn ngủ, người vẫn là nên trở về đi.”

“.....”

Nữ tử ngoài phòng yên tĩnh chốc lát, thấp giọng nói một chữ “Vâng”, sau đó quả nhiên xoay người rời đi.

Diệp Tinh Hồng nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại, cảm thấy động tác của Chu Tư Kỳ thật sự cực kì nhanh, không ngờ đã cởi xiêm y xuống, thông dong thoải mái mà nằm ở trong chăn duỗi người.

“Bạch cô nương cứ như vậy mà đi rồi? Nghe nói phụ mẫu nàng muốn đem nàng gả cho người đấy. Diễm phúc đưa tới cửa như vậy, Diệp đại hiệp sao lại không muốn?”

“Thời điểm ta bị thương trúng độc, Bạch lão gia đúng là có đề cập tới chuyện này, nhưng ta lúc đó cũng đã cự tuyệt.” Diệp Tinh Hồng thở dài, nghiêm mặt nói, “Ta cùng Bạch cô nương chỉ có mấy lần gặp mặt, đối với nàng cũng không có loại tâm tư kia, tội gì làm lỡ chuyện đại sự cả đời của nàng?”

Dừng một chút, dường như phí đi rất nhiều khí lực, mới nói tiếp: “Tư Kỳ, người vẫn rõ ràng ta, trong lòng ta chỉ có một người..... Vẫn luôn là.....”

Lời còn chưa dứt, lại ngừng lại, ngạc nhiên nói: “Chu Tư Kỳ?”

Không có tiếng người đáp lại.

Hóa ra Chu Tư Kỳ nhắm chặt hai mắt, từ lâu đã ngủ thiếp đi trên giường hấn.

Diệp Tinh Hồng thật không biết nên khóc hay cười, trong lòng nhưng lại dịu xuống, đưa tay giúp y vuốt mép góc chăn. Sau đó lấy ra tấm bản đồ Chu Tư Kỳ đã đưa cho hấn, cẩn thận từng li từng tí một cất vào trong lòng ngực.

13. Chương 13

Bóng đêm dần sâu.

Diệp Tinh Hồng bị Chu Tư Kỳ chiếm đoạt giường ngủ, tự nhiên cũng không tiện nằm ở trên đó, chần chờ một lúc, thối tất nển, chậm rãi dựa vào thành giường mà ngồi xuống, cúi đầu chăm chú quan sát dung nhan của người đang say ngủ kia.

Từ ba năm trước, hắn đã biết tâm tư trong lòng của người này.

Chỉ là khi đó luân lý cương thường, chính tà phân chia, tình nguyện tránh không gặp mặt, cũng không muốn cùng y dính líu bất kì quan hệ nào. Mãi đến tận ngày ấy ở trong ngôi miếu, mắt thấy Chu Tư Kỳ vì hắn mà bị thương, nhưng vẫn cứ cất tiếng cười to, hắn mới biết..... bản thân hắn không cách nào có thể trốn tránh đoạn nghiệt duyên này.

Đã như vậy, chẳng bằng thẳng thắn thừa nhận, miễn cho hai người đều bị dằn vặt.

Ngẫm nghĩ, đưa tay chạm vào gò má Chu Tư Kỳ, nhẹ giọng nói: “Người thật đúng là giỏi hoạt. Mỗi tình của người thấm thiết như vậy, ta tuy là tâm địa sắt đá, cũng tuyệt không thể không động tâm.”

“A.....” Chu Tư Kỳ nhíu nhíu mày, tựa hồ ngủ không được an ổn.

Diệp Tinh Hồng vội vã hướng mi tâm của y xoa nhẹ, chạm vào mới thấy một mảng lạnh lẽo. Hắn lấy làm kinh hãi, lại đi bắt tay Chu Tư Kỳ, không ngờ đồng dạng càng lạnh đến đáng sợ.

Kỳ quái.

Hiện tại cũng không phải là vào ngày đông hàn, làm sao có thể lạnh thành như vậy?

Diệp Tinh Hồng trong lòng nghi hoặc, đã thấy Chu Tư Kỳ cắn răng, cơ thể hơi run rẩy, cả người cuộn thành một khối, hết như lạnh đến cực hạn.

Hắn thấy tình hình có chút quái lạ, nhất thời cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lúc này trở mình nằm lên giường, liền mang người kia ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng gọi: “Chu Tư Kỳ.”

Chu Tư Kỳ không có dấu hiệu tỉnh táo, chỉ run rẩy rẩy hướng về trong lòng ngực của hắn.

Thời điểm da thịt chạm nhau vào nhau, tất cả trước sau đều là lạnh lẽo.

Diệp Tinh Hồng chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, thật sự không biết phải làm gì, lòng bàn tay đặt ở sau lưng Chu Tư Kỳ, muốn đưa chút chân khí cho y, nhưng là thử mấy lần, đều không có một chút nội lực nào, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đem người ôm càng thêm chặt, vững vàng nắm chặt tay y.

Chu Tư Kỳ được hắn ôm như vậy, lông mày mới giãn ra, nhưng thân thể vẫn cứ lạnh đến mức lợi hại, trên trán chảy ra dày đặc mồ hôi lạnh, cả môi cũng đều trắng bệch, mơ mơ hồ hồ gọi: “Đại ca.....”

Diệp Tinh Hồng trong lòng một hồi liền dịu xuống, chậm rãi cúi thấp đầu, kề sát gò má lạnh lẽo của y.

Bận rộn như vậy đến nửa đêm, mãi đến khi sắc trời bên ngoài ngày một sáng dần, khuôn mặt Chu Tư Kỳ mới dần dần khôi phục huyết sắc, chậm rãi tỉnh lại. Y nhìn thấy Diệp Tinh Hồng, không khỏi ngơ ngác, kinh ngạc hỏi: “Đại ca?”

“Ừ, là ta.”

Chu Tư Kỳ triệt để tỉnh lại, cười nói: “Ta không cần thận ngủ trên giường người? Đêm hôm qua.....”

Vừa nói vừa nháy mắt một cái, ánh mắt ở trên người Diệp Tinh Hồng lượn một vòng, thần thái vô cùng không nghiêm túc.

Diệp Tinh Hồng cuống quýt buông tay ra, giải thích: “Ban đêm người đột nhiên phát lạnh, vì lẽ đó ta mới phải ôm lấy người.”

Chu Tư Kỳ nhẹ nhàng “A” một tiếng, nhất thời sáng tỏ, nhưng chỉ là cười nói: “Khó trách ta vẫn cảm thấy đau đầu, chắc là nhiễm phải phong hàn.”

Diệp Tinh Hồng không nghi ngờ y, gật đầu nói: “Người tựa hồ bệnh cũng không nhẹ, có muốn tìm đại phu xem qua hay không?”

Chu Tư Kỳ nghe được cười lên: “Ta chính là đại phu, còn cần người khác xem giúp sao? Tùy tiện uống vài phương thuốc là được. Có điều.....”

“Làm sao?”

“Đại ca nếu như mỗi đêm đều chịu bồi ta, bệnh này hiển nhiên sẽ càng hết nhanh hơn.”

Nói chuyện được một lúc, y lười biếng dựa vào đầu giường, tóc dài đen nhánh tung ra, trong mắt mang theo một điểm ánh sáng nho nhỏ, một loại thần thái phong lưu, thực sự khó có thể miêu tả.

Diệp Tĩnh Hồng nhớ tới chuyện ôm y cả đêm, trên mặt nhất thời nóng lên, tròng mắt, xoay người đi ra cửa.

Chu Tư Kỳ ngồi ở trên giường cười đến không ngậm miệng lại được: “Đại ca, ngoài cửa có trồng cây dấy, người cẩn thận không thôi lại va vào.”

Mãi đến tận lúc Diệp Tĩnh Hồng đã đi khá xa, y mới cảm giác được cơ thể không còn chút sức lực nào, liền nằm xuống giường mà thở dốc. Mấy đêm này hàn độc trên người y thường xuyên phát tác, thân thể quả thật có chút mệt mỏi, bây giờ nhân lúc Diệp Tĩnh Hồng hiểu lầm, liền dứt khoát đóng giả sinh bệnh, quang minh chính đại ăn vạ trong phòng hẩn.

Tuy rằng như vậy, mỗi ngày vẫn như cũ không có cơ hội gặp mặt, ngược lại vị Bạch cô nương kia lại vô cùng chăm chỉ, động một chút là đưa tới nước trà với vài món điểm tâm, kết quả đều chui vào miệng của Chu Tư Kỳ.

Tính tình Bạch Hà cùng Bạch Húc rất khác nhau, không những ôn nhu hiền thực, hơn nữa lại cực dễ thẹn thùng, lúc nói chuyện thường xuyên cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ nhuần mềm, khiến người ta không khỏi yêu thích.

Chu Tư Kỳ thấy nàng như vậy, càng không nhịn được trêu chọc nàng nói chuyện.

Chỉ là nói tới nói lui, đều là không thể không nhắc đến ba chữ “Diệp đại ca”.

Chu Tư Kỳ biết nàng cũng là một khối tình si, đáy lòng không nói ra được là tư vị gì, ngược lại nhàn rỗi buồn chán, liền thường xuyên cùng nàng đi dạo hoa viên, nói chút chuyện cười bồi nàng.

Như vậy ở chung được mấy ngày, lại bị Diệp Tĩnh Hồng nhìn thấy.

Diệp Tĩnh Hồng trước mặt tuy không nói gì, nhưng dù sao sắc mặt cũng có chút không được tự nhiên.

Chu Tư Kỳ lúc trước xác thực đã từng câu dẫn vợ chưa cưới của hẩn, lúc này sợ hẩn đa tâm, ngày thứ hai liền thu liễm thái độ, tận lực cùng Bạch Hà giữ khoảng cách, cũng không nói những lời khôi hài kia nữa.

Ngược lại là Bạch Hà cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Chu thần y hôm nay sao lại im lặng như vậy?”

Chu Tư Kỳ đang đứng ven hồ ngắm cá, liền mang tầm mắt nhìn về phía sâu bên trong hồ, nửa thật nửa giả đáp: “Thanh danh của ta quá kém, nếu như ở cạnh Bạch cô nương quá gần, e sợ sẽ liên lụy người.”

Bạch Hà sắc mặt ửng hồng, lẩm bẩm nói: “Ta nghe qua không ít tin đồn về Chu thần y, bọn họ đều nói người là dâm, dâm.....”

“Bọn họ nói ta là dâm tặc, có đúng hay không?” Chu Tư Kỳ chỉ cười cười, hỏi, “Bạch cô nương nhìn ta không giống như vậy?”

Bạch Hà yên tĩnh trong chốc lát, nhẹ nhàng lắc đầu.”Ta với người quen biết lâu như vậy, cũng không thấy người có vượt qua quy củ phép tắc. Huống hồ người nếu thật là loại người như vậy, ta cũng không thể không..... muốn người.”

Chu Tư Kỳ giật nảy cả mình, không ngờ được nàng sẽ nói như vậy, nói: “Bạch cô nương, người.....”

“Diệp đại hiệp đã cứu tính mạng toàn gia ta, trong lòng ta vô cùng cảm kích, chỉ là cha mẹ ta mặc dù đem ta gả cho hẩn, hẩn nhưng từ lâu đã cự tuyệt.” Bạch Hà vốn cũng đang nhìn xuống mặt nước, lúc này lại ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Chu Tư Kỳ, ngực hơi đập trùng, “Chu thần y, bất luận người bên ngoài nói về người như thế nào, ta, ta cuối cùng tự biết rõ ràng.”

Nàng rõ ràng cái gì?

Vốn là mười phần sai!

Chu Tư Kỳ thầm trách chính mình phong lưu tật xấu thường gây rắc rối, mắt thấy Bạch Hà đánh bạo hướng tới gần y, đương nhiên không thể tùy tiện xằng bậy, chỉ có thể nghiêng sang bên cạnh trốn tránh.

Nhưng ngoài dự đoán, lại hại Bạch Hà bước nhầm một bước, cả người rơi xuống hồ.

Chu Tư Kỳ tay mắt lạnh lẽ, vội vã đưa tay dịu dàng.

Thời điểm tay hai người chạm vào nhau, chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên, Diệp Tĩnh Hồng từ hành lang quay đầu nhìn lại.

“Rầm!”

Chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo, Bạch Hà sợ hãi kêu lên rơi vào trong hồ nước, bọt nước cũng văng lên tung toé.

14. Chương 14

Diệp Tĩnh Hồng vừa vặn nhìn thấy một màn này, vội vã đề khí bay tới, kêu lên: “Chu Tư Kỳ, nhanh cứu người!”

Chu Tư Kỳ bình tĩnh đứng tại chỗ, đắm chiêu nhìn tay của bản thân vẫn lơ lửng giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Diệp Tĩnh Hồng cắn răng, bước chân lại nhanh hơn một chút, cảm giác trên ngực khí huyết sôi trào, mơ hồ có cảm giác đau âm ỉ. Nhưng dù sao cứu người vẫn quan trọng hơn, hắn rất nhanh thả người nhảy vào trong nước, ra sức bơi về hướng Bạch Hà đang không ngừng giãy dụa.

May mà nước ao cũng không quá sâu, tuy rằng Diệp Tĩnh Hồng kỹ năng bơi cũng không quá tốt, nhưng vẫn thuận lợi bắt được cánh tay Bạch Hà, sau đó kéo nàng bơi về phía bờ.

Chu Tư Kỳ cho đến lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng đưa tay ra, kéo bọn họ lên.

Bạch Hà lần này kinh hãi, cả người không khỏi run lập cập, từ lâu đã ngất đi. Mà quần áo Diệp Tĩnh Hồng cũng đã sớm ướt đầm, hỗn hển thở dốc, hỏi: “Người vừa này tại sao không cứu người?”

Chu Tư Kỳ há miệng, muốn nói lại thôi.

Y vừa mới nảy rõ ràng đã nắm chặt tay Bạch Hà.

Vì sao cuối cùng vẫn rơi vào trong nước?

Lẽ nào.....

Diệp Tĩnh Hồng thấy y không đáp, liền cũng không tiếp tục hỏi, chỉ cúi đầu nhìn Bạch Hà trong lòng, nói: “Bạch cô nương uống không ít nước, người nhanh nhìn một chút xem có vấn đề gì không?”

Chu Tư Kỳ gật đầu, lập tức tập trung tinh thần, cúi người tìm mạch tượng của Bạch Hà.

Nhưng mà chưa chạm đến cổ tay nàng, chỉ thấy thân thể nàng run rẩy, run đến càng thêm lợi hại, nhẹ giọng lầm bầm: “Chu thần y.....”

Một tiếng kia thực sự cực kì nhẹ, nhưng là quay đi quay lại trăm ngàn lần, nhu tình ngàn vạn, mặc cho ai nghe vào trong tai, đều cảm thấy được ở trong đó có tình ý.

Chu Diệp hai người đều ngẩn ra.

Chu Tư Kỳ vì tránh hiềm nghi, làm sao còn dám đối diện với Bạch Hà?

Diệp Tinh Hồng nhìn thấy vẻ mặt này thì càng trở nên cứng ngắc, đột nhiên đem Bạch Hà bế lên, nói: “Xem ra Bạch cô nương cũng không có gì đáng ngại, ta trước tiên đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi.”

Chu Tư Kỳ mí mắt giật giật, nhưng cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Đại ca trọng thương mới khỏi, cũng đừng làm bản thân cảm lạnh.”

Diệp Tinh Hồng không trả lời y, cất bước, nhanh chân đi về phía trước.

Chu Tư Kỳ mắt thấy hắn càng đi càng xa, lại cũng không hề quay đầu lại, trái tim nặng dần, mơ hồ cảm thấy, quan hệ giữa y cùng Diệp Tinh Hồng..... Sợ là lại quay về điểm xuất phát.

Nhưng sự thực cũng đúng như y dự liệu.

Từ sau ngày ấy, Diệp Tinh Hồng liền bắt đầu trốn tránh y ở khắp nơi.

Y dù sao cũng là cao thủ tà phái, xen lẫn bên trong chính đạo nhân sĩ, vốn là đã hết sức khó xử, hơn nữa Diệp Tinh Hồng cũng chẳng quan tâm, càng làm y như trở thành người vô hình, trong trang lớn như vậy, dĩ nhiên chỉ còn lại Bạch Húc chịu nói chuyện cùng y.

Bất quá y cũng không thèm để ý, Diệp Tinh Hồng càng trốn y, y lại càng theo sát không nghỉ, phí hết chút công phu, mới rốt cục ở trên hành lang chặn được đường đi của Diệp Tinh Hồng, khiến cho hắn không thể không nói chuyện vài câu.

“Đại ca, thân thể Bạch cô nương thế nào?”

“Đã gần như khỏi hẳn, chỉ là vẫn có chút suy yếu, không có cách nào ra ngoài.”

“Nghe nói nàng sinh bệnh mấy ngày nay vẫn luôn là đại ca chăm sóc nàng?”

Diệp Tinh Hồng nhú nhú mày, không hề trả lời, cách một lúc mới nói: “Bạch cô nương dù sao cũng là nữ tử chưa lấy chồng, nếu như người không có chuyện gì quan trọng, về sau đừng đến gần nàng.”

“Tại sao?” Chu Tư Kỳ nhú mày, cười, “Đại ca là hoài nghi ta tâm địa bất lương sao?”

Vốn với thái độ cợt nhả này của y hắn là phải sớm quen thuộc, nhưng Diệp Tinh Hồng vừa nghe xong liền cảm thấy tức giận, lãnh đạm nói: “Người có biết trong mấy ngày nay nàng đều gọi tên của ai hay không? Nếu người chưa từng làm gì, làm sao nàng trong mộng ngoài mộng..... Người nghĩ đến tất cả đều là người?”

Chu Tư Kỳ phát ngốc, không ngờ hắn thật sự đã hiểu lầm, không khỏi cười lên, nhàn nhạt nói: “Đại ca cũng chưa từng làm gì ta, nhưng trong lòng ta xưa nay đều chỉ có một mình người.”

“Người!”

Diệp Tinh Hồng bị y chọc giận không nhẹ, nhất thời không cách nào phản bác.

Chu Tư Kỳ nhân cơ hội tiến lên hai bước, nhẹ nhàng nắm chặt tay hắn, nói: “Đại ca mấy ngày nay không muốn gặp ta, chính là vì chuyện này sao? Chẳng qua là một hiểu lầm mà thôi, ta đối Bạch cô nương cũng không ý đồ gì không an phận.”

Diệp Tinh Hồng hừ hừ hai tiếng, nói: “Chỉ sợ nàng cũng đã chìm sâu rồi.”

Chu Tư Kỳ con ngươi xoay chuyển, cười nói: “Ồ? Ngữ khí này của đại ca, tại sao lại giống như là đang ghen?”

Diệp Tinh Hồng sắc mặt hơi biến sắc, lập tức hất tay của y ra, xoay người rời đi.

“Đại ca?”

“Ta còn có việc bận.”

“Ban đêm đến phòng ta uống trà đi.”

“Không rảnh.”

“Ừ, Bạch cô nương nói vậy lại cực kì rảnh.”

“Không cho phép gấp nàg!” Diệp Tĩnh Hồng lập tức dừng bước, mặt lạnh quay đầu lại trừng mắt về phía Chu Tư Kỳ, cắn răng nói, “..... Buổi tối chờ ta.”

Dứt lời, lại thật nhanh dời con mắt đi chỗ khác, tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là hần vốn muốn đi tiền thính nghị sự, lúc này lại rẽ sang một lối khác, hoàn toàn đã quên phía trước là một con đường cụt.

Chu Tư Kỳ cười híp mắt nhưng cũng không vạch trần, một mặt tưởng tượng dáng dấp Diệp Tĩnh Hồng va vào tường, một mặt khe khẽ hát trở về gian phòng của mình. Y mấy đêm này ngủ đều không an ổn, đề phòng ban đêm tinh thần không tốt, buổi chiều trước tiên là đi ngủ, chờ lúc chạng vạng mới bắt đầu pha trà chờ người.

Nhưng mà đợi thẳng đến lúc nửa đêm, mới thấy Diệp Tĩnh Hồng mặt không cảm xúc đẩy cửa bước vào. Dưới ánh nến, sắc mặt hần vắng lặng như nước, nhưng lông mày lại đang nhíu chặt, một bộ dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Chu Tư Kỳ thấy thế, chỉ cho là bên trong Võ Lâm Minh có chuyện gì xảy ra, vội hỏi: “Đại ca, Vô Song Thành bên kia có tin tức?”

Diệp Tĩnh Hồng phảng phất như không nghe thấy lời này của y, chỉ chậm rãi đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Chu Tư Kỳ, nhìn đến mức Chu Tư Kỳ trong lòng nhảy loạn lên, mới nghe hần mở miệng nói: “Ta cùng các bằng hữu giang hồ thương lượng một chút, đã định ra kế sách cứu người.”

“Ừ, việc này là chuyện trọng đại, nên cẩn thận an bài cũng đúng.”

“Ta vốn là dự định trước tiên tiến vào Vô Song Thành phóng hỏa, nhưng buổi chiều thử luận võ công một lúc, phát hiện ngay cả một thành công lực hiện tại cũng không còn.”

“Làm sao lại như thế? Thương thế của đại ca dù chưa khỏi hẳn, coi như dư độc chưa sạch, cũng không thể không khôi phục được võ công.....” Chu Tư Kỳ giạt nẩy mình, lúc này dự định thay Diệp Tĩnh Hồng bắt mạch.

Thế nhưng Diệp Tĩnh Hồng lại tránh sang một bên, tránh khỏi tay y, nói: “Không cần, ta đã đi mời đại phu.”

“A, ” Chu Tư Kỳ có chút kinh ngạc, gượng cười nói, “Danh y trong Thành Lạc Dương, đương nhiên đều rất giỏi.”

Diệp Tĩnh Hồng tựa hồ cười cợt, nhưng trong mắt lại không có ý cười, nói: “Có phải là danh y hay không ta không biết, có điều đại phu nói bệnh của ta đã sớm khỏi rồi, sở dĩ công lực hoàn toàn biến mất, là có người âm thầm hạ độc.”

Chu Tư Kỳ nghe thấy chữ độc kia, làm sao có thể không sợ hãi? Nghĩ đến Diệp Tĩnh Hồng mấy ngày nay đều tránh y, không biết có phải bị người phương nào ám toán, vội hỏi: “Bên trong ngươi bị trúng độc gì?”

“Ta trúng độc.....” Diệp Tĩnh Hồng vẻ mặt bình tĩnh lạ kỳ, một đôi mắt trong đêm tối thăm thăm hiện ra ánh sáng, từng chữ từng chữ hỏi ngược lại, “Chu thân y không phải rõ ràng nhất sao?”

15. Chương 15

Chu Tư Kỳ kinh ngạc không thôi.

Mãi đến tận khi nhìn thấy ánh mắt ấy của Diệp Tĩnh Hồng, mới dần hiểu được, trong lòng từng chút từng chút một nổi lên cảm giác đau đớn. Cũng không biết là bởi vì hàn độc sắp phát tác, hay là vì lời nói vô tình của người nào đó?

Y hít sâu một hơi, thật vất vả mới trấn định được tâm tình, cười nói: “Trong lòng đại ca nghi ngờ là ta hạ độc? Lẽ nào ta sẽ hại người sao?”

“Đương nhiên là ta không biết.” Diệp Tinh Hồng câu nói này như chặt đinh chém sắt, nhưng sau khi ngừng lại một chút, lại nói, “Nhưng nếu thương thế của ta nếu lâu như vậy vẫn không lành, người có thể quang minh chính đại ở lại bên cạnh ta.”

Chu Tư Kỳ nghe đến ngẩn ra, lại càng cảm thấy buồn cười.

Y cũng không phải chính nhân quân tử gì đó, cũng thường sử dụng tâm cơ thủ đoạn, nhưng y vô luận như thế nào, đều không nỡ thương tổn Diệp Tinh Hồng nửa phần. Buồn cười chính là người kia thế mà lại không hiểu được y.

“Người mặc dù có thật sự hạ độc ta, ta cũng không có gì để nói. Chỉ là bây giờ Vô Song Thành ngày càng kiêu ngạo, cứu người là việc vô cùng cấp bách, tuyệt không thể bởi vì người có tư tình với ta, làm trễ nãi đại sự giang hồ.”

Giang hồ, giang hồ.....

Trong lòng hần viễn viễn chỉ có hai chữ này.

Còn Chu Tư Kỳ y là thứ gì?

E sợ đời này cũng không thể lọt vào mắt Diệp đại hiệp.

Chu Tư Kỳ mắt thấy Diệp Tinh Hồng một mặt chính khí nói đạo lý, nhưng là nửa chữ cũng nghe không lọt, chỉ đưa tay phất một cái, dễ dàng nắm giữ nơi đó của hắn, tỉ mỉ bắt mạch. Một lát sau, trên mặt thoáng hiện ra tia kinh ngạc, bật thốt lên: “Hóa ra là nàng!”

“Cái gì?” Diệp Tinh Hồng đầu óc mơ hồ.

“Đại ca, bất luận người có tin hay không, chất độc trên người của người tuyệt đối không phải ta hạ. Mà người thật sự hạ độc, ta đã đoán được là ai.”

“Ai?”

“Chính là Bạch.....”

Lời còn chưa dứt, liền thấy cửa phòng bị người đá tung ra, Bạch Húc hoang mang hoảng loạn chạy vọt tới trước bàn, kêu lên: “Diệp đại hiệp, không tốt!”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Muội tử của ta, nàng..... không thấy nàng ấy.....”

“Cái gì? Bạch cô nương mấy ngày nay một mực ở trong phòng dưỡng bệnh, có thể chạy đi nơi nào?”

Bạch Húc lau mồ hôi trên trán, thở dốc nói: “Lúc chàng vạng ta phát hiện nàng không có ở trong phòng, chỉ nghĩ nàng buồn chán nên đi dạo chung quanh, nhưng đợi hơn một nửa buổi tối cũng không thấy nàng trở về, thậm chí đem gia trang lật tung lên cũng không thấy bóng dáng của nàng. Nha đầu kia từ nhỏ đã được nuông chiều, lại không biết võ công, liệu có khi nào..... Bị người xấu bắt đi?”

Nghe vậy, Diệp Tinh Hồng vẻ mặt trở nên nghiêm túc, bỗng dưng đem tầm mắt trở lại trên mặt Chu Tư Kỳ, hỏi: “Người mới vừa nói người hạ độc, chính là Bạch cô nương sao?”

“Không sai, ” Chu Tư Kỳ vốn tưởng rằng việc này khó lòng giải bày, Bạch Hà đột nhiên mất tích, đúng là đúng như dự liệu của y, vội vã giải thích, “Độc trên người đại ca mới xuất hiện mấy ngày trước,... mà có cơ hội tiếp cận nhất chính là Bạch cô nương, mà nàng hiện tại lại ra đi không lời từ biệt, chắc là có tật giat mình. Chỉ là ta không hiểu, nàng vì sao phải hạ độc người?”

Diệp Tinh Hồng gật gù, nói: “Bạch cô nương với ta không thù không oán, căn bản không cần thiết hại ta, người coi như phải tìm người giá họa, cũng tìm nhầm đối tượng.”

Dứt lời, chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, bên hông bội kiếm rút ra khỏi vỏ, không chút lưu tình gác ở trên cổ Chu Tư Kỳ.

Chu Tư Kỳ toàn thân rung bần bật, hoàn toàn đã quên làm sao tránh né, chỉ là khuôn mặt trắng xám cúi đầu, nhìn về phía chuôi trường kiếm mang theo tia lạnh lẽo.

Thu Thủy kiếm vô cùng sắc bén.

Y phí đi vô số tâm huyết, thiên tâm vạn khổ tìm thấy Thu Thủy kiếm.

Bây giờ, lại bị người yêu nắm trong tay, ngược lại muốn lấy tính mệnh của y.

“Bạch cô nương ở nơi nào?”

Chu Tư Kỳ cảm thấy trên người hàn ý càng nặng, bên tai nổ vang không ngừng, căn bản không nghe thấy Diệp Tĩnh Hồng hỏi gì đó.

Ngược lại là bên cạnh Bạch Húc giật nảy cả mình, hỏi: “Diệp đại hiệp, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lẽ nào muội tử của ta mất tích có liên quan đến Chu thân y?”

“Yên tâm, Bạch cô nương nhiều lắm là bị tên dân tộc này lừa mà thôi, hẳn là không nguy hiểm, người đi phụ cận tìm xem.” Cẩn rằng, câu nói kế tiếp nói tới có chút gian nan, “Vị hôn thê lúc trước của ta..... Suýt chút nữa cùng hắn bỏ trốn.”

Bạch Húc ngẩn ngơ, vẻ mặt rất kinh ngạc, lại nhìn Chu Tư Kỳ một chút, sau đó mới đi ra cửa tiếp tục tìm người.

Mà trong phòng hai người vẫn như cũ giằng co căng thẳng.

Cách hồi lâu, Chu Tư Kỳ mới đề xuống cảm giác khó chịu nơi cổ họng, nói: “Đại ca chỉ như vậy liền định tội ta sao? So với ta, người tin tưởng một người không liên quan hơn?”

“Thời điểm ta toàn tâm toàn ý tin tưởng người, cũng không phải là chưa từng có, nhưng kết quả thì thế nào?” Diệp Tĩnh Hồng không biết nhớ ra điều gì đó, tiếng nói trở nên hơi khàn khàn, “Người từ đầu tới cuối đều gạt ta.”

“Nếu tất cả đều là chuyện ngày trước! Ta..... Từ lâu đã hối hận rồi.....”

“Ngày trước?” Diệp Tĩnh Hồng cười lạnh một tiếng, nói, “Chu Tư Kỳ, không cần giả bộ nữa, Bạch Húc cũng đã nói cho ta biết.”

“Cái gì?”

“Dưới mật đạo tòa miếu kia..... Kỳ thực còn có một lối ra khác.”

Chu Tư Kỳ nghe được lời ấy, khí lực toàn thân đều giống bị người đánh hết, nếu không phải có hai tay chống trên bàn, gần như có thể ngã bịch xuống nền nhà. Lưỡi kiếm sắc bén ngay sát gáy y, hơi chảy ra huyết sắc đỏ thẫm, thế nhưng y lại coi như không hề hay biết, chỉ lẩm bẩm nói: “Thì ra tiểu Bạch là từ con đường kia trốn ra được.”

“Người biết rõ có lối thoát khác, nhưng vẫn điểm huyết đạo của ta, chính mình lại chạy đến chỗ Triệu Văn liêu mạng, là vì cái gì?”

Chu Tư Kỳ không hề trả lời, chỉ là tập trung nhìn Diệp Tĩnh Hồng, đáy mắt ánh sáng như nước, giấu cũng không giấu được cái kia vạn ngàn tình ý, thật là làm người ta sắc mặt thay đổi.

Diệp Tĩnh Hồng chợt cảm thấy trong miệng đau rát, tay cầm kiếm có chút chệnh vênh, lạnh lùng nói: “Hừ, người bắt quá là vì muốn lòng ta mềm đi.”

Chu Tư Kỳ không lên tiếng, xem như là chấp nhận.

Diệp Tĩnh Hồng thấy y như vậy, tức giận trên mặt càng tăng lên: “Người vì tính toán ta, ngay cả tính mạng chính mình cũng có thể không cần, huống hồ chỉ là một trò vật như hạ độc? Lời người nói ra, không có một câu nào là thật, tâm tư của người, không có một người nào thấu hiểu được, người kêu ta làm sao tin người?”

Chu Tư Kỳ vẫn như cũ trầm mặc không nói, chỉ tiếp tục như vậy nhìn Diệp Tĩnh Hồng.

Diệp Tinh Hồng nhắm mắt lại, tận lực tránh đi ánh mắt của y, nói: “Ta từng nói phải cho người một câu trả lời chắc chắn.”

“Đại ca?”

Diệp Tinh Hồng rung cổ tay, trường kiếm bay nghiêng ra ngoài, rơi trên mặt đất. Sau đó hắn từ trong lồng ngực lấy ra một tờ giấy, từ từ mở ra trước mặt Chu Tư Kỳ.

Chu Tư Kỳ định thần nhìn lại, đúng là bản đồ Vô Song Thành mà y mới cách đây không lâu vừa vẽ xong. Thân thể y hơi run, lập tức đoán ra Diệp Tinh Hồng muốn làm gì, run giọng nói: “Không được.....”

“Ta không muốn nợ ân tình của người.” Diệp Tinh Hồng mặt không cảm xúc, ngón tay hơi dùng sức, rách từng chút tờ giấy kia, “Từ nay về sau, người và ta ân đoạn nghĩa tuyệt, không gặp nhau nữa.”

16. Chương 16

Động tác của hắn rất chậm rãi, tựa hồ chỉ như xé một tờ giấy, lại giống như muốn dùng hết toàn bộ khí lực.

Chu Tư Kỳ ở ngay bên cạnh nhìn, rõ ràng là có thể chạy tới ngăn cản, nhưng thân thể lại cảm thấy đau đớn kịch liệt đến mức bản thân không tài nào nhúc nhích được. Mãi đến tận khi từng mảnh giấy kia rơi xuống đất, y mới phát giác được trái tim của chính mình từng chút từng chút một vỡ vụn, ngửa đầu ra sau cất tiếng cười to.

“Được! Được lắm, không gặp nhau nữa.....”

Y nghe thấy thanh âm của chính mình vang vọng khắp căn phòng, tiếng nói khàn khàn đến không ra âm thanh gì, đáy lòng từ lâu máu thịt be bét, cũng không biết vì sao lại không nhịn được cười to.

Diệp Tinh Hồng thâm sâu nhìn y một cái, cũng không nói lời nào, xoay người muốn đi ra khỏi cửa.

Tiếng cười của Chu Tư Kỳ dần dần hạ thấp đi, bỗng nhiên thả một ngữ khí mềm mại, mở miệng nói rằng: “Đại ca, chất độc trên người của người vẫn chưa được giải hết.”

Bước chân Diệp Tinh Hồng dừng lại, cũng không quay đầu lại.”VẬY THÌ SAO? Trên đời này cũng không phải chỉ có một mình người là đại phu.”

“Độc này giải có chút phiền phức, người lại gấp gáp muốn đến Vô Song Thành cứu người, lỡ như xảy ra chuyện không may thì thế nào? Coi như người không yêu quý tính mạng của chính mình, nhưng ta lại đau lòng.” Nói đoạn, cầm lên chén trà trên bàn quơ quơ, sau đó lập tức vung tay áo.

Chén kia men theo kinh phong bay vút qua, vừa vắn bắn trúng huyệt đạo sau vai của Diệp Tinh Hồng.

Cả thân hình của Diệp Tinh Hồng nhất thời cứng đờ, cả giận nói: “Người làm cái gì?”

“Giúp người giải độc.”

Chu Tư Kỳ ngữ khí bình thường, từng bước một đi tới trước cửa, mũi chân bước qua làm tung bay những vụn giấy lúc này, đáy lòng một mảnh vắng lặng, dường như so với lúc hàn độc phát tác, còn lạnh hơn mấy phần.

Diệp Tinh Hồng không cách nào nhúc nhích, cắn răng nhìn chằm chằm người phía trước, nói: “Nếu đã ân đoạn nghĩa tuyệt, ta đương nhiên sẽ không tiếp tục nợ ân tình của người! Ta cho dù chết, cũng không cần người cứu.”

“Hồng, ” Chu Tư Kỳ chậm rãi đi tới trước mặt Diệp Tinh Hồng, đưa tay lên nắm cằm của hắn, ôn nhu nói, “Người càng không cho ta cứu, ta lại càng muốn cứu người.”

Y môi mỏng mỉm cười, khóe mắt mang theo một tia tà khí, thái độ mười phần ngả nón.

Diệp Tinh Hồng chỉ cảm thấy đôi mắt kia sâu thẳm như nước, hoang vu đến cực hạn, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn không khỏi nhắm hai mắt lại.

Lập tức liền nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Chu Tư Kỳ, sau đó một vật thể mềm mại áp lên môi của hắn.

Diệp Tinh Hồng ngẩn ra, lập tức đoán được đó là vật gì, trong lòng vừa tức vừa giận, một mực không cách nào giãy dụa, cảm giác đầu lưỡi Chu Tư Kỳ cứng rắn cạy ra hàm răng của hắn, một đường xâm chiếm, đồng thời đem một viên thuốc đẩy mạnh vào trong miệng hắn.

Mãi đến tận lúc Diệp Tinh Hồng bị bức ép uống viên thuốc này, Chu Tư Kỳ mới lui về sau một chút, hai tay nắm lấy vòng eo của hắn, hơi cười.

Diệp Tinh Hồng mở mắt nhìn chằm chằm y, hỏi: “Đây là gì?”

“A, đương nhiên là thuốc giúp người tìm khoái hoạt.”

Vừa nói vừa nắm chặt hai tay, nửa ôm nửa vuốt ve dìu Diệp Tinh Hồng vào trong phòng.

Diệp Tinh Hồng mơ hồ đoán được tâm tư của y, cao giọng mắng: “Hạ lưu vô liêm sỉ!”

“Đại ca vừa nhận định ta là loại người hoang dâm vô liêm sỉ, ta làm sao có thể để người thất vọng?” Chu Tư Kỳ ở bên mép hắn hôn một cái, nhẹ nhàng đem người đẩy ngã ở trên giường, động thủ cởi áo của hắn.

Diệp Tinh Hồng hô hấp bắt đầu gấp gáp, nói: “Người không phải nói giúp ta giải độc sao? Đây là ý gì hả?”

“Ta chưa bao giờ chữa bệnh mà không công, người nếu không chịu nợ ân tình của ta, vậy không thể làm gì khác hơn là dựa theo quy củ, ngủ cùng ta một đêm.” Chu Tư Kỳ động tác trên tay hết sức quen thuộc, chỉ chốc lát đã cởi xuống y phục vướng bận, chậm rãi sờ lên gò má Diệp Tinh Hồng, lần thứ hai hôn môi xuống.

Diệp Tinh Hồng một hồi liền cắn nát môi của y, quát lên: “Chu Tư Kỳ, người to gan!”

Chu Tư Kỳ liếm liếm vết máu bên môi, nói: “Đại ca, ta từ trước đến nay không dám đụng vào người, là bởi vì sợ người tức giận. Nhưng đến mức độ này, ta còn có gì phải sợ chứ?”

Diệp Tinh Hồng mặt lạnh không nói lời nào.

Chu Tư Kỳ vốn là độc thoại, cũng không hi vọng hắn trả lời, chỉ cúi người đặt ở trên người hắn, tinh tế gặm cắn đôi môi đóng chặt của hắn.

Diệp Tinh Hồng cả người cứng ngắc, hơi có chút phát run.

Chu Tư Kỳ liền tiếp tục hôn lên mắt hắn, đột nhiên hỏi: “Đại ca, người sẽ hận ta?”

Diệp Tinh Hồng trong lòng âm ỉ một hồi, chậm rãi giương mắt nhìn y, lạnh lùng đáp: “Ta sẽ sớm quên người.”

Thân hình Chu Tư Kỳ run lên, tựa như cũng chịu không nổi một loại hàn ý nào đó trong cơ thể nữa, cả người nằm ở trên người Diệp Tinh Hồng, lẩm bẩm nói: “Đã quên..... Cũng tốt.”

Tiếp theo lại mỉm cười, ngón tay lướt qua khuôn mặt Diệp Tinh Hồng, thanh âm ôn hòa gần như đáng sợ: “Đại ca, người đừng tức giận, ta hát tiểu khúc này cho người nghe có được hay không?”

Dứt lời, quả nhiên nhẹ nhàng ngâm nga, trong mắt lộ ra một loại hào quang ngọt ngào hư ảo, tiếp tục hôn xuống.

Diệp Tinh Hồng bị y trêu chọc như vậy, thân thể không tự chủ được mà nóng lên, bên tai lại vang lên tiểu khúc phóng đảng kia, thực sự tức giận đến không nhịn nổi. Đang muốn chửi ầm lên vài câu, đột nhiên cảm thấy gò má một bên mát lạnh, chất lỏng lạnh lẽo..... rơi vào trên mặt của hắn.

17. Chương 17

Chóp mũi tràn ngập mùi thuốc nhàn nhạt.

Diệp Tĩnh Hồng vất vả mở mắt ra, thân thể bởi vì cả đêm miệt mài mà có chút bủn rủn, tầm mắt hoảng hốt từ nóc giường dời về phía trước giường, sau khi đối diện với dung mạo anh tuấn quen thuộc kia, rốt cục triệt để tỉnh lại.

Môi mỏng kia ẩm áp hôn qua thân thể.

Tiếng nói kia trầm thấp thổ lộ lời yêu.

Còn có nước mắt kia lạnh lẽo... thấm tận xương tủy.

Ký ức đêm qua từng cái từng cái hiện lên trước mắt.

Vừa điên cuồng, lại triền miên.

Diệp Tĩnh Hồng khẽ run một lúc, nghĩ đến hành vi vô liêm sỉ của Chu Tư Kỳ, chỉ cảm thấy một cỗ tức giận xông lên đỉnh đầu, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Chu Tư Kỳ vẫn dựa vào đầu giường, con mắt nửa mở nửa khép, tiếng nói không tránh khỏi một tia lười biếng ử rữ: “Đại ca, người tỉnh rồi?”

Diệp Tĩnh Hồng thấy thái độ của y coi như không có chuyện gì xảy ra, càng cảm thấy tức giận, từng chữ từng chữ nói: “Chu Tư Kỳ, người thực sự khinh người quá đáng!”

Nói, giơ tay vung chưởng.

Hắn một chưởng này thuần túy vì phát tiết, không có thủ pháp gì, một người bình thường đều có thể dễ dàng né tránh, huống chi là người mang võ công như Chu Tư Kỳ?

Nhưng Chu Tư Kỳ mắt thấy một chưởng kia đánh tới, lại không nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn Diệp Tĩnh Hồng, hoàn toàn quên mất phải né tránh. Mãi đến tận khi bàn tay Diệp Tĩnh Hồng đánh lên trên lồng ngực, đau đớn lan khắp cơ thể, trên mặt y mới xẹt qua tia kinh ngạc.

Có điều vẻ mặt kia cũng chỉ là thoáng qua, cuối cùng chỉ còn sót lại một nụ cười.

“Rất tốt, ” y lười biếng cười, ngữ khí bình tĩnh đến một tia sóng lớn cũng không có, “Công lực của đại ca đã hoàn toàn khôi phục.”

Diệp Tĩnh Hồng thấy y mạnh mẽ trúng một chưởng, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc, ngơ ngác nói: “Sao người lại không né?”

Chu Tư Kỳ cũng không đáp lại hắn, chỉ giơ tay quẹt khóe miệng, đôi mắt nhìn đến nơi nào đó, nhẹ giọng lầm bầm nói: “Đến hôm nay ta mới biết đại ca quả nhiên là tâm địa sắt đá.”

Dừng một chút, lại lộ ra nụ cười kia, nói: “Diệp đại hiệp cùng với ta một đêm, từ đây ân oán thanh toán xong, xác thực không cần gặp lại.”

Dứt lời, tư thái tiêu sái đứng dậy, từng bước một đi ra cửa.

Cũng không hề quay đầu lại lấy một lần.

Cũng không còn..... vọng tưởng ngắm Diệp Tĩnh Hồng nhiều thêm một chút.

Diệp Tĩnh Hồng thấy y bước chân không thực, rất khác so với bình thường, trong lòng mơ hồ cảm thấy không đúng, không tìm được gọi tên y.

Nhưng Chu Tư Kỳ từ lâu đã không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì.

Bên tai y ong ong, từ đầu đến chân đều tràn ngập đau đớn, vô luận như thế nào cũng không tìm được trong xương lộ ra loại hàn ý kia. Trong lòng bàn tay một mảnh ướt át, cúi đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy màu đỏ chói mắt.

Y không khỏi cười lên, đứng đưng như không dùng ống tay áo lau sạch, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng là, phải đi nơi nào đây?

Dương Châu tuyệt không thể đi, biết rõ người kia sẽ không tới, lẽ nào thật sự chờ cả đời? Vẫn là đi Tu La Cốc, chỗ ấy có sư phụ, có sư huynh, có A Trữ, còn có..... Vong Ưu.....

Y nhớ tới viên thuốc bích lục trong bình sứ, trên mặt ý cười càng sâu, tựa hồ lập tức giảm bớt đi rất nhiều đau đớn. Tuy rằng thân thể không ổn, nhưng một đường đi tới cũng không xảy ra tình huống gì.

Hóa ra vô công hoàn toàn biến mất, chính là loại cảm giác như thế này.

A, cũng không phải không thể chịu đựng.

Y đi trên con đường hồi lâu, mắt thấy sắc trời dần dần tối đi, cuối cùng dừng lại ở bên trong một khu rừng rậm rạp nghỉ ngơi. Chỉ là mới vừa dựa vào thân cây thở hổn hển mấy hơi, bên tai liền vang lên tiếng cười nhẹ nhàng.

“Ai nha, không nghĩ tới Chu thần y phong lưu phóng khoáng, cũng có lúc chật vật như vậy.” Thanh âm kia ôn nhu tinh tế, phỏng chừng là nữ tử dịu dàng như nước.

Thái dương Chu Tư Kỳ nhảy một cái, đoán được người tới là ai, liền theo đó cười lên: “Ta tính toán các hạ cũng gần như nên hiện thân, chỉ là không biết..... Vị này giả danh Bạch cô nương nên xưng hô như thế nào?”

Đùng.

Tiếng vang nhỏ bé vang lên phía sau, ngay sau đó là một bóng người từ sau cây đi ra.

Người kia mặc một thân xiêm y xanh biếc, diện mạo cùng Bạch Hà mấy ngày trước gặp thật sự rất khác nhau, nhưng vẫn là cái dáng vẻ rụt rụt rè rè, yếu đuối mong manh, vén áo thi lễ với Chu Tư Kỳ, hé miệng cười nói: “Ta tên gọi Ngọc Bích, Chu thần y phát hiện như thế nào?”

“Ta cũng là sau đó mới nghĩ đến. Ngày ấy ta từng ở ven hồ nắm tay người, đây không phải là đôi tay của một đại gia khuê tú, mà là một đôi tay chỉ người tập võ mới có.”

“Thì ra là như vậy, ta đúng là sơ sót.”

“Bạch cô nương thật sự ở nơi nào?”

“Ha, ” cô gái kia lấy tay áo che miệng, cười đến nhánh hoa run rẩy, “Bạch cô nương đương nhiên là ở nhà thêu hoa xoa điệp, nàng một đại gia khuê tú, lẽ nào thật sự chạy khắp nơi đuổi theo nam nhân sao?”

Chu Tư Kỳ ngẩn ngơ, chỉ vì nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết, đúng là đã quên mất điều này, chỉ là trong lòng vẫn có nghi hoặc, nói: “Nhưng ta cho tới bây giờ vẫn không biết, Vô Song Thành lại có người có thể tinh thông thuật dịch dung như thế, thậm chí cả ca ca ruột của Bạch cô nương cũng có thể giấu diếm được.”

“Bạch công tử một năm cũng chỉ được nhìn thấy muội muội vài lần, hơn nữa ta cả ngày cúi đầu không nói lời nào, hẳn tự nhiên nhìn không ra đầu mối. Có điều Chu thần y nói sai một chuyện rồi, ta cũng không phải là người của Vô Song Thành.”

Chu Tư Kỳ có chút giật mình, nói: “Nếu người không phải người của Vô Song Thành, vì sao phải dịch dung trà trộn vào Vô Lâm Minh? Lại vì sao phải ly gián ta cùng đại..... Diệp đại hiệp?”

“Chu thần y chắc là không biết, Vô Song Thành đã sớm quy thuận Vương gia nhà ta.”

Chu Tư Kỳ nghe được lời ấy, kinh ngạc không thôi, làm sao cũng không ngờ được Triệu Văn sẽ nương nhờ triều đình. Hắn gần đây làm việc lớn lối như thế, quang minh chính đại bắt trói nhiều nhân sĩ chính đạo như vậy, chính là vì duyên cớ này sao?

“Không, không đúng.” Chu Tư Kỳ tâm niệm thay đổi nhanh chóng, rất nhanh lại bình tĩnh trở lại, nói, “Triệu thành chủ kiêu căng tự mãn, nói hẳn nghe lệnh của người khác, đó tuyệt đối là không thể.”

“Ha? Nếu Vương gia nhà ta có thể giúp hắn diệt Tu La Cốc thì sao?”

“Cái gì?”

Thấy trên mặt Chu Tư Kỳ bày ra dáng vẻ kinh ngạc, cô gái kia cười đến vô cùng vui sướng: “Chu thần y hẳn đã nghe nói qua tin tức sư huynh người sắp kết hôn? Mà người sắp gả vào Tu La Cốc..... Chính là tỷ tỷ của ta.”

Nghe vậy, Chu Tư Kỳ vẻ mặt đại biến, vung tay phải lên, ám khí từ lâu trong lòng bàn tay phóng ra.

Nếu như lời cô nương này nói là sự thật, Vô Song Thành được vị Vương gia kia giúp đỡ, lại phải người trà trộn vào Tu La Cốc, Tu La Cốc e sợ gặp đại nạn.

Chắc, sư huynh y thật đúng là hồng nhan họa thủy.

Chu Tư Kỳ vừa nghĩ, một bên liền phát ra ám khí, nhưng đều bị cô gái kia nhẹ nhàng né tránh.

“Dáng vẻ Chu thần y phát ra ám khí thật sự rất tuần tú, đáng tiếc không hề có nội lực, căn bản không thể gây thương tổn được người khác.” Cô nương kia cười cười, đâm chiêu nhìn phía y, “Người vì vị Diệp đại hiệp giả nhân giả nghĩa kia, đã đem độc trên người hẳn chuyển hết sang người mình, đúng không?”

18. Chương 18

Chu Tư Kỳ ánh mắt run lên, nhưng lập tức khôi phục nụ cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói: “Các hạ bỏ ra nhiều tâm tư như vậy trà trộn vào Vô Lâm Minh, cũng chỉ vì muốn hại Diệp đại hiệp sao? Phí nhiều tâm tư như vậy lại không làm bị thương tính mạng người khác, thực sự làm người ta khó hiểu.”

“Ta tuy rằng độn chân độn tay nhiều như vậy, nhưng mục tiêu thật sự chỉ có Chu thần y.”

“Ha?”

“Vương gia nhà ta ngưỡng mộ phong thái Chu thần y, nói ta vô luận làm cách gì, đều phải mời được Chu thần y đến.”

Đang khi nói chuyện, từng bước áp sát Chu Tư Kỳ.

Chu Tư Kỳ cũng không tin nàng nói chuyện ma quỷ, mắt vừa nhìn thấy ống tay áo xanh biếc kia có thể tập kích bất kì lúc nào, vội vã nghiêng người tránh sang một bên. Võ công của y vẫn còn, một chiêu này đương nhiên có thể dễ dàng né tránh, nhưng lúc này nội lực hoàn toàn không có, dưới chân vô lực, thật sự là ngàn cân treo sợi tóc.

Thật vất vả mới tránh được một chiêu, cô gái kia lại tiến công một lần nữa.

Chu Tư Kỳ liên tiếp lui về phía sau, ngay cả công phu rút kiếm cũng không có, chỉ một lát sau, trên mặt càng ngày càng nhiều vết máu. Mà ngực y khí huyết sôi trào, trong kinh mạch lưu chuyển từng trận lạnh lẽo, nơi cổ họng tất cả đều là mùi máu tanh nồng.

Sau khi y miễn cưỡng ngăn một chiêu, rốt cuộc vẫn bị ống tay áo xanh biếc kia phạt một cái, lập tức lao đảo ngã xuống đất, khóe miệng không ngừng chảy ra chất lỏng màu đỏ.

Cô gái kia ngẩng ra, cúi người xuống nhìn y, hỏi: “Chu thần y, người vẫn ổn chứ?”

Chu Tư Kỳ thử mấy lần, vẫn không cách nào có thể nhấc tay lên được, đành phải tiếp tục nằm yên tại chỗ, cất cao giọng nói: “Nếu tại hạ đã rơi vào tay địch, muốn giết muốn lăng trì, làm gì cũng được.”

“Chu thần y tuần tú như vậy, làm gì có ai cam lòng thương tổn người?” Cô gái kia cười, đôi mắt sáng ngời ngừng ẩn tình, “Chỉ cần người ngoan ngoãn chịu đi theo ta, tất nhiên ta sẽ không làm khó người.”

Nói đoạn, đưa tay điểm huyết đạo trên vai Chu Tư Kỳ.

Nhưng ngón tay nàng vừa mới chạm vào xiêm y Chu Tư Kỳ, ngực liền cảm thấy tê dại, sống lưng xuất hiện cảm giác đau đớn kịch liệt, cả người đều cứng ngắc. Khuôn mặt nàng nhất thời vận vẹo, bật thốt lên: “Có độc!”

Chu Tư Kỳ cười ha ha.

“Người cho rằng ta phí lời cả nửa ngày, chỉ vì muốn cùng người ôn chuyện sao? Vừa mới bắt đầu độc đã hạ rồi, chỉ còn chờ đến lúc phát tác mà thôi.”

Y vừa nói vừa cố gắng đứng dậy, tuy rằng khuôn mặt trắng bệch, hết như đã suy yếu tới cực điểm, nhưng biểu hiện lại vô cùng tự nhiên, chẳng khác so với bình thường là bao.

Cô gái kia không thể động dậy, không thể làm gì khác hơn là cười khan nói: “Chu thần y quả nhiên lợi hại, chẳng trách có thể khiến Vương gia nhà ta để ở trong lòng.”

Chu Tư Kỳ cười cười, vất vả rút kiếm, nói: “Ta giết người rồi sẽ lập tức đi Tu La Cốc báo tin, hi vọng vẫn sẽ tới kịp.”

Dứt lời, trường kiếm không chút lưu tình hạ xuống phía đối diện.

Thế như trong khoảnh khắc tính mệnh đang bị uy hiếp, trên mặt cô gái kia lại không có vẻ gì là sợ hãi, trái lại sáng mắt trong suốt, hai gò má ửng đỏ, hết như nhìn thấy người trong lòng sau thời gian dài xa cách, nhẹ nhàng kêu: “Vương gia.”

Lúc này Chu Tư Kỳ mới biết sau lưng mình có người, muốn quay đầu lại nhưng đã không còn kịp, chỉ cảm thấy sau gáy đau đớn, lần thứ hai ngã xuống mặt đất. Y bị thương quá nặng, mới lúc này còn phải vận lộn với tính mệnh, vào lúc này càng không còn khí lực ngồi dậy, mơ hồ từ trong tầm mắt, dần hiện ra một đôi ủng thêu kim tuyến.

Sau đó nghe thấy một tiếng “keng” vang giòn, tựa hồ có người muốn giết y, nhưng giữa đường lại bị cản lại.

“Vương gia!”

“Bản vương không phải đã dặn rồi sao? Phải bắt sống.”

“Tên họ Chu này quỷ kế đa đoan, nếu lưu lại tính mạng của y, e rằng hậu họa khôn lường.”

“Không sao.” Tiếng nói xa lạ trầm thấp cười lên, âm sắc vô cùng rung động, “Cắt đứt tay chân của y là được.”

x

Diệp Tĩnh Hồng mí mắt giật lên, đột nhiên từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại.

Ngực đập thình thịch, ngờ ngợ còn lưu lại cảm giác khiếp đảm từ giấc mộng kia, nhưng vừa rồi rốt cuộc là mơ thấy thứ gì, hẳn lại hoàn toàn không thể nhớ ra được, mà thứ còn sót lại là một cảm giác âm ỉ khó chịu, càng không có cách nào có thể ngủ tiếp.

Ngoài cửa sổ ánh trăng trắng như nước.

Cực kì giống như đêm hôm ấy, Chu Tư Kỳ nằm ở trên người hắn, nước mắt lạnh lẽo thấm ướt gò má.

Lạnh lạnh, mang một loại cay đắng kì lạ.

Diệp Tĩnh Hồng siết chặt nắm đấm, ép buộc chính mình quên đi những hồi ức kia, mặc quần áo đứng dậy, đẩy cửa đi ra khỏi phòng.

Tuy bên ngoài là trời tối, thế nhưng trong vườn lại có một bóng người, ngồi ở chỗ ấy mà thở dài, mãi đến tận khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Hồng, mới phục hồi tinh thần mà cất tiếng: “Diệp đại hiệp.”

“Sao lại chưa ngủ?” Diệp Tĩnh Hồng nhanh chân đi đến bên người Bạch Húc, hỏi, “Lại đang lo lắng cho Bạch cô nương?”

“Cũng đã qua mất mấy ngày, vậy mà muội tử của ta vẫn không có tin tức.”

Diệp Tinh Hồng không khỏi nhú mày, than thở: “Tất cả đều là lỗi của ta, ta khi đó không nên để Chu Tư Kỳ rời đi.”

Kỳ thực ngày đó Chu Tư Kỳ vừa ra ngoài, hần liền vội vã đuổi theo, chỉ là nửa đường gặp phải hai kẻ địch, không hiểu tại sao lại buộc phải đánh một trận, đến lúc tiếp tục đuổi theo, đã không thấy bóng dáng của người kia.

Mà Bạch cô nương..... cũng không thấy xuất hiện.

“Đáng tiếc hiện tại chính là bước ngoặt quan trọng trong việc cứu người, nếu không thì có thể phải nhiều người đi tìm Bạch cô nương.”

“Muội muội ta cát nhân thiên tướng, chắc sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm.” Bạch Húc lắc lắc đầu, miễn cưỡng cười nói, “Huống hồ nếu chuyện nàng mất tích thật sự có quan hệ với Chu thần y, trái lại ta cũng không có gì để lo lắng, ta nghĩ với cách làm người của Chu thần y..... Y sẽ không làm hại nàng.”

Tim Diệp Tinh Hồng đập loạn một nhịp, cười khổ nói: “Từ trước ta cũng không tin tưởng, người kia sẽ là người xấu.”

“Diệp đại hiệp, người và Chu thần y rốt cuộc là có thâm thù đại hận như thế nào?”

Diệp Tinh Hồng khoát tay áo một cái, nhắm mắt không nói.

Có thể là thù hận gì?

Cùng lắm chỉ là đêm trước khi thành thân, huynh đệ tốt của hần bắt cóc vị hôn thê của hần mà thôi. Nếu như hai người kia thật lòng yêu nhau, hần cũng không ngại tác thành cho bọn họ, nhưng trên thực tế, Chu Tư Kỳ căn bản chỉ là đang đùa bỡn lòng người mà thôi. Thậm chí, ngay cả thân phận của y cũng là giả. Y cũng chẳng phải là thư sinh yếu đuối gì đó, mà là cao thủ của Tu La Cốc!

Y lừa hần một lần lại một lần, bảo hần làm sao có thể tiếp tục tin tưởng y?

Diệp Tinh Hồng nhớ tới người kia, trong lòng loạn thành một đồng, an ủi qua loa vài câu với Bạch Húc, sau đó trở lại gian phòng của mình.

Chỉ là vẫn không thể ngủ được.

Hần cũng không còn cách nào khác ngoài ngồi một mình ở bên cạnh bàn mà uống trà, hồi tưởng lại ngày đó, nếu như không phát hiện chuyện bản thân trúng độc, thì hần vẫn có thể cùng Chu Tư Kỳ uống trà.

Hần từng nghĩ tới sẽ lên rừng quy ẩn.

Hần từng lặng lẽ quan sát người kia.

Hần chỉ thiếu một chút nữa là chìm sâu xuống.

Cho dù biết rõ người kia không thể tin được, nhưng cũng rõ ràng biết, tình ý của y lại không hề giả dối.

Nghĩ đến đây, Diệp Tinh Hồng không khỏi hoang mang, không biết chính mình vì sao lại không cách nào có thể tiếp nhận được Chu Tư Kỳ. Là bởi vì hai người đều là nam tử? Là bởi vì chính tà bất phân? Hay là bởi vì..... Hần căn bản không yêu y?

Đang lúc xuất thần, chợt nghe thấy một trận tiếng bước chân.

Bạch Húc vội vàng vàng xông vào phòng, kêu lên: “Diệp đại hiệp!”

Diệp Tinh Hồng đối với việc y hấp tấp như vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì?”

“Ta mới vừa nhận được báo đưa tin từ nhà ta, sau khi phụ mẫu biết được chuyện muội muội mất tích.....”

“Làm sao? Lệnh tôn lệnh đường lo lắng quá độ?”

Bạch Húc lắc đầu một cái, vẻ mặt tương đối kỳ quái, nói: “Bọn họ..... Bọn họ nói muội muội của ta vẫn khỏe mạnh ở nhà, chưa từng bước ra cửa!”

Đùng.

Diệp Tinh Hồng trong lòng lập tức trống rỗng, tựa như nghe thấy thanh âm của vật gì đó đang dần vỡ vụn. Chờ đến khi phục hồi tinh thần, mới phát hiện chén trà trong tay đã bị hấn bóp nát, mảnh vỡ cắt qua ngón tay của hấn, đang chậm rãi chảy máu.

Hấn nhìn sắc đỏ trên tay mình mà ngơ ngác.

Hết như đã từng ở nơi nào, nhìn thấy màu sắc diễm lệ này.

Đúng rồi, chính là trong giấc mộng vừa nãy, màu máu lan ra không ngừng, mà nụ cười của Chu Tư Kỳ..... Cũng hoàn toàn nhiễm đỏ.

19. Chương 19

Đầu ngón tay Diệp Tinh Hồng khẽ run, phí hết sức lực, tâm tình mới trấn định lại được, trầm giọng nói: “Như vậy, vị Bạch cô nương mấy ngày trước ở đây..... Là giả.”

Vừa nói vừa thu dọn mảnh vỡ chén trà trên bàn, vẻ mặt bình tĩnh như nước.

Chỉ là hai tay lại không ngừng run rẩy, làm cách nào cũng không dừng được.

Bạch Húc vẫn chưa phát hiện ra điểm khác thường ở hấn, chỉ ảo não mà cắn răng nói: “Đều tại ta không đúng, ngay cả muội muội của mình cũng không nhận ra được, vậy mà để cho nàng trà trộn vào Võ Lâm Minh.”

Dừng một chút, như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, kêu lên: “Hồng rồi, nàng ở chỗ này lâu như vậy, không biết đã lén lút thăm dò được bao nhiêu sự tình, hại biết bao nhiêu người.”

Diệp Tinh Hồng trong lòng lại nhảy lên một cái, chậm rãi gật đầu: “Không sai.”

Vị Bạch cô nương kia là giả, hơn nữa sau khi hấn trúng động lại đột nhiên biến mất không thấy đâu. Đến mức này rồi, không cần đoán cũng biết, người hạ độc thật sự là nàng mới đúng.

Buồn cười chính mình chỉ lo chính tà phân chia, căn bản không tin tưởng Chu Tư Kỳ giải thích.

Chẳng trách lúc người kia đối mặt với nghi vấn của hấn, lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy.

Mà khi nhớ tới ánh mắt kinh ngạc rồi lại ảm đạm của Chu Tư Kỳ lúc đó, Diệp Tinh Hồng liền cảm thấy đáy lòng mơ hồ đau nhói.

Bạch Húc ở bên cạnh thấy hấn như vậy, rốt cuộc cũng cảm thấy có chỗ không đúng, dè dặt nói: “Diệp đại hiệp, nếu như cô nương kia là gian tế, chuyện biến mất mà không nói lời nào cũng là điều hiển nhiên. Xem ra, chúng ta thật sự đổ oan cho Chu thần y.”

“Không phải chúng ta, ” Diệp Tinh Hồng ở trong ánh sáng mờ ảo lắc lắc đầu, tựa hồ nở nụ cười, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, âm thanh lại càng lạnh lẽo đến mức khiến người ta đau lòng, “... Là ta.”

Hấn hiểu rất rõ tính tình Chu Tư Kỳ.

Người kia là một người thích bay nhảy, tiêu sái ngông nghênh, mặc kệ người bên ngoài hiểu lắm như thế nào, cũng sẽ không để trong lòng. Mà điều khiến y chân chính lưu ý, xưa nay cũng chỉ có một mình hấn mà thôi.

Nhưng hấn lại một mực... không tin tưởng y

Đương nhiên cũng có thời điểm toàn tâm toàn ý tin tưởng, đó là lúc hấn và Chu Tư Kỳ làm huynh đệ tốt, ngay cả vợ chưa cưới cũng đồng ý chấp tay nhường cho. Nhưng kết quả thế nào? Người kia không chỉ phụ lòng hấn, thậm chí còn quay đầu lại tìm hấn, nói ra những lời trái với luân thường đạo lý —— y yêu hấn...

Cho dù qua nhiều năm như vậy, Diệp Tinh Hồng vẫn nhớ rõ lúc Chu Tư Kỳ nói ra hai chữ yêu thích ấy, hai con mắt vô cùng tỏa sáng.

Sâu thẳm như nước.

Rồi lại hiện ra nhu tình sâu không giấu được.

Khiến người ta chỉ vừa mới nhìn một chút, liền không nhịn được mà sa vào.

Vì lẽ đó sau khi hấn đoạn tình đoạn nghĩa, ba năm ròng rã chưa từng bước đến Dương Châu.

Vì lẽ đó bây giờ hấn tùy tiện liền định tội Chu Tư Kỳ, lần thứ hai đem người kia đuổi khỏi bên người mình.

Chỉ vì...

Tim của hấn, đã loạn.

Diệp Tinh Hồng nghĩ đến đây, không khỏi cúi đầu nở nụ cười.

Bạch Húc sợ hết hồn, vội hỏi: “Diệp đại hiệp, người vẫn ổn chứ?”

Diệp Tinh Hồng nhìn y, hỏi ngược lại: “Bạch Húc, nếu như người thích một người, sẽ làm những gì cho nàng?”

Trên mặt Bạch Húc nóng lên, không ngờ được hấn lại đột nhiên hỏi loại chuyện này, lắp ba lắp bắp đáp: “Đương nhiên là cố gắng bảo vệ nàng, tuyệt không để cho người khác bắt nạt nàng.”

“Được!” Diệp Tinh Hồng vừa tán thưởng một câu vừa cười.

Tiếng cười kia nghe vào trong tai Bạch Húc, chỉ cảm thấy một mảng thê lương.

Cách hồi lâu, Diệp Tinh Hồng mới chậm rãi dùng tay che khuất nửa bên gò má, mệt mỏi thở dài, nhẹ giọng nói: “Ta thích người kia, nhưng đến cuối cùng lại là ta gây thương tích cho người đó.”

Hấn nhớ tới gác Thu Thủy Kiếm ở trên cổ người đó.

Nhớ tới chính mình xé nát tấm bản đồ.

Nhớ tới ánh sáng trong mắt Chu Tư Kỳ từ từ ảm đạm.

Rất cục..... Cảm thấy đau đớn.

Dường như bị một bàn tay bóp chặt con tim, đau đến không thở nổi, một lần lại một lần suy nghĩ về người kia, cơn đau đớn này lại ngày càng sâu thêm, nhưng lại không cách nào khống chế được chính mình, chỉ có thể để mặc nó kéo xuống.

Bạch Húc không hiểu vì sao hấn lại trầm mặc, lúng túng nói không nên lời, nhưng sau khi yên tĩnh một lát, đến cùng vẫn không nhịn được, hỏi: “Diệp đại hiệp, nếu Chu thần y là bị oan, vậy chúng ta cũng nên đi tìm y trở về?”

“Đi đâu tìm? Y sẽ không quay về Dương Châu.”

“A, nếu vậy phải trả lại đồ cho y, làm thế nào mới được đây?”

Diệp Tinh Hồng liếc nhìn y, hỏi: “Vật gì?”

Bạch Húc xua tay loạn xạ, lại nói lắp: “Không, không có gì quan trọng.”

“Bạch Húc?”

“Ặc, ” Bạch Húc xưa nay luôn kính trọng Diệp Tinh Hồng, vào lúc này bị hấn truy hỏi, thực sự không giấu được, không thể làm gì khác hơn là nghiêm túc nói, “Thật sự không có gì, chẳng qua là lúc chạy ra khỏi ngôi miếu nát kia, ta nhìn thấy hòm thuốc mà Chu thần y ném xuống đất, liền thuận tiện mang ra ngoài.”

Thấy Diệp Tinh Hồng vẫn nhìn mình, lại vội vã giải thích một câu: “Ta cũng muốn trả lại cho y sớm, nhưng dọc đường đi luôn cãi nhau, liền, liền chẳng muốn trả lại.”

Diệp Tinh Hồng thấy đáng về y kì quái, lập tức hiểu được, nói: “Bạch Húc, lẽ nào người.....?”

“Không có! Không có!” Bạch Húc mặt đỏ tía tai, lập tức kêu gào ầm ĩ, cũng không biết có ý định gì đó hay không, “Ta nghĩ hòm thuốc kia, vẫn nên để Diệp đại hiệp bảo quản đi vậy.”

Vừa nói vừa xoay người, giống như một cơn gió chạy ra khỏi cửa.

Y đi rất nhanh, trở về cũng nhanh, không lâu sau liền ôm hòm thuốc chạy trở về, thở hồng hộc mà ném vật đó lên bàn, hết như vật đó có độc, không dám tiếp tục nhìn.

Tầm mắt Diệp Tĩnh Hồng quét qua, xác thực cảm thấy hòm thuốc này có chút quen mắt. Nghiêm túc hồi tưởng lại, mới nhớ ra ngày đó ở trong mật thất, Chu Tư Kỳ đem tất cả bình sứ trên giá nhét vào trong hòm thuốc này.

Những bình sứ kia rốt cuộc là gì?

Vì sao Chu Tư Kỳ không chịu nói cho hắn biết?

Tâm hắn vừa động, liền không nhịn được mở hòm thuốc, lấy ra một bình thuốc mà xem xét tỉ mỉ. Thân bình cũng không có gì đặc biệt, nhưng đáy bình lại khắc mấy dòng chữ nhỏ: ngày mùng bảy tháng tám.

Đây là ý gì?

Diệp Tĩnh Hồng mở nắp, trực tiếp mở nắp bình sứ, đổ xuống lòng bàn tay —— tức thì một viên thuốc bích lục xoay tròn lăn ra.

Hắn vừa thấy màu sắc này, vẻ mặt liền hơi biến đổi một chút, bật thốt lên phun ra hai chữ: “Vong ưu!”

“Vong ưu?” Bạch Húc cũng đã nghe qua danh tự này, nói, “Truyền thuyết nói là thuốc có thể khiến người ta quên đi chuyện cũ? Chu thần y quả nhiên lợi hại, ngay cả loại thuốc như thế này cũng có thể phối chế.”

Diệp Tĩnh Hồng không lên tiếng, khuôn mặt anh tuấn ở dưới ánh trăng có vẻ hơi trắng bệch, lấy ra từng chiếc bình. Kết quả, trong mỗi chiếc bình kia đều là viên thuốc đó.

Bạch Húc càng nhìn lại càng kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Chu thần y cũng thật quái lạ, sao lại đặt nhiều Vong Ưu như vậy trong hòm thuốc? Nếu như người nào lỡ ăn phải, chẳng phải mọi chuyện tình xảy ra trên đời đều quên sạch sao?”

Y hiện đang vô tư mà nói, thế nhưng Diệp Tĩnh Hồng nghe xong, lại như bị đánh một đòn nặng nề, trên môi cũng không còn chút huyết sắc nào. Hắn là đang cố gắng lý giải Chu Tư Kỳ, lúc này mơ hồ đoán ra được tâm tư của y, rồi lại không dám khẳng định, liền đi xem xét từng đáy bình.

Quả nhiên dưới mỗi đáy bình đều có khắc chữ.

Ba tháng bốn.

Mười sáu tháng tám.

Mười lăm tháng chín.

Thời điểm cầm lấy một chiếc bình nào đó, ở trên có khắc một hàng chữ: mùng bảy tháng bảy, trở lại chốn cũ, tưởng niệm người xưa.

Thân hình Diệp Tĩnh Hồng nghiêng ngả, suýt chút nữa ngã trên mặt đất. Hắn vững vàng nắm chặt bình sứ trong tay, cảm thấy lòng bàn tay là một mảnh lạnh lẽo, loại hàn ý kia, tựa hồ có thể xuyên qua đáy lòng.

Hầu như mỗi tháng một lần, sẽ có một bình Vong Ưu được chế ra.

Ăn Vong Ưu, khoảnh khắc trước kia quên hết.

Đây là tương tư đến cực hạn, là phương pháp duy nhất có thể thoát khỏi nỗi thống khổ này. Nhưng Chu Tư Kỳ chế nhiều bình thuốc như vậy, lại chưa từng ăn một viên nào.

Tại sao?

Hiển nhiên là vì không nỡ.

Tình nguyện chịu đựng nỗi khổ tương tư, cũng không nỡ... quên đi người đã khắc sâu trong lòng.

Chữ trên đáy bình thật sự rất nhỏ, Diệp Tĩnh Hồng nhìn một chút, dần dần cảm thấy tầm mắt cũng mơ hồ.

20. Chương 20

Đêm lạnh như nước.

Bốn phía bóng cây lay động, gió vừa thổi liền phát ra những tiếng xào xạc, nhìn như yên tĩnh không lay động, kì thực không biết giấu điếm bao nhiêu nguy cơ.

Bạch Húc ở trong gió rét rụt cổ một cái, hạ thấp giọng hỏi: “Diệp đại hiệp, người thật sự muốn một mình lên vào Vô Song Thành sao? Nghe nói Vô Song Thành am hiểu nhất chính là cơ quan ám khí, hơn nữa bọn họ lại dò xét được kế hoạch cứu người của chúng ta, người cứ như thế mà đi... Khẳng định có rất nhiều cạm bẫy đang chờ...”

“Yên tâm, ta sẽ không xảy ra chuyện gì.” Thường ngày Diệp Tĩnh Hồng luôn là một bộ dáng chính kinh vẻ mặt nghiêm túc, lúc này lại hiếm thấy diện ra một vẻ ôn nhu, nói, “Sau khi giải quyết xong chuyện này, ta còn muốn đi tìm một người. Tuy rằng người kia sẽ không đợi ta nữa, nhưng dù sao ta cũng muốn đi tìm y.”

Bạch Húc rõ ràng ý của hắn, rũ mắt nói: “Ừm, Chu thần y cũng không biết đi nơi nào? Ngày ấy sau khi rời đi, cũng hoàn toàn không có tin tức của y.”

Mí mắt Diệp Tĩnh Hồng giật giật, mỗi lần nhắc tới Chu Tư Kỳ, tâm tình đều sẽ cảm thấy không yên.

Nhưng nghĩ tới người kia võ công không yếu, công phu dùng độc càng cao thâm, chắc chắn không có gì nguy hiểm mới phải, liền miễn cưỡng đè xuống cảm giác bất an trong lòng, chậm chạp từ trong lồng ngực lấy ra một mảnh giấy.

Đây là bản đồ do tự tay Chu Tư Kỳ vẽ.

Cũng là vật mà hắn ở trước mặt y tự tay xé bỏ.

Sau đó tuy rằng phí rất nhiều tâm tư để dán lại, nhưng những khúc cong và vết rách, đã không có cách nào tiêu trừ.

Một tấm giấy vụn vẫn còn có thể phục hồi, nhưng tâm một người làm sao đây?

Nếu là vỡ, làm sao có thể chấp vá nó lại?

Diệp Tĩnh Hồng khe khẽ thở dài một hơi, cuối cùng liếc mắt nhìn con đường phức tạp trên giấy, sau đó cẩn thận cất vào trong lồng ngực, vận khinh công nhảy lên đầu cành cây, một đường hướng Vô Song Thành lao đi.

Trong Vô Song Thành đèn đuốc sáng choang.

Rất nhiều thị nữ nâng chén cốc đi tới đi lui, còn có tiếng nhạc mơ hồ thỉnh thoảng truyền đến, tựa hồ là dạ yến chưa tan.

Khinh công của Diệp Tĩnh Hồng không tính là hàng đầu, nhưng muốn che giấu được tai mắt của thị vệ trong thành ngược lại cũng dễ dàng, sau khi ung dung xông vào trong thành, tìm một nơi ẩn nấp, trong bóng tối tính toán bước kế tiếp nên đi như thế nào.

Trước khi hắn đến Vô Song Thành, đã từng nghe qua không ít tin tức, biết trong thành bây giờ ở một vị quý khách, nếu như có thể chế ngự người kia, tự nhiên có thể có thêm vài phần chắc thắng. Thế nhưng lúc thật sự đi vào, lại phát hiện bốn phía đề phòng nghiêm ngặt, hành động khó khăn hơn rất nhiều. Hoặc là vẫn như kế hoạch lúc trước, trước tiên phóng hỏa cứu người?

Đang lúc do dự, vừa vặn có hai nữ tử ngọc bội leng keng đi tới chỗ hắn, vừa đi vừa thấp giọng thì thầm.

“Muội muội, người người lần trước bắt tới như thế nào rồi? Còn bị nhốt trong địa lao sao?”

“Ôi, khỏi phải nói. Vương gia cũng không biết nghĩ như thế nào, một tuần tú lang quân khỏe mạnh như vậy, lại đưa cho Triệu thành chủ chà đạp.”

“Hi hi, Vương gia nhà chúng ta bị Triệu thành chủ mê hoặc, dĩ nhiên đối với hần nói gì nghe nấy. Chỉ tiếc người người bắt tới kia...”

“Ừ, nghe nói y chịu rất nhiều hình phạt tàn khốc dần vặt, xương trên chân toàn bộ cắt mất, chỉ còn một đôi tay là vẫn còn nguyên vẹn.”

“Cũng không biết y có đáng vẽ như thế nào, có thể khiến người nhớ mãi không quên như thế?”

“Tỷ tỷ tốt, này là muốn dẫn người đi xem sao?”

Hai cô nương kia càng chạy càng nhanh, âm thanh cũng dần dần xa.

Diệp Tinh Hồng nghe được hai chữ địa lao, trong lòng lập tức căng thẳng, lại nghe nói có người chịu dần vặt, càng là lo lắng không ngớt. Hần chuyển này vốn là tới cứu người, lập tức quyết định chủ ý, lặng lẽ đi theo phía sau hai cô nương kia.

Hần nhìn ra hai người kia đều mang một thân võ công, vì lẽ đó không dám đến quá gần, chỉ đi ở phía sau một khoảng cách rất xa. Cũng may nhờ Vô Song Thành hôm nay thiết yến, phần lớn người đều ở đằng trước bàn việc, dọc theo đường đi vẫn chưa xảy ra tình huống gì.

Hồi lâu sau khi đi qua bảy tám lối quẹo quanh co, hai cô nương kia mới dừng lại ở giữa một sân vắng lặng, đưa tay gõ nhẹ lên hòn non bộ.

“Đốc, Đốc, Đốc.”

Ba tiếng rất có quy luật qua đi, hòn non bộ tưởng như rất bình thường kia liền chậm chạp di chuyển sang bên cạnh, ngay sau đó hiện ra một tấm cửa đá.

Diệp Tinh Hồng tuy rằng đã xem qua bản đồ, nhưng cũng tuyệt đối không ngờ được địa lao lại ở một nơi như thế này, vội vã nhớ thủ pháp mở cửa của hai người kia, lặng lẽ núp vào trong bóng tối. Đợi ước chừng nửa canh giờ, mới thấy cửa đá kia một lần nữa mở ra, hai cô nương lúc trước cười cười nói nói xoay người đi ra.

Diệp Tinh Hồng sau khi đợi các nàng rời đi, mới nhanh chân đi đến trước hòn non bộ, gõ ba cái như thế, rồi đẩy cửa đá đi vào.

Bên trong là một đường đi thật dài.

Đèn đuốc xung quanh tối tăm, càng đi vào bên trong, lại càng thêm ẩm ướt.

Diệp Tinh Hồng đi một bước dừng một bước, mơ hồ nghe thấy những tiếng “phách phách” vang lên từ cuối con đường truyền đến.

Đó là âm thanh của roi quật ở trên người người kia.

Thế nhưng là không có bất kỳ thanh âm thống khổ nào.

Là người bị tra tấn cứng rắn chống đỡ không mở miệng, hay vẫn là... đã không chống đỡ được mà ngất xỉu?

Diệp Tinh Hồng siết chặt nắm đấm, không khỏi tăng nhanh cước bộ, đi được một hồi lâu, tầm mắt mới từ từ trở nên trống trải, ánh lửa phía dưới lay động, ngờ ngợ có thể thấy được một người đang đứng chấp tay, đang cầm trong tay một cây roi dài, một người khác thì bị trói vào trên giá, từng lọn tóc dài rải rác che đi khuôn mặt, nhìn không rõ sống chết.

Hần chỉ nhìn một chút, liền nhận ra người đang cầm roi vung lên kia là Vô Song Thành Thành chủ Triệu Văn, không khỏi giật nảy cả mình.

Phía trước đang yến hội náo nhiệt, tạo sao họ Triệu kia lại ở trong địa lao âm u này?

Diệp Tinh Hồng từng trải qua võ công của Triệu Văn, biết công phu của hai người gần như nhau, vào lúc này đối đầu với hần, e sợ không quá thích hợp, còn đang cân nhắc có nên cứu người hay không, đã thấy Triệu Văn ngừng roi, mở miệng hỏi: “Người còn không chịu thay ta điều chế thuốc?”

Người bị trói kia vẫn cứ cúi đầu, hai chân mềm nhũn không hề có khí lực, trong thanh âm nhưng lại mang theo ý cười: “Không phải ta không chịu, mà là ta thật sự không có bản lĩnh này. Huống hồ thành chủ người kiêu căng tự mãn, nếu sư huynh ta bởi vì uống thuốc đó mà thích người, người thật sự sẽ hài lòng sao?”

“Nếu như ta còn có những biện pháp khác, làm sao sẽ nghĩ ra hạ sách này?” Triệu Văn xiết chặt nắm đấm, tiếng nói lạnh như băng, “Ta cũng không phải muốn hấn thích ta, chỉ là muốn hấn quên đi tên tiện nhân A Trữ kia.”

“Ha ha ha!” Người bị trói cười ha hả, chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt tuy rằng dính đầy máu đen, nhưng một đôi mắt kia vẫn mang theo tinh thần phấn chấn, “Muốn một người quên đi người yêu trong lòng, quả nhiên là chuyện khó khăn nhất trong thiên hạ.”

Diệp Tĩnh Hồng nghe thấy thanh âm kia, thân thể lập tức cứng đờ tại chỗ, không ngừng tự nhủ: không phải y! Không phải y! Tại sao có thể là y?

Nhưng sau khi hấn nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, liền cảm thấy bên tai vang lên tiếng vù vù, đáy lòng dường như muốn nổ tung.

Dù cho là giấc mộng đáng sợ nhất, cũng không bằng được giờ khắc này.

Thật sự.

Hấn đã tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng gặp lại người kia.

Nhưng vạn vạn không ngờ được, sẽ ở nơi này, nhìn thấy Chu Tư Kỳ như vậy.

21. Chương 21

“Nghe nói y chịu rất nhiều hình phạt tàn khốc dần vặt...”

“Xương trên chân toàn bộ đều bị cắt đứt...”

“Chỉ còn đôi tay là vẫn còn nguyên...”

Những điều hai cô nương kia vừa nói vẫn còn vang bên tai.

Vậy mà không thể ngờ được, người các nàng ám chỉ lại là Chu Tư Kỳ?

Thời điểm mà hấn ở trong đêm tối nhớ nhung người kia, làm sao có thể ngờ được... y lại ở một nơi nào đó chịu đủ mọi dần vặt?

Tay chân Diệp Tĩnh Hồng lạnh buốt, cơ hồ muốn kêu ra tiếng, liền vội vã há mồm cắn ngón tay của chính mình.

Lòng bàn tay rất nhanh thấm ướt một mảng.

Cũng không biết thứ chảy xuống là mồ hôi, hay là... máu của hấn?

Nhưng vô luận như thế nào, cũng không bì lại được loại đau đớn mà Chu Tư Kỳ đang gánh chịu.

Dưới ánh lửa tối tăm, chỉ thấy tay phải Triệu Văn giương lên, dường như lại muốn hạ roi xuống, nhưng sau khi ngừng lại một chút, chỉ cười lạnh nói: “Đối với người khác thì có thể là một việc khó, nhưng đối với người thì không như vậy nhĩ. Người vì họ Diệp kia hi sinh nhiều như vậy, một thân võ công đều phế bỏ, hàng đêm còn phải trải qua thống khổ do hàn độc phát tác, nhưng hấn chỉ một mực xem thường người. Người dám nói, xưa nay người chưa từng nghĩ tới việc quên hấn?”

Ánh mắt Chu Tư Kỳ tối lại, nhưng lập tức khôi phục như thường, vẫn cứ cười ha ha: “Nhưng cũng nói, người vì sư huynh ta không phải làm càng nhiều việc hơn sao? Ngay cả ca ca ruột của mình cũng hại, mới giành được vị trí thành chủ này, kết quả thì sao? Sư huynh ta ngay cả liếc cũng không liếc nhìn người?”

Câu nói này tựa hồ chạm trúng chỗ đau Triệu Văn, nét mặt hắn biến đổi, ngay lập tức vùng roi lên, mạnh mẽ phất lên người Chu Tư Kỳ.

Chu Tư Kỳ ngay cả hừ cũng không phát ra, nhưng lại cười đến không ngậm được miệng.

Diệp Tĩnh Hồng nghe thấy tiếng cười kia, phảng phất có lưỡi dao sắc cắt ở trong lòng.

Hắn biết Chu Tư Kỳ đau đến mức nào.

Nhưng người kia vẫn quật cường như vậy, từ đầu đến cuối chưa từng kêu đau.

Hắn cắn chặt hàm răng, đầu óc hỗn loạn thành một đồng, lập tức đem những chuyện đại cục ném qua sau đầu, chỉ muốn tiến lên cứu người.

Nhưng mà chưa kịp hành động, liền nghe thấy bên trong vang lên tiếng bước chân.

Âm thanh kia không nhẹ không nặng, từ phía xa truyền đến, không hề giống như đang đi trong đại lao, ngược lại như đang bước chậm rãi trong rừng rậm sâu thẳm, thông dong đến cực điểm.

Diệp Tĩnh Hồng chỉ nghe tiếng bước chân này, liền biết được người đến vô công không yếu, hắn đối phó một mình Triệu Văn đã rất khó khăn, nếu như thêm một người nữa, hiển nhiên không có phần thắng. Tâm niệm của hắn lập tức thay đổi, thật vất vả mới đề xuống cảm giác kích động muốn cứu người, triển khai công phu bích hồ du tường nhảy lên xà nhà, núp ở trong bóng tối.

“lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.”

Theo tiếng bước chân ngày một đến gần, một tiếng nói êm tai cũng vang lên, mang theo ý cười khê: “Xảy ra chuyện gì? Là người nào chọc tức Triệu thành chủ vậy?”

Triệu Văn nghe thấy tiếng nói của y, cuối cùng cũng thả roi trong tay xuống, cau mày xoay người, hỏi ngược lại: “Sao Vương gia không ở phía trước uống rượu? Trong địa lao nhiều bệnh, thân thể Vương gia đáng giá ngàn vàng, không nên tới những nơi như thế này.”

Diệp Tĩnh Hồng lấy làm kinh hãi, lúc này mới hiểu được, người này chính là khách quý của Vô Song Thành. Nhưng từ góc độ của hắn nhìn sang, chỉ nhìn đến thấy tay phải người kia cầm quạt, cùng với cằm dưới trắng nõn.

Người kia cười nhạt một lúc, nói: “Nếu như không có Triệu thành chủ bên cạnh, cho dù rượu ngon cũng không có mùi vị.”

Lời nói này nếu như từ trong Chu Tư Kỳ nói ra, nhất định là vô cùng ngả ngớn phong lưu. Nhưng được người này dùng ngữ khí lãnh đạm nói chuyện, chỉ làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp, không khỏi cảm thấy thoải mái cả người.

Đáng tiếc Triệu Văn sau khi nghe thấy, trong mắt chỉ xẹt qua tia chán ghét, lạnh lùng nói: “Ta và Vương gia chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau, theo như nhu cầu mỗi bên mà thôi, Vương gia không nên đa tâm mới tốt.”

Lời này hắn nói vô cùng thẳng thắn, lại lạnh lùng vô tình, nhưng vị Vương gia này sau khi nghe xong, vẫn một bộ dáng vẻ thờ ơ, cười nhẹ nói: “Triệu thành chủ không thích uống rượu? Ừ, mấy ngày trước ta từ Tu La Cốc bắt được người kia, chắc là có hứng thú uống rượu.”

Triệu Văn lập tức thay đổi sắc mặt, quát lên: “Người dám động tới hắn?”

“Ta dám hay không dám, ” người kia phe phẩy quạt, giọng điệu trước sau đều nhàn nhạt, “Triệu thành chủ chẳng lẽ không hiểu được sao?”

Triệu Văn im lặng một hồi.

Cách hồi lâu, mới chậm rãi đi tới bên cạnh người kia.

Ngón tay người kia chạm vào bả vai hắn, thân thể hắn rõ ràng đã cứng ngắc trong một khoảnh khắc, trong con ngươi sát khí cực lớn, nhưng lại mạnh mẽ đề xuống, cuối cùng vẫn là cùng người kia đi ra khỏi địa lao.

Diệp Tĩnh Hồng nhìn đến rõ ràng, cũng không hiểu được chuyện gì xảy ra giữa hai người này, nhưng mà dù thế nào cũng không liên quan gì đến hắn, vì lẽ đó cũng không để tâm suy nghĩ, ngay lập tức thả người nhảy xuống, vội vã chạy đi cứu Chu Tư Kỳ bị trói ở trên giá gỗ.

Chu Tư Kỳ hai mắt nhắm nghiền, trên người không biết có bao nhiêu vết thương, dây thừng buông lỏng, liền không hề có khí lực mà ngã về phía trước.

Diệp Tĩnh Hồng liền vội vàng đem người ôm lấy, thấy hai chân y mềm nhũn, quả nhiên kinh mạch bị cắt đứt, trong lòng không khỏi thống khổ, nhẹ giọng kêu: “Tư Kỳ”

Thân thể Chu Tư Kỳ giật giật, chậm rãi mở mắt ra.

Tầm mắt hai người chạm nhau, hết như đã cách cả một đời.

Chu Tư Kỳ trước tiên nở nụ cười, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, ôn nhu nói: “Đại ca, ta lại mơ thấy người rồi.”

Thế nhưng biểu hiện kia lập tức biến đổi, phảng phất từ trong mộng tỉnh lại, kêu lên một tiếng, giọng nói khàn khàn, trầm thấp cười: “... Hóa ra là Diệp đại hiệp.”

Vừa nói vừa muốn từ trong lồng ngực của Diệp Tĩnh Hồng giãy dụa thoát ra.

Diệp Tĩnh Hồng nghe y sửa lại xưng hô, trong lòng không rõ là tư vị gì, lại thấy vết thương trên người y rất nhiều, liền xé vạt áo thay y cầm máu.

Chu Tư Kỳ cũng không ngăn cản, chỉ là bình tĩnh nhìn hắn, cười nói: “Diệp đại hiệp là tới cứu người? Đáng tiếc người và ta rõ ràng đã nói tạm biệt, vậy mà vẫn cứ chạm mặt nhau.”

Diệp Tĩnh Hồng giống như bị lời nói của y đâm một nhát, ngón tay khẽ run, nghiêm mặt nói: “Ta trước tiên cứu người đi ra ngoài.”

Chu Tư Kỳ lắc lắc đầu, hỏi: “Bây giờ là giờ gì?”

Diệp Tĩnh Hồng nghĩ một lúc, nói: “Cách hừng đông còn xa.”

“Thật sao? Hóa ra tối nay còn chưa qua.” Chu Tư Kỳ khẽ cười, ánh mắt trống rỗng, cũng không biết nhìn nơi nào, “Chốc nữa dáng vẻ của ta e rằng có chút đáng sợ, có điều Diệp đại hiệp không cần hoang mang, chẳng mấy chốc sẽ kết thúc.”

Y vừa nói, một bên hồn hồn thở dốc, thân thể bắt đầu từ từ run lên.

22. Chương 22

Diệp Tĩnh Hồng lấy làm kinh hãi, vẫn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của y, nhưng lại cảm thấy người trong lòng run đến lợi hại, xúc cảm mang đến một mảng lạnh lẽo. Hắn nhớ mang máng trước đây đã từng gặp qua tình huống này, liền vội vàng đem người ôm sát, mở miệng hỏi: “Chu Tư Kỳ, người làm sao vậy?”

Chu Tư Kỳ vẫn không trả lời.

Đôi mắt y mặc dù mở lớn, nhưng ánh mắt lại mờ mờ ảo ảo, hàm răng cắn chặt lấy môi dưới, tựa như đang cố sức nhịn cái gì đó. Dù là như vậy, trong miệng thỉnh thoảng vẫn phát ra những tiếng khàn khàn.

Thanh âm kia trầm thấp lại đáng sợ, ở trong địa lao yên tĩnh lại đặc biệt chói tai.

Hết như bị lưỡi dao sắc bén đâm tới, từng chút một quấy nhiễu lòng người.

Máu me đầm đìa.

Diệp Tĩnh Hồng hít sâu một hơi, miễn cưỡng trấn định lại, mặc dù không biết Chu Tư Kỳ xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn nắm chặt bàn tay của y, đem nội lực của mình truyền qua.

Thế nhưng sau khi truyền khí mấy lần, liền kinh ngạc phát hiện toàn thân Chu Tư Kỳ vô lực, mà ngay cả một phần nội lực cũng không có!

Xảy ra chuyện gì?

Vì sao võ công của y lại hoàn toàn biến mất?

Diệp Tinh Hồng nghĩ tới bốn chữ này, bỗng dưng nhớ lại câu nói của Triệu Văn lúc trước — người vì họ Diệp kia hi sinh nhiều như vậy, một thân võ công đều phế bỏ, hàng đêm còn phải chịu thống khổ do hàn độc phát tác...

Hắn lúc trước chỉ lo cứu người, hầu như không chú ý Triệu Văn nói gì đó, hiện tại từng chữ từng câu kia từ từ nổi lên trong lòng, từng lần từng lần một lặp đi lặp lại ở bên tai.

Chu Tư Kỳ phế bỏ võ công?

Hơn nữa lại là vì hắn?!

Người trong lòng vẫn luôn run rẩy.

Diệp Tinh Hồng chậm rãi nắm chặt hai tay, thân thể cũng không khỏi run lên.

Hắn nhớ lại buổi tối điên cuồng kia, nhớ lại cảm giác môi lưỡi ẩm áp, nhớ lại sáng sớm ngày thứ hai Chu Tư Kỳ không thể tránh một chướng kia, cùng với vẻ mặt kinh ngạc của y lúc đó.

Thời điểm bàn tay ấn lên lồng ngực, y không phải không muốn tránh, mà là... không có cách nào tránh.

Vào lúc ấy, y đã mất toàn bộ võ công.

Dù cho Diệp Tinh Hồng có dần đến mức nào, đến mức này rồi, cũng biết Chu Tư Kỳ là dùng cách nào để giúp hắn giải độc.

Ha, uống công y tự xưng thần y, kết quả lại là đem độc dời lên người của chính mình.

Diệp Tinh Hồng khẽ động khóe miệng, hết như muốn bật cười, nhưng vừa mở miệng, mới phát hiện tiếng nói của chính mình so với Chu Tư Kỳ càng khàn khàn đáng sợ hơn.

Áo người trong lòng từ lâu đã thấm ướt một mảng.

Máu tươi hòa cùng mồ hôi, khiến vết thương thối rữa, càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Nhưng Chu Tư Kỳ không hề hay biết, chỉ liều mạng đem thân thể cuộn thành một khối, khuôn mặt thống khổ vụn vỡ, một bộ dáng vẻ hoàn toàn mất đi thần trí. Rất hiển nhiên, loại thống khổ mà y phải chịu vào lúc này, vượt xa những vết thương ngoài da kia.

Khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Môi mỏng không còn chút huyết sắc nào.

Đưa tay chạm vào, chỉ thấy lạnh đến thấu xương.

Đây chính là hàn độc đã nói đến sao?

Hơn nữa... lại là do hắn?

Hắn nhớ tới Chu Tư Kỳ đã từng phát tác qua một lần, chẳng qua là khi ấy vẫn chưa để ở trong lòng, bây giờ nghĩ lại, khẳng định chuyện trúng độc không phải chuyện ngày một ngày hai.

Diệp Tinh Hồng thực sự không biết, Chu Tư Kỳ đến tận cùng đã giấu hắn bao nhiêu chuyện?

Dường như tính cách từ trước đến nay của y luôn như vậy.

Vĩnh viễn nghĩ một đằng nói một nẻo.

Vĩnh viễn khiến người ta không hiểu nổi, câu nào là thật, câu nào là giả.

Diệp Tinh Hồng lúc trước cực kì ghét tính cách này của y, nhưng hiện tại lại chỉ hận chính bản thân căn bản không hề hiểu y. Luôn miệng nói yêu y, nhưng chưa từng có lúc nào cùng Chu Tư Kỳ tâm ý tương thông, đã thế lại giống như mọi người trong thiên hạ, tùy tiện dán lên người y tội danh tà ma ngoại đạo.

Buồn cười Chu Tư Kỳ lưu luyến si mê như vậy nhiều năm, thế nhưng từ đầu tới cuối, đều chỉ có một mình y bị tình cảm vây lấy, rồi một mình trải qua nỗi khổ tương tư.

Nội lực đang không ngừng truyền qua, nhưng không cách nào giảm bớt được đau đớn của Chu Tư Kỳ. Chỉ thấy y cắn răng, cổ họng đã khàn đến mức không còn có thể phát ra tiếng, mà đôi tay đồng thời từ từ nâng lên, ở trên mặt mình tự cào xuống một đường.

Diệp Tinh Hồng biết hàn khí đã vào cơ thể, lúc này lạnh tới cực điểm, cần phải nhờ cách này để chuyển dời sự chú ý, nhưng lại sợ y làm tổn thương bản thân, vội vã dùng sức chế trụ hai tay của y.

“A... A...”

Chu Tư Kỳ miễn cưỡng kêu vài tiếng, hai mắt nhuộm đầy tia máu, há mồm muốn cắn cổ tay.

Y lần này không chút lưu tình, ngay lập tức máu chảy ra không ngừng.

Diệp Tinh Hồng nhìn mà kinh hãi không thôi.

Nhưng Chu Tư Kỳ chỉ hỗn hển thở dốc, mặc cho máu tươi tí tách chảy xuống, lại dường như nhờ vậy mà giảm bớt thống khổ do hàn độc mang lại, vì thế liền dự định cắn cổ tay còn lại.

Diệp Tinh Hồng vội vã ngăn cản động tác của y, đưa tay của chính mình ra cho y cắn. Hẳn quả thực không dám tưởng tượng, trên người Chu Tư Kỳ còn bao nhiêu vết thương như vậy do chuyện này?

“Tư Kỳ...”

“Chu Tư Kỳ...”

Diệp Tinh Hồng căn bản không biết hàn độc phát tác như thế nào, đương nhiên cũng không thể giúp được Chu Tư Kỳ, chỉ có thể vững vàng ôm chặt lấy, dứt quãng gọi tên của y.

Loại hàn ý lạnh lẽo kia tựa hồ cũng len lỏi vào sâu trong đáy lòng hắn.

Lạnh như thế.

Lạnh đến mức mọi đau đớn đều chết lặng, rồi lại ép người hít thở không thông.

Hắn thực sự không nhớ ra được, tại sao mình trước đây lại có thể tâm địa sắt đá như vậy? Tại sao có thể làm như không thấy đối với người luôn yêu mình tha thiết?

“Tất cả đều là lỗi của ta...”

Diệp Tinh Hồng lẩm bẩm, cúi đầu, run rẩy hôn lên gò má Chu Tư Kỳ. Lúc đôi môi chạm đến nơi lạnh lẽo kia, hắn cảm giác trên mặt mình cũng là một mảng lạnh lẽo.

Nhiệt độ cũng cực kỳ quen thuộc.

Một buổi tối hoang đường nào đó, cảm giác mát lạnh này từng thấm ướt gò má của hắn, sau đó len vào trong miệng. Tư vị cay đắng như vậy, thống khổ đến mức ngực cũng co giật liên tục.

23. Chương 23

“Diệp đại hiệp...”

Hai tay Chu Tư Kỳ vẫn lạnh cóng, nhưng trên người cũng không còn run rẩy nữa, đột nhiên mở miệng nói vài chữ, âm thanh trầm thấp khàn khàn, mang theo mười phần mệt mỏi.

Diệp Tĩnh Hồng giật mình, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy đáy mắt Chu Tư Kỳ vẫn là một tầng sương mù mờ ảo, dường như vừa tỉnh lại, mỉm cười nói: “Xưa nay đều do ta tự tìm khổ cực, nào phải lỗi của Diệp đại hiệp người?”

Diệp Tĩnh Hồng biết y nghe thấy được lời vừa mới nói của mình, vội nói: “Hiện tại ta đều hiểu cả rồi, nếu ban đầu ta không hiểu lầm người, cũng sẽ không hại người biến thành như vậy. Người vì ta mà phế bỏ võ công, ta...”

Chu Tư Kỳ lắc đầu, ngăn hấn tiếp tục nói, nói: “Chuyện đã qua rồi, nếu bây giờ chân tướng rõ ràng, vậy cũng không có gì đáng nói.”

“Tư Kỳ...”

“Một nén hương.”

“Cái gì?”

“Hàn độc trên người ta phát tác, chỉ khoảng thời gian một nén hương, nhưng mỗi lần đều như chết đi sống lại.” Gương mặt Chu Tư Kỳ trắng bệch, giữa lông mày tất cả đều là vẻ mệt mỏi, thế nhưng nụ cười vẫn cứ tiêu sái như thường, “Đến mức này rồi, còn có cái gì không bỏ xuống được?”

Biết rõ cầu mà không được, biết rõ tương tư là vô vọng, cần gì phải tâm tâm niệm niệm? Tình yêu say đắm như vậy, một đời cũng chỉ có một lần, đồng thời... cũng đã kết thúc.

Diệp Tĩnh Hồng thấy biểu hiện này của y, chợt cảm thấy lòng chùng xuống, rõ ràng người trong lòng đang từ từ ấm áp trở lại, nhưng trái tim y lại đã nguội lạnh, gương cười nói: “Những chuyện này để sau hãy nói, ta trước tiên cứu người đi ra ngoài. Lúc này ta thấy người phát tác, không dám manh động, e rằng đã trì hoãn không ít thời gian.”

“Không cần.” Mặc dù hai chân Chu Tư Kỳ không thể động, nhưng vẫn lui ra khỏi lồng ngực Diệp Tĩnh Hồng, nói, “Diệp đại hiệp lần này đến, là vì muốn cứu những vị bằng hữu chính đạo kia phải chứ?”

“Ừ, đáng tiếc bọn họ không ở trong địa lao này.” Diệp Tĩnh Hồng từ lâu đã nhìn khắp bốn phía, trong lao tuy rằng rộng lớn, nhưng chỉ có một mình Chu Tư Kỳ.

“Ta biết bọn họ bị giam ở nơi nào.”

“A?”

“A, người Tu La Cốc chúng ta cũng không có ít người bị Triệu Văn bắt, ta đương nhiên sẽ tìm hiểu rõ ràng nơi bắt giam người.” Chu Tư Kỳ cười cười, nhẹ giọng nói, “Phía bắc Vô Song Thành có một sườn núi, ngọn núi đứng, vách núi cheo leo, địa thế tuyệt hiểm, những người kia đã bị giam trong hang đá ở sườn núi đó.”

Diệp Tĩnh Hồng lấy làm kinh hãi, thực sự nghi hoặc làm sao Chu Tư Kỳ lại biết được chuyện này. Nhưng hấn đã trải qua rất nhiều biến cố, càng hiểu rõ tính tình Chu Tư Kỳ, hiểu được y sẽ không nói linh tinh những chuyện đại sự, lúc này nói: “Được, vậy chúng ta sang đó cứu người.”

Chu Tư Kỳ câu lên khóe miệng, nhìn hấn cười: “Diệp đại hiệp võ công cao cường, mặc dù là Vô Song Thành cũng có thể đi lại tự nhiên, nhưng nếu có thêm ta thì e là hành động bất tiện.”

Diệp Tĩnh Hồng ngăn người, tự hiểu đi lại trong Vô Song Thành cực kì khó khăn, nhất thời không nói được lời nào.

Chu Tư Kỳ nói tiếp: “Tuy rằng sơn động bên kia đề phòng nghiêm ngặt, nhưng người hiện tại thần không biết quỷ không hay chạy đi cứu người, có thể khiến bọn họ trở tay không kịp. Thế nhưng nếu người trước tiên cứu ta... mặc dù có thể đánh giết khỏi sự bao vây, nhưng chắc chắn sẽ đả thảo kinh xà. Đạo lý đơn giản như vậy, Diệp đại hiệp sẽ không phải không nghĩ ra chứ?”

“Ừ.”

“Vậy người...” Chu Tư Kỳ sờ sờ hai chân đã mất đi tri giác, mỉm cười như thường, “Khẳng định cũng biết nên chọn như thế nào?”

“Không sai.”

Diệp Tĩnh Hồng trầm giọng nói một câu, đột nhiên đưa tay ôm lấy eo Chu Tư Kỳ, đem hắc lưng đặt ở trên lưng.

Chu Tư Kỳ chợt cảm thấy trời đất quay cuồng. Có điều động tác Diệp Tĩnh Hồng đủ nhanh, lại hết sức nhẹ nhàng, tận lực tránh vết thương của y, cho nên cũng không cảm thấy đau, chỉ ngạc nhiên nói: “Diệp đại hiệp, người làm cái gì vậy?”

“Đương nhiên là rời khỏi nơi quỷ quái này.” Diệp Tĩnh Hồng nhú mày, công lấy Chu Tư Kỳ đứng dậy, nhanh chân đi về phía trước, “Không dài dòng nữa, trời sắp sáng rồi.”

“Nhưng người... phải đi sau núi...”

“Ta trước tiên cứu người, chẳng qua chỉ khiến phía sau núi đề phòng nghiêm ngặt thêm một chút, nhưng nếu trước tiên cứu người khác, người còn có đường sống sao?” Dù cho quyết định lần này của hắn là sai, nhưng vào giờ phút này, ngoại trừ Chu Tư Kỳ, trong lòng hắn cũng không thể nghĩ đến điều gì khác.

Chu Tư Kỳ nằm sấp trên lưng Diệp Tĩnh Hồng, không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ nghe tiếng nói của hắn nhẹ nhàng vang lên: “Tuy ta ở trong Vô Song Thành cũng không thể nắm hết đường đi, nhưng vô luận như thế nào, đều sẽ bảo vệ người chu toàn.”

24. Chương 24

Chu Tư Kỳ yên lặng một lúc, sau đó chậm rãi mỉm cười, tựa đầu lên vai Diệp Tĩnh Hồng, thấp giọng than thở: “Thực sự hổng hết mà, toàn bộ kế hoạch của ta đều bị Diệp đại hiệp người làm rối loạn cả lên.”

“Hửm?”

“Vừa nãy ta không muốn để cho người cứu ta, ngoại trừ sợ đánh rã động cỏ, kỳ thực còn có nguyên nhân khác.”

Diệp Tĩnh Hồng luôn biết tâm trí Chu Tư Kỳ hơn người, mặc dù toàn bộ võ công của y bị phế, hai chân đã đứt, nhưng vẫn hỏi: “Người tính làm gì?”

Chu Tư Kỳ kề môi bên tai hắn, hạ thấp giọng giải thích: “Vừa nãy ở trong phòng giam, Diệp đại hiệp có nhìn thấy vị khách quý kia của Vô Song Thành không?”

Diệp Tĩnh Hồng gật đầu, nói: “Nghe nói người kia là Vương gia?”

“Vị kia chính là Đoan Vương, là thúc thúc ruột của đương kim thánh thượng, không cần phải nói đến việc quyền thế ngập trời, mà võ công lại càng sâu không lường được. Triệu Văn vốn là muốn mượn thế lực của hắn tiêu diệt Tu La Cốc, không ngờ lại dẫn sói vào nhà, hiện tại trái lại lại bị quản chế.”

Diệp Tĩnh Hồng nhớ tới dáng vẻ lãnh đạm như nước của người kia, thềm khen đúng là một người không nhìn thấu được, bất giác nói: “Triệu Văn cũng coi như tự làm tự chịu.”

“Chỉ là tính tình Triệu Văn như vậy, làm sao có thể chịu bị người khác khống chế? Ta nhìn thấy được hắn rõ ràng đã động sát ý, chỉ cần quạt thêm chút gió vào lửa, là có thể kích cho bọn họ tự giết lẫn nhau. Đến lúc đó, chúng ta có thể từ trong chuyện này, chiếm được cái lợi rất lớn.”

Diệp Tĩnh Hồng không ngờ được y sẽ có những suy tính như vậy, mặc dù cảm thấy Triệu Văn và vị Vương gia kia có sóng ngầm rất lớn, xác thực có khả năng trở mặt thành thù, thế nhưng...

“Dù người thật sự có thể làm được điều đó, nhưng cũng quá mức mạo hiểm.” Hắn nghĩ tới Chu Tư Kỳ đã bị hành hạ đến mức này rồi, mà còn có thể đây là kế gây xích mích đối với một kẻ lòng dạ độc ác như Triệu Văn, nhất thời chỉ cảm thấy đau lòng không thôi, bật thốt lên, “Ta tuyệt đối không cho phép!”

Chu Tư Kỳ ngẩn người, hết như bị giọng điệu nghiêm khắc của hắn làm cho giật mình, một lát sau mới nói: “Người cho phép hay không cho phép, có liên quan gì đến ta?”

Thanh âm này của y khinh thị nhưng cũng như là đang thở dài, hòa vào trong gió, không biết ẩn chứa bao nhiêu tình thù.

Diệp Tĩnh Hồng vốn cũng không giỏi nói chuyện, vào lúc này càng không biết trả lời như thế nào, chỉ là trong lòng mơ hồ đau nhói, rõ ràng biết được, một Chu Tư Kỳ luôn đợi hần... đã không còn nữa.

Vừa vặn lúc này vừa ra đến cửa đại lao, hai người liền không còn tiếp tục nói chuyện, Diệp Tĩnh Hồng vận khí, công Chu Tư Kỳ triển khai khinh công, theo một đường cũ xông ra ngoài.

Công phu khinh công của hần cũng không gọi là tuyệt đỉnh, lúc này lại công người, trong lúc hành động khó tránh khỏi bị lộ, dọc theo đường đi có thể nói ngàn cân treo sợi tóc. May mà đi được một nửa đường, đột nhiên tiền viện nổi lửa, một đám thị vệ vội vàng đi dập lửa, nên không ai chú ý đến bọn họ.

Diệp Tĩnh Hồng nhìn ngọn lửa cao ngút trời, thầm nói: “Ta và mấy vị giang hồ bằng hữu đều đã thương lượng, rằng tối nay chỉ một mình ta lẻn vào Vô Song Thành, cũng không biết là ai đốt lửa?”

Chu Tư Kỳ cũng cả kinh, nghĩ thầm, lẽ nào là A Trữ?

Bọn họ đứng tại chỗ này có chút chần chờ, phía sau liền vang lên tiếng bước chân, xa xa còn nghe thấy có tiếng người hô: “Không tốt, trong đại lao có người đào tẩu!”

“Thành chủ có lệnh, bất luận sống chết, nhất định phải đem người bắt về!”

“Mau đuổi theo!”

Diệp Tĩnh Hồng và Chu Tư Kỳ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng thầm kêu gay go.

Thì ra tiền viện vừa bị châm lửa, trái lại khiến cho người trong Vô Song Thành nghi ngờ, liền sớm phát hiện được việc bọn họ chạy trốn, đã như thế, thật đúng là toàn thân bị bao vây.

Trong lòng Diệp Tĩnh Hồng biết việc đến mức này rồi thì cực kỳ nguy hiểm, nhưng vẫn là cắn chặt răng, nhân cơ hội khí lực vẫn còn mà chạy như bay.

Bốn phía ồn ào, ánh lửa chiếu sáng.

Tuy rằng nội lực của Diệp Tĩnh Hồng thâm hậu, nhưng công thêm người trên lưng cũng cực kỳ vất vả, đi được một lúc, bước chân cũng dần chậm lại, rốt cuộc bị người ta phát hiện ra tung tích.

“Tìm được rồi! Người đang ở đây!”

“Mau thả tiền!”

Theo sau một tiếng hô lớn, sau lưng đồng loạt vang lên tiếng xé gió.

Trong lòng Diệp Tĩnh Hồng run kịch liệt, không chút nghĩ ngợi trở tay kéo một cái, đem Chu Tư Kỳ trên lưng kéo xuống ôm vào lòng. Động tác này của hần nhanh đến mức kinh người, dưới tình thế ngàn cân treo sợi tóc mà bảo vệ Chu Tư Kỳ, thế nhưng lại bị một mũi tên bắn trúng bả vai, lão đảo đi vài bước về phía trước.

Chu Tư Kỳ không khỏi kêu lên: “Diệp đại hiệp...”

“Không có chuyện gì, ” Lông mày Diệp Tĩnh Hồng cũng không nhíu lấy một cái, trầm giọng nói, “Giúp ta nhỏ tên xuống.”

Một tay Chu Tư Kỳ đặt ở sau gáy của hần, tay kia thì duỗi ra rút tên xuống, nói: “Người vừa nãy hoàn toàn có thể tránh được mũi tên này.”

Nhĩ lực của hần rất tốt, dựa vào bản lĩnh đoán hướng gió, làm sao có khả năng không tránh được một mũi tên?

Diệp Tĩnh Hồng cũng không phủ nhận điều này, về mặt cùng lúc bình thường không có gì khác biệt, nhàn nhạt nói: “Nhưng ta không dám mạo hiểm.”

Hần xác thực có thể tránh được mũi tên này, nhưng còn mũi tên thứ hai, mũi tên thứ ba thì làm sao đây?

Hần làm sao có thể đặt Chu Tư Kỳ vào trong nguy hiểm?

Chu Tư Kỳ rõ ràng tâm tư của hắn, im lặng không biết nói gì.

Diệp Tĩnh Hồng liên tục bước đi, một mặt ôm Chu Tư Kỳ bay về phía trước, một mặt đoạt lấy mũi tên mà hắn rút ra, mạnh mẽ ném về phía sau.

Sau đó chỉ nghe một tiếng hét thảm, hình như có người trúng tên mà ngã xuống mặt đất.

Chu Tư Kỳ nhìn thấy rõ ràng thủ pháp dùng tên bay đã thương người của hắn, biết lần này có thể ngăn trở không ít truy binh, trong lòng thầm khen ngợi. Chỉ là chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy có người vỗ tay, cất cao giọng nói: “Hảo công phu.”

Âm sắc êm tai, vô cùng quen thuộc.

Chu Tư Kỳ từng nghe thanh âm này hồi hợt nói muốn cắt đứt chân tay, cũng từng nghe thanh âm này hững hờ uy hiếp Triệu Văn, dù có nói là vừa cười vừa giết người cũng không sai biệt. Nhìn về phía tiếng nói phát ra, quả nhiên nhìn thấy vị Vương gia khoác áo tơ trắng như tuyết đứng cách đó không xa, mỉm cười nói: “Người đâu, lấy cung tên của bản vương đến.”

Tâm Chu Tư Kỳ lập tức căng thẳng, vội vã quay đầu nói với Diệp Tĩnh Hồng: “Diệp đại hiệp, cẩn thận.”

Vừa dứt lời, một mũi tên liền bắn đến.

Diệp Tĩnh Hồng ôm Chu Tư Kỳ thả người nhảy một cái, khó khăn tránh được mũi tên này, thế nhưng ngay sau mũi tên ấy là một loạt mũi tên khác bay đến. Động tác của hắn vốn đã chậm chạp, mà những thứ kia còn mang theo nội lực, muốn tránh né cũng không phải chuyện dễ dàng, vì lẽ đó chỉ trong chốc lát, ở giữa đồi đã trúng một mũi tên. Hắn không khỏi kêu lên một tiếng, tuy rằng chưa hề dừng bước, nhưng nhảy lên cũng không còn linh hoạt nữa, càng khó tránh được một loạt mũi tên phía sau.

Truy binh càng ngày càng đến gần.

Nhanh như chớp, trên người Diệp Tĩnh Hồng đã trúng mấy mũi tên, quần áo cũng nhanh chóng bị nhiễm đỏ.

Tính tình vị Vương gia kia cũng thật là kì lạ, rõ ràng với tài bắn cung của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt đi tính mạng Diệp Tĩnh Hồng, thế nhưng lại một mực né tránh chỗ hiểm của hắn, hệt như đang chơi đùa với con mèo, hết mũi tên này đến mũi tên khác bắn về phía tay chân của hắn.

Trên đồi Diệp Tĩnh Hồng bị thương nặng nhất, máu tươi vẫn không ngừng chảy xuống, nhưng trước sau không chịu dừng bước.

Chu Tư Kỳ cũng coi như là người đã trải qua muôn vàn sóng gió, cũng đã từng chịu qua những loại hình phạt tàn khốc kia, nhưng chưa bao giờ kêu đau xin tha, thế mà vào lúc này nhìn thấy đáng vẻ máu thịt bị nát của hắn, trong lòng liền cảm thấy đau như dao cắt.

“Diệp đại hiệp...”

“Không có chuyện gì, rất nhanh sẽ có thể đi ra ngoài, bên ngoài tự nhiên có người tiếp ứng.”

“Nhưng vết thương của người...” Chu Tư Kỳ nhìn vết thương sau lưng hắn, thân thể có chút run run.

Diệp Tĩnh Hồng chậm rãi giơ bàn tay lên.

Lòng bàn tay hắn cũng không biết vì sao lại dính máu, mang theo mùi máu tươi nồng nặc, động tác lại hết sức ôn nhu, chậm rãi đặt lên con mắt Chu Tư Kỳ, ôn nhu nói: “Đừng nhìn.”

25. Chương 25

Quả nhiên Chu Tư Kỳ nhắm hai mắt lại.

Chỉ là thính giác nhờ vậy mà nhạy bén hơn rất nhiều, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng mũi tên sắc nhọn đâm xuyên qua da thịt.

Y biết Diệp Tĩnh Hồng công phu không yếu, nếu không phải vừa nãy vận chân khí cho y, lại vì bảo vệ y mà không cách nào đánh trả, thì chắc chắn sẽ không rơi vào tình trạng chật vật như vậy.

Tuy rằng y đã coi tình ái nhẹ đi rất nhiều, nhưng dù sao vẫn đặt Diệp Tĩnh Hồng ở trong lòng, làm sao cam lòng nhìn hấn chịu khổ như vậy? Vì thế liền nói: “Diệp đại hiệp, dừng ở đây là được rồi. Dù cho chúng ta có bó tay chịu trói, cũng sẽ không chết ngay lập tức, cuối cùng ta cũng có biện pháp đối phó với Triệu Văn.”

Diệp Tĩnh Hồng ngó ra, há miệng muốn nói, chỉ là chân khí của hấn một khi đã tiết ra, thân thể sẽ càng không chống đỡ được, đột nhiên ngã nhào xuống đất.

Lần này tuy rằng đột nhiên rơi xuống, thế nhưng Chu Tư Kỳ vẫn được Diệp Tĩnh Hồng bảo hộ ở trong lòng, vậy nên không hề cảm thấy đau, mà chỉ thấy tay Diệp Tĩnh Hồng lần tìm trên mặt y một lúc, nhẹ giọng hỏi: “Có bị thương không?”

Lắc đầu.

Diệp Tĩnh Hồng liền thở phào nhẹ nhõm, muôn ôm y một lần nữa đứng lên, thế nhưng thử mấy lần cũng không thành công, cuối cùng quỳ một chân trên đất, đưa tay vỗ về hai chân đã đứt rời của y, hỏi: “Đau không?”

Hô hấp Chu Tư Kỳ cứng lại, tránh nặng tìm nhẹ đáp: “Bất quá chỉ là một vết thương nhẹ, sẽ sớm trị hết mà thôi.”

Diệp Tĩnh Hồng gật đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, bỗng nhiên từ trong lồng ngực lấy ra một viên đạn tín hiệu, bắn lên bầu trời, sau đó quay đầu nói rằng: “Sau khi người rời khỏi nơi này, nhớ phải cố gắng dưỡng thương.”

Giờ khắc này bọn họ đã cách tường thành một khoảng không xa, nhưng truy binh một đường áp sát, sợ rằng dù có mọc cánh cũng khó chạy thoát.

Diệp Tĩnh Hồng biết rõ tình thế hung hiểm, thế nhưng vẻ mặt lại trấn định như thường, rốt cuộc cũng buông lỏng ra rồi hai tay ôm lấy Chu Tư Kỳ, giẫy giụa từ dưới đất đứng dậy, rút ra bội kiếm bên hông.

Ánh kiếm lạnh lẽo, không gì không xuyên thủng.

Nhớ tới lai lịch của thanh Thu Thủy kiếm này, Diệp Tĩnh Hồng không nhịn được lại nhìn Chu Tư Kỳ một chút.

Chu Tư Kỳ thấy vẻ mặt này của hấn, mơ hồ đoán được điều gì đó, không khỏi kêu lên: “Diệp đại hiệp...”

Diệp Tĩnh Hồng vẫn nhìn y, hỏi: “Sao người lại không gọi ta là đại ca nữa?”

Chu Tư Kỳ khẽ thở dài: “Diệp đại hiệp đã quên rồi sao? Hai người chúng ta từ lâu đã ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng đã sớm nên tạm biệt.”

Ánh mắt Diệp Tĩnh Hồng hơi ảm đạm, tựa hồ cũng nhớ lại lời nói tuyệt tình của mình lúc trước, gơ tay bẻ xuống tên trên người. Máu tươi nhất thời chảy càng nhanh hơn, nhưng hấn tựa như không hề hay biết, chỉ vùng kiếm nhìn kẻ địch xung quanh càng lúc càng gần, nói: “Người tiếp ứng chẳng mấy chốc sẽ đến, người nghỉ ngơi một lúc đi.”

Chu Tư Kỳ thấy hành động này của hấn, làm sao còn có thể không hiểu? Lập tức kêu lên: “Diệp đại hiệp, thương thế trên người người không nhẹ, không thể tùy tiện làm vậy!”

“Yên tâm, ” Diệp Tĩnh Hồng hiếm thấy cười khẩy, nói, “Chỉ là thương ngoài da mà thôi, ta cũng chưa chắc sẽ thua.”

Đang lúc nói chuyện, ánh kiếm lóe lên, đã đánh bại hai kẻ địch vừa xông đến.

Chu Tư Kỳ thấy nội lực của hấn mặc dù tổn hại lớn, nhưng kiếm pháp vẫn ác liệt vô cùng, lúc này mới hơi yên tâm một chút.

Chỉ là kẻ thù vây quanh bọn họ ngày càng nhiều, thị vệ của Vô Song Thành vốn không phải là người tầm thường, bình thường đối phó đã không dễ, huống hồ bây giờ lấy ít địch nhiều?

Cũng không lâu sau, Diệp Tĩnh Hồng liền rơi xuống thế hạ phong.

Thân thủ của hắn vô cùng nhanh nhẹn, một chiêu kiếm vung ra, luôn có thể đâm trúng kẻ địch, nhưng dù sao thể đơn lực bạc, lại vì bảo vệ Chu Tư Kỳ, chỉ có thể mặc cho binh khí của những kẻ kia đâm xuống người mình.

Vết thương tầng tầng lớp lớp.

Khí lực của Diệp Tĩnh Hồng nhanh chóng cạn dần, nhưng kẻ địch vẫn không ngừng xông lên, hơn nữa còn cố ý nhắm đến tay không thể động đậy của Chu Tư Kỳ.

Diệp Tĩnh Hồng bận ứng phó, căn bản không quan tâm trên người mình có thêm bao nhiêu miệng vết thương, cuối cùng hai chân như nhũn ra, lần thứ hai quỳ gối trên đất. Trước mắt hắn là một mảnh đỏ thẫm như máu, tầm mắt đã sớm mờ hồ, nhưng trước sau vẫn nắm chặt lấy Thu Thủy kiếm, không ngừng vung kiếm giết người.

Hắn cầm cự được càng lâu, thì Chu Tư Kỳ mới càng an toàn.

Hơn nữa, nếu như cứu binh không kịp đến đây, hắn còn phải nghĩ biện pháp mở đường máu ra khỏi trùng vây.

Chu Tư Kỳ được Diệp Tĩnh Hồng bảo hộ ở phía sau, lúc này đúng là lông tóc không tổn hại, chỉ là lòng bàn tay luôn siết chặt đều là mồ hôi lạnh, mắt thấy hắn lực kiệt ngã xuống đất, rốt cuộc không nhìn được gọi ra: “Đại ca!”

Diệp Tĩnh Hồng nghe thấy thanh âm này, thân thể bỗng dưng cứng đờ, nhưng chưa kịp quay đầu lại nhìn y, kiếm trong tay vẫn vung ra, thấp giọng nói: “Chu Tư Kỳ, có câu này... Đường như ta chưa từng nói với người.”

Trên người hắn vết thương đầy rẫy, dáng dấp cũng không tốt hơn Chu Tư Kỳ là bao, duy nhất chỉ có một đôi mắt hơi toả sáng, từng chữ từng chữ nói: “Ta yêu người.”

Chu Tư Kỳ ngẩn ngơ, đầu óc trống rỗng.

Y chờ câu nói này, đã đợi bao nhiêu năm rồi?

Giờ khắc này thật sự nghe thấy được, nhưng lại chỉ cảm thấy hoảng hốt không thôi, hệt như đã cách xa cả một đời.

Diệp Tĩnh Hồng thấy y vẫn không trả lời, liền vươn tay trái nhuộm máu, lần tìm nắm lấy tay y, đồng thời mở miệng nói rằng: “Hôm nay nếu cùng ta rơi vào hiểm cảnh là người khác, tất nhiên ta sẽ liều mạng đi cứu hắn, nhưng người không như thế. Chu Tư Kỳ, ta chỉ muốn cùng người tiếp tục sống tiếp.”

Sau khi hắn nói xong câu đó, cũng không biết khí lực từ đâu ra, đột nhiên xoay người lại ôm lấy Chu Tư Kỳ.

Địch nhân vung kiếm từ bên cạnh, vừa vụn đâm trúng áo lót của hắn.

Diệp Tĩnh Hồng không hừ cũng không rên một tiếng, một chương võ trên đất, thừa dịp thời điểm đất bụi mù mịt, bỗng nhiên thân hình vươn cao, ôm Chu Tư Kỳ nhảy vọt lên, nhanh chóng xông về phía trước.

Tất cả mọi người đều tưởng hắn đèn đã cạn dầu, vậy nên đều không ngờ được, chỉ trong nháy mắt chân chờ đã để hắn đánh giết ra khỏi trùng vây!

Đúng rồi, chính là vì ái nhân trong lòng, mới có thể làm được những điều tưởng chừng không thể.

Hai chân Diệp Tĩnh Hồng từ lâu đã tê dại, trước mắt trắng xóa, căn bản không nhìn thấy rõ con đường phía trước, chỉ bằng bản năng liều mạng chạy trốn, trước mặt xuất hiện bóng người ngăn cản đường đi, liền không chút nghĩ ngợi vung kiếm.

“Phách!”

Sáo ngọc theo lưỡi kiếm nghiêng thân tìm đến, dễ dàng đánh trúng kiếm của hắn.

Diệp Tĩnh Hồng há mồm phun ra một ngụm máu đến, triệt để mất đi ý thức, chỉ là thời điểm thân thể thẳng tắp ngã xuống, vẫn cứ ôm thật chặt người trong lòng, không chút nào thả lỏng.

Bóng đen kia ngẩn ra, ôm quyền nói: “Nhị công tử, A Trữ đến chậm.”

Chu Tư Kỳ ngồi dậy, vội vã đi tìm mạch môn của Diệp Tĩnh Hồng, sau khi xác định cũng không nguy hiểm đến tính mạng, mới thở phào nhẹ nhõm, một mặt lấy kim châm đâm huyết, một mặt mở miệng nói: “A Trữ, ta biết ngươi sẽ hiện thân. Ngươi tới cứu sư huynh ta? Ta biết hắn bị giam ở nơi nào.”

Nói đoạn, theo thói quen kéo tay A Trữ.

Không ngờ thân hình A Trữ thân hình vụt một cái, nhẹ nhàng tránh được.

Đầu óc Chu Tư Kỳ nhảy bèn cỡ nào, lập tức phát hiện có điều gì đó không đúng, lập tức kéo lấy tay A Trữ. Nắm chặt tay bên dưới, sắc mặt không khỏi đại biến, gần như không kêu ra tiếng.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy tay trái A Trữ trắng nõn như ngọc, nhưng thiếu mất hai ngón tay, mà miệng vết thương, lại cực kỳ dữ tợn kinh khủng.

Lúc này truy binh đã sắp đến, Chu Tư Kỳ ý có A Trữ ở đây, không một chút nào để ý tới, run giọng hỏi: “A Trữ, người, chuyện gì xảy ra với tay của người? Là do Triệu Văn làm?”

Ánh mắt A Trữ lóe lên, nói: “Là ta không cẩn thận bị thương, không liên quan tới người khác.”

Chu Tư Kỳ thấy hắn như vậy, rõ ràng là muốn bao che cho người nào đó, càng cảm thấy sợ hãi, nói: “Lẽ nào... Là sư huynh ta?”

A Trữ thoáng nghiêng đầu, nhưng không có lên tiếng.

Tâm Chu Tư Kỳ một mảnh lạnh lẽo, so với mình bị thương càng khó chịu hơn, lẩm bẩm nói: “Người thiếu mất hai ngón tay, sau này làm sao còn có thể thổi sáo?”

Quần áo của A Trữ ở trong gió bay phấp phật, nhìn qua rõ ràng gầy yếu đi rất nhiều, nhưng thanh âm vẫn ôn hòa như vậy, nhẹ nhàng nói: “Nếu thiếu gia đã không thích nghe, ta cần gì phải tiếp tục thổi sáo?”

26. Chương 26

Chu Tư Kỳ không biết hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì, hiển nhiên cũng không định khuyên nhủ, vừa định mở lời an ủi vài câu, liền thấy một người từ đầu tường nhảy xuống, vừa mừng vừa sợ kêu lên: “Chu thần y, sao người lại ở đây?”

Dừng một chút, sau khi nhìn thấy Diệp Tĩnh Hồng nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, càng kinh hãi hơn một chút: “A? Diệp đại hiệp làm sao vậy? Bị thương?”

Chu Tư Kỳ không ngờ được người tới tiếp ứng bọn họ sẽ là Bạch Húc, nhìn thấy y vẫn hoạt bát thú vị như trước, trong lòng cũng thoải mái vui vẻ, cười nói: “Hơn nữa chỉ là vết thương ngoài da, không cần phải lo lắng.”

Tuy lời nói ra như vậy, nhưng thấy Diệp Tĩnh Hồng cả người đều là vết thương, tay thay hẳn cầm máu cũng không tránh được mà run rẩy.

Bạch Húc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi tới giúp, cùng đi với y là mấy vị hiệp khách trẻ tuổi đã rút ra bội kiếm, cùng kẻ địch truy kích bắt đầu quần đấu.

A Trữ đem tay trái giấu vào trong tay áo, thân hình phiêu bay như yến, đảo mắt liền đánh bại mấy người. Sau khi lên xuống mấy lần, mũi chân nhẹ nhàng đạp trên nhánh cây, cất cao giọng nói: “Nhị công tử, ta đi trước cứu thiếu gia.”

Lời còn chưa dứt, người đã đi xa.

Chu Tư Kỳ thấy hấn đã gặp chuyện như vậy rồi, vậy mà vẫn toàn tâm toàn ý hướng về sư huynh nhà y, không khỏi thở dài một hơi, cúi đầu nhìn Diệp Tĩnh Hồng đang hôn mê bất tỉnh.

Rõ ràng đã đặt tình ái xuống, thế nhưng tại sao khi thấy người này vì y mà bị thương, trong lòng vẫn cảm thấy đau đớn?

Nếu Diệp Tĩnh Hồng không để ý đến y, chưa bao giờ đặt y ở trong lòng, vậy bất quá cũng chỉ là mong mà không được thôi, thế nhưng mỗi lúc đến thời khắc sinh tử, người này đều cho y hi vọng, sau đó lại một cước đạp đi, mạnh mẽ đem những kia tâm niệm kia đạp nát, nói cho y biết tất cả chỉ là ảo mộng mà thôi.

Có được rồi lại mất đi, mới là cảm giác thống khổ nhất.

Đang lúc suy nghĩ, Bạch Húc bên cạnh đã kéo cánh tay y, dường như muốn dìu y lên, nói: “Chu thần y, nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ta đi trước rồi nói sau.”

Chu Tư Kỳ nhìn y một lúc, lắc đầu nói: “Hai chân ta đã đứt, vào lúc này hành động có chút bất tiện, e rằng phải làm phiền người tìm người đến công ta.”

“Cái gì? Người cũng bị thương?”

Bởi vì sắc trời quá mờ ảo, dù cho Bạch Húc nhìn thấy dáng vẻ Chu Tư Kỳ có chút chật vật, nhưng chỉ nghĩ là do y dính phải máu trên người Diệp Tĩnh Hồng, bây giờ biết chuyện tình, trên mặt nhất thời xoẹt qua tia lo lắng.

“Người, chân của người bị thương như thế nào?”

“Một chút vết thương nhỏ mà thôi, an dưỡng mấy tháng liền có thể khỏi.”

“Vậy thì tốt, ừm...” Bạch Húc ập a ập ứng, thậm chí có chút nói lắp, “Vậy không bằng để ta công người?”

Chu Tư Kỳ lông mày nhíu lại, thần thái phong lưu so với trước cũng không giảm chút nào, cố ý kéo dài lời nói: “O? Ta lại cho là người muốn công Diệp đại hiệp đây?”

Bạch Húc bị y chọc cho mặt đỏ tới mang tai, đi tới đi lui vài vòng, tựa hồ thật sự vì thế mà buồn phiền, kéo dài thời gian tới không thể kéo được nữa, mới kêu hai người khác đến giúp đỡ, đem hai người Chu Diệp cứu ra khỏi Vô Song Thành.

Bọn họ lúc trước là vì cứu người mà đến, vì lẽ đó ở trong rừng đã sớm chuẩn bị xe ngựa, sau khi Bạch Húc mang mấy cái người bị thương đưa lên xe, lại vội vàng đi tiếp ứng cho những người khác.

Chu Tư Kỳ suy nghĩ một chút, kêu y đưa lỗ tai lại đây, nói ra chuyện mọi người bị nhốt trong sơn động: “Tối nay trong thành đại loạn, chính là thời cơ tốt để cứu người. Đáng tiếc Diệp đại hiệp bị thương, ta lại là một bộ dáng vẻ như thế này, nhưng dù vậy cũng sẽ có một người khác đối phó Triệu Văn.”

“Ai?”

“Kỳ thực trên ngọn núi đó ngoại trừ sườn núi bên ngoài hang đá, trên đỉnh núi cũng có một hang động, bên trong giam giữ một nhân vật vô cùng lợi hại.”

“Người nào? Đối thủ một mất một còn của Triệu Văn?”

“Sai rồi, là ca ca của Triệu Văn.” Thấy Bạch Húc lộ ra vẻ kinh ngạc, Chu Tư Kỳ hờn hển thở dốc, giải thích, “Người kia và Triệu Văn tướng mạo giống nhau, nhưng tính tình lại tàn nhẫn hơn Triệu Văn, thời điểm tranh cướp chức thành chủ, không cẩn thận trúng phải quỷ kế của Triệu Văn, nhiều năm qua vẫn bị giam ở trong sơn động.”

“A, ý của Chu thần y là...?”

“Tính tình hấn vốn rất hung tàn, lại bị Triệu Văn giam giữ nhiều năm như vậy, trong lòng làm sao có thể không hận? Nếu như lại thấy ánh mặt trời, còn không đem Vô Song thành quấy nhiễu đến long trời lở đất?”

“Nhân vật trọng yếu như vậy, chắc cũng có không ít người canh gác chứ?”

“Chỗ đó là cấm địa của Vô Song Thành, bình thường không ai được đến gần, Triệu Văn lại dùng xích sắt thép tinh khóa lại tay chân của hắn, vì lẽ đó đề phòng cũng không quá nghiêm ngặt. Mà Thu Thủy kiếm của Diệp đại hiệp, lại vừa vặn là khắc tinh của xích sắt kia.”

“Thì ra là như vậy.” Bạch Húc gật đầu, trầm ngâm nói, “Chuyện bí ẩn như vậy, tại sao Chu thần y người lại biết rõ ràng như vậy?” Chu Tư Kỳ chỉ cười nhàn nhạt: “Ta đương nhiên có cách của ta.”

Tuy rằng sắc mặt y tái nhợt, nhưng dung nhan vẫn như ngọc, tư thái tiêu sái, một cái nhíu mày một nụ cười liền có thể câu hồn phách người khác, làm sao có thể không khiến người khác động tâm?

Bạch Húc nhất thời hiểu được, trên mặt âm thầm nóng lên, nói: “Ta đây liền đi phía sau núi cứu người, thuận tiện thả tên đại ma đầu kia ra.”

Chu Tư Kỳ khoát tay một cái, nói: “Người không biết được, người kia từ trước đã nổi danh khát máu tàn bạo, khi giết người ngay cả mắt cũng không chớp. Huống hồ bị nhốt nhiều năm như vậy, thần trí không hẳn là tỉnh táo, lỡ như hắn gặp người liền giết, chẳng phải người cũng nguy hiểm đến tính mạng hay sao?”

Bạch Húc ngẩn người, lập tức mỉm cười.

“Ta tới đây cứu người, đương nhiên cũng không sợ những nguy hiểm kia.” Dừng một chút, tựa hồ muốn nắm tay Chu Tư Kỳ, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được, nói, “Chu thần y, mặc dù không lợi hại giống Diệp đại hiệp, nhưng cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết.”

Dứt lời, xoay người muốn chạy đi.

Chu Tư Kỳ thấy tâm ý y đã quyết, biết khuyên can không được, liền lấy Thu Thủy kiếm từ trong tay Diệp Tĩnh Hồng, nói: “Lúc gặp nguy hiểm, có kiếm này phòng thân cũng tốt.”

Bạch Húc nói tiếng cảm ơn, sau khi đi ra ngoài vài bước, lại quay đầu trở lại nhìn y, con mắt trong đêm đen rạng ngời rực rỡ, nói: “Chu thần y người bình an vô sự... Thật sự là quá tốt.”

Sau đó không nói nhiều, cầm kiếm phi nước đại mà đi, thân hình mặc dù không giống A Trữ nhẹ nhàng phiêu dật, nhưng kinh công cũng không hề kém.

Chu Tư Kỳ thấy y đi đã xa, mới thu lại nụ cười trên môi, mệt mỏi ngã vào bên người Diệp Tĩnh Hồng

Y ở trong lao chịu rất nhiều hành hạ, hàn độc lại hàng đêm phát tác, thân thể từ lâu đã đến cực hạn, chỉ vì muốn thay Diệp Tĩnh Hồng trị thương, mới cường chống được đến hiện tại. Bây giờ ngã xuống, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, vừa động liền cảm thấy ngay cả một chút ít khí lực cũng không còn. Nhưng ánh mắt vẫn cứ rơi trên người Diệp Tĩnh Hồng, trước sau không nỡ nhắm mắt lại.

Tiếng huyền não bên tai càng ngày càng xa.

Chỉ mong Bạch Húc bọn họ có thể thuận lợi cứu mọi người bị bắt ra, để giang hồ quay về bình yên.

Chỉ là sau khi mọi thứ khôi phục nguyên dạng, y và Diệp Tĩnh Hồng lại sẽ như thế nào?

Chu Tư Kỳ cắn răng, miễn cưỡng động dậy thân thể, từng chút từng chút hướng tới gần Diệp Tĩnh Hồng, lúc rốt cuộc cũng chạm đến ngọn tay ấm áp của người kia, y chợt thấy trong lòng chua xót, chậm rãi khép lại hai mắt.

Thời khắc bóng tối bao trùm tất cả, lời nói tuyệt tình ngày đó vang lên bên tai, từng chữ từng chữ đập vào trong lòng.

Ân đoạn nghĩa tuyệt, không gặp nhau nữa.

27. Chương 27

Bóng đêm đã sâu.

Trong phòng ánh nến nhảy lách tách, càng làm rõ ràng khuôn mặt trắng xám của người tuấn tú trên giường kia.

Diệp Tĩnh Hồng ngồi dựa vào một bên giường, một tay nắm chặt đầu ngón tay lạnh lẽo của Chu Tư Kỳ, một tay kia nhìn mảnh giấy đã được dán lại, tinh tế nhìn chăm chú mỗi một vết rách trên mảnh giấy.

Đây là bản đồ Vô Song Thành mà hắn tự tay xé nát.

Lúc trước hạ thủ nhẫn tâm kiên quyết bao nhiêu, bây giờ lại hối hận không kịp bấy nhiêu. Những đau khổ mà Chu Tư Kỳ đã từng chịu qua..... bây giờ ngàn lần vạn lần báo ứng hết lên trên người hắn.

Ngày ấy sau khi từ trong mê man mà tỉnh lại, hắn phát hiện mình đã được cứu trở lại Vô Lâm Minh, mà Chu Tư Kỳ tuy rằng ở ngay bên người, nhưng thương thế trên người so với hắn lại càng nghiêm trọng hơn — tất cả vết thương đều là do các loại hình cụ tạo thành, hai chân một mảnh máu thịt be bét, càng đáng sợ hơn là hàn độc kia hàng đêm hành hạ y, làm y dù đang ngủ cũng không thể an bình.

Mà hết thấy những điều này, toàn bộ đều là do hắn.

Diệp Tĩnh Hồng hít sâu một hơi, chậm rãi nắm chặt mảnh giấy trong tay, cẩn thận từng li từng tí một cắt vào trong lòng, xoay người cúi đầu chăm chú nhìn Chu Tư Kỳ vẫn hôn mê bất tỉnh.

Đã sắp nửa tháng.

Tuy rằng mời tới các danh y đều nói sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại không có ai nói được khi nào y có thể tỉnh lại.

Hàn độc tối nay vừa phát tác xong, trên trán Chu Tư Kỳ vẫn còn lấm tấm mồ hôi, Diệp Tĩnh Hồng dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau sạch, đồng thời nhớ lại tình cảnh lúc hàn độc phát tác.

Y cả người run rẩy nằm trong lòng ngực của hắn.

Thần trí không rõ ràng mà nói mê.

Cứ như thế mà hết lần này đến lần khác... Gọi hắn...

Đại ca.

Thời điểm y thống khổ nhất, người xưa nay nghĩ đến chỉ có một mình hắn.

Nhưng hắn lại không biết gì cả.

Hắn thực sự không thể nào tưởng tượng được, Chu Tư Kỳ đã phải trải qua bao nhiêu buổi tối như thế này, mà tương lai... sẽ tiếp tục lặp đi lặp lại bao nhiêu lần những đau đớn như vậy nữa?

Chỉ là khi thấy y cau mày, tim của hắn cũng không chịu được mà đau nhói theo, không nhịn được nghiêng đầu hôn xuống đôi môi lạnh lẽo kia. Thời điểm môi lưỡi chạm vào nhau, những ngón tay được nắm trong lòng bàn tay đột nhiên run nhẹ.

Diệp Tĩnh Hồng trong lòng hơi động, lập tức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mí mắt Chu Tư Kỳ run rẩy, đang chậm rãi mở hai mắt.

“Đại ca...” Y nhìn lên thấy hắn, liền theo thói quen lộ ra nụ cười, chỉ là chưa kịp thành hình, liền đột nhiên nhớ lại tất cả, ý cười nơi đáy mắt nhạt dần, trong nháy mắt sửa lại từ ngữ, “Ừ, Diệp đại hiệp.”

Đương nhiên vẫn là mỉm cười, chỉ là dáng vẻ kia quá xa lạ, nhìn đến mức trong miệng nổi lên vị đắng.

Diệp Tĩnh Hồng cảm thấy trái tim giống bị người ta nâng lên, rồi lại mạnh mẽ ấn vào trong nước, một mảnh lạnh lẽo, một lát sau mới nói: “Cuối cùng ngươi cũng coi như tỉnh rồi.”

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Vô Lâm Minh.”

“Thì ra đã thoát hiểm.” Chu Tư Kỳ gật gù, ngón tay hơi động, liền lần tìm tay của Diệp Tĩnh Hồng.

Diệp Tinh Hồng biết y muốn thay mình bắt mạch, một mặt mặc y bài bố, một mặt mở miệng nói rằng: “Ta chỉ bị thương ngoài da, đã sớm gần như khỏi hẳn, ngược lại là người...”

Chu Tư Kỳ lắc đầu một cái, lập tức ngắt lời hắn: “Những người khác đâu?”

“Ngày ấy Vô Song Thành đại loạn, mọi người bị bắt đã được cứu ra, chỉ là không gặp được sư huynh người và A Trữ.”

“Ừ, hai người đó hẳn sẽ không có chuyện gì. Triệu Văn thì sao?”

“Hắn?” Diệp Tinh Hồng suy nghĩ một chút, nói, “Sau đó hẳn cũng không biết lên cơn điên gì, lại đem vị Vương Gia kia hại chết, bây giờ gây ra phiền toái lớn, chỉ sợ sẽ không quá dễ chịu.”

Chu Tư Kỳ hé mắt, trên mặt không hề có vẻ kinh ngạc, phảng phất hết thảy đều theo dự liệu của y. Một lát sau, buông lỏng tay Diệp Tinh Hồng ra, nói: “Mấy ngày nay đều là Diệp đại hiệp chăm sóc ta sao? Bản thân người thương thể chưa lành, nên cố gắng an dưỡng mới phải.”

Cách nói chuyện quá mức bình thản, nhưng Diệp Tinh Hồng lại cảm giác trong lòng không khỏi nóng lên, kìm lòng không được nắm chặt tay Chu Tư Kỳ, nói: “Tư Kỳ, ta...”

“Ta mệt mỏi.” Chu Tư Kỳ lần thứ hai cắt đứt lời hắn, “Diệp đại hiệp nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Vừa nói, một bên dời đầu đi chỗ khác, nhắm mắt lại, không nhìn hắn nữa.

Diệp Tinh Hồng dù có trì độn như thế nào, cũng nhìn ra được thái độ lạnh nhạt của y, nhưng vẫn cầm lấy tay y không buông, hỏi: “Tư Kỳ, người vẫn không chịu tha thứ cho ta?”

Hắn biết mình sai rất nhiều, từ lâu đã chuẩn bị rất nhiều thứ, không ngờ Chu Tư Kỳ nghe xong, chỉ là câu môi cười yếu ớt: “Ta xưa nay cũng không có trách người, thì làm gì phải tha thứ?”

“Chỉ vì ban đầu ta hiểu lầm người, người mới bị thương thành như vậy, đương nhiên đều là lỗi của ta.”

Nghe vậy, Chu Tư Kỳ càng cười càng thêm lớn, nói: “Nếu ta không cho người cơ hội này, thiên hạ to lớn, lại có người nào bị thương lòng như ta thì sao?”

Y không chút nào để ý đến những vết thương dữ tợn trên người.

Núi đao biển lửa, y tuyệt không nhú mày.

Hình phạt tàn khốc giày vò, y xưa nay mỉm cười đối mặt.

Thứ duy nhất y sợ, là thương tâm.

Mà hắn, vừa vặn tổn thương tim của y.

Vào thời khắc này, Diệp Tinh Hồng đột nhiên bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Nếu như Chu Tư Kỳ đối với hắn hờ hững hoặc chê cười, hắn còn có thể an tâm một chút, nhưng Chu Tư Kỳ lại luôn luôn tự nhiên tiêu sái, Chu Tư Kỳ trước sau như một nói cười cười, thậm chí vừa tỉnh lại liền thay hắn bắt mạch, không hề che giấu chút nào quan tâm đối với hắn.

Càng thanh thanh thản thản như vậy, càng lại khiến hắn cảm thấy... xa không thể với.

Diệp Tinh Hồng không biết lo sợ này từ đâu mà đến, chỉ có thể liều mạng nắm chặt tay Chu Tư Kỳ, nói: “Người nói nhiều lời như vậy, có lẽ là mệt mỏi muốn ngủ rồi.”

“Ừ.”

“Đợi sau khi người khỏi bệnh, chúng ta...” Hắn cúi thấp đầu, âm thanh nhẹ như gió thoảng, nhưng lại vô cùng nghiêm túc, “Chúng ta liền thoái lui giang hồ, tìm một chỗ bắt đầu ẩn cư, có được hay không?”

Chu Tư Kỳ hoảng hốt.

Đáy mắt y xẹt qua vẻ mặt cảm động, nhưng lập tức khôi phục như thường, chậm rãi mỉm cười.

“Đa tạ ý tốt của Diệp đại hiệp.” Tiếng nói y không chút gợn sóng, bình tĩnh đến mức có chút đáng sợ, nói, “Đáng tiếc Chu mô lang thang quen rồi, e rằng không chịu được những tháng ngày như vậy.”

28. Chương 28

Dáng vẻ thông dong mỉm cười này của y rất khác với trước đây.

Diệp Tinh Hồng đến nay vẫn nhớ rõ, thời khắc mình nhắc đến mấy chữ thoái ảm núi rừng, trong mắt Chu Tư Kỳ lộ ra vẻ cảm động. Thế nhưng, sau đó thì sao?

Đích thân hắn đã đánh nát ánh sáng trong mắt của người kia.

Hắn trở mắt nhìn người kia thương tâm thống khổ.

Hắn hết lần này đến lần khác cho y hi vọng, sau đó không chút lưu tình đạp nát trái tim của y.

Nụ cười quen thuộc kia biến mất không còn chút dấu vết, ánh mắt kia không còn đầy dứa triển miên nữa, mà thâm tình nơi đáy mắt cũng đã hóa thành hàn băng... Tất cả những thứ này, đều do một tay hắn tạo thành.

Diệp Tinh Hồng cắn răng, ngay cả hít thở cũng khó khăn, thấp giọng nói: “Ta hiểu, dù sao cũng đều là lỗi của ta, người không muốn đi cùng với ta cũng là lẽ tự nhiên.”

Chu Tư Kỳ cười cười, thấy hắn thương tâm như vậy, lại vẫn không nhịn được mà làm yên lòng hắn: “Diệp đại hiệp hiểu lầm rồi, ta nói như vậy là vì ta thật sự không quen cuộc sống như vậy. Điều ta thích chính là vùng kiếm trên giang hồ, thúc ngựa khắp thiên hạ, chứ không phải thanh thanh thần thần quý ảm núi rừng.”

Diệp Tinh Hồng lấy làm kinh hãi, nói: “Thế nhưng người lúc đó...”

“Ban đầu là bởi vì yêu người, ta đã mong có thể sống một đời như vậy cùng người.” Chu Tư Kỳ cười tự giễu, nói, “Diệp đại hiệp chẳng lẽ không biết? Ta am hiểu nhất cũng không phải là trị bệnh cứu người, mà là hạ độc hại người.”

Thật sự.

Nếu không phải vì Diệp Tinh Hồng, làm sao y có thể đi làm chức thần y gì đó?

Lần đầu Diệp Tinh Hồng nghe thấy y nhắc đến những điều này, trên mặt khó tránh khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, ngờ ngác nói không ra lời.

Chu Tư Kỳ thì lại trước sau mỉm cười, ôn hòa nhã nhặn nói: “Ngay cả ta cũng không ngờ được, có thể vì người mà chịu oan ức đến mức này.”

Trong miệng y mặc dù nói như vậy, vẻ mặt lại hết sức ung dung, phẳng phất như đã bỏ xuống gánh nặng trong lòng. Đúng rồi, y cuối cùng cũng coi như đã buông bỏ được cảm giác chờ mong và yêu say đắm một người, sau này có thể thích làm gì thì làm đó, thỏa sức trên giang hồ.

Nhưng mà, hắn làm sao bây giờ?

Diệp Tinh Hồng há miệng, thế nhưng tất cả âm thanh đều mắc nghẹn ở cổ họng, trong lòng đột nhiên ảm ỉn đau, dường như giống như người đuối nước, nóng lòng đi tìm một khúc gỗ, liều mạng bắt lấy tay Chu Tư Kỳ.

Chu Tư Kỳ cũng không đẩy mà tránh được, miễn cưỡng khép mắt: “Ta thực sự rất mệt, muốn ngủ tiếp một lúc, Diệp đại hiệp xin cứ tự nhiên.”

Trọng thương của y chưa lành, sau khi tỉnh dậy lại nói nhiều lời như vậy, thật sự đã mệt mỏi đến cực hạn, rất nhanh liền ngủ say.

Ngủ một giấc này lại mất vài ngày, khi tỉnh lại Diệp Tinh Hồng vẫn canh giữ ở bên người. Hai người bọn họ đều đầy rẫy vết thương, một hơi thở mong manh, một là dáng vẻ tiêu tụy, như vậy mà ngồi đối diện nhau, thoát trông cũng thật sự nhếch nhác.

Chu Tư Kỳ không nhận được nói cười cợt vài câu, mà cái dáng vẻ trò chuyện vui vẻ kia, khiến cho Diệp Tĩnh Hồng kinh ngạc đến mức tưởng như là đang mơ.

Bất quá dù cho hắn có ngốc, nhưng chăm sóc người khác cũng vô cùng tận tâm, vết thương thường xuyên nứt ra cũng không để ý, ban đêm nhất định phải ôm Chu Tư Kỳ ngủ, cùng y trải qua cuộc sống mỗi ngày hàn độc phát tác.

Chu Tư Kỳ khuyên mấy cũng vô dụng, liền không thể làm gì khác hơn là mặc kệ hắn. Có điều vẫn lén lút kiểm tra thương thế hai chân, cũng nghĩ ra được hai phương thuốc, tính toán lúc nào có thể xuống đất bước đi, cùng với lúc nào có thể rời khỏi Võ Lâm Minh.

Diệp Tĩnh Hồng cũng không hiểu được tâm tư của y, mỗi ngày đều rất bận rộn bưng trà sắc thuốc, tuy không mấy lời ngon tiếng ngọt, nhưng lúc rảnh rỗi liền để ý Chu Tư Kỳ, chờ mong một ngày nào đó có thể thấy y hồi tâm chuyển ý.

Chu Tư Kỳ chỉ thở dài.

Chờ thể lực khá hơn một chút, liền khoác quần áo tựa ở đầu giường đọc sách, tận lực coi như người nào đó không tồn tại.

Ngày hôm đó xem sách một chút, cũng không biết xảy ra chuyện gì, tay đột nhiên mất lực, khiến quyển sách kia rơi xuống đất. Hai chân y đang bôi thuốc, không thể tùy tiện nhúc nhích, vậy nên không thể làm gì khác ngoài mất công động đậy thân thể, cúi cả người xuống lần tìm.

Thật vất vả mới nhặt được quyển sách, con mắt thoáng nhìn, lại phát hiện dưới đáy giường đang giấu một hòm thuốc.

Hòm thuốc kia thoát nhìn cực kì quen mắt, cực kì giống với thứ mà trước kia y từng dùng qua.

Chu Tư Kỳ biết bây giờ nơi mình ở chính là nhà của Diệp Tĩnh Hồng, lòng bất giác hơi động, dứt khoát đem hòm thuốc kia kéo ra, đơn giản mở nắp lên.

Vừa nhìn xuống, lòng y càng đập mạnh hơn.

Trong hòm tất cả đều là Vong Ưu mà ngày xưa y tự mình điều chế.

Y nhớ những thứ này đều được giấu trong ngôi miếu đồ nát kia, còn tưởng rằng đã sớm bị thiêu đốt trong biển lửa, không nghĩ tới lại xuất hiện ở nơi này.

Chu Tư Kỳ lấy lại bình tĩnh, một tay chống ván giường, một tay lấy ra một bình thuốc đưa lên ngang tầm mắt nhìn kỹ. Dưới đáy bình sứ có mấy dòng chữ nhỏ — mười bảy tháng mười hai.

Y nhớ ngày ấy trời đổ tuyết lớn, y ngồi một mình ở trong phòng uống rượu, bốn phía yên tĩnh tịch mịch, liền, không hề báo trước mà nhớ tới Diệp Tĩnh Hồng. Dung nhan sáng chiều đều mong nhớ cứ thế tiến vào trong lòng ngực, hệt như đột nhiên bị một lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể, lập tức đẩy lên một nỗi buồn tương tự vô tận.

Đứa ruột khoét xương, đau thấu tim gan.

Thời gian đã qua đi nhiều năm, dù y đã quên mất cảnh tuyết ngày ấy, quên đi rượu ngon ngày ấy, nhưng lại không thể quên được những đau đớn lúc đó.

Cho nên mới phí hết tâm tư điều chế Vong Ưu.

Chỉ khi lòng quên đi người kia, mới có thể trốn tránh loại đau khổ này.

Đáng tiếc cứ một bình lại một bình Vong Ưu được chế ra, nhưng y lại chưa từng một lần ăn qua.

A, dù sao cũng là do y quá cuồng dại.

Tình nguyện chịu đựng nỗi khổ tương tự, cũng không nỡ quên Diệp Tĩnh Hồng.

Nghĩ tới đây, môi Chu Tư Kỳ cong lên thành một nụ cười, chậm rãi đổ viên thuốc trong bình ra, đặt ở trong lòng bàn tay ngấm nghĩa một lúc, tự lẩm bẩm: “Vong Ưu Vong Ưu, sao có thể quên đi đau khổ?”

Đang lúc thở dài, chợt thấy một người từ ngoài cửa vọt vào, vừa kêu to “Dừng tay”, vừa liều mạng chạy về phía y, kết quả dùng sức quá mạnh, trực tiếp áp đảo y ở trên giường.

Chu Tư Kỳ có chút đau, nhưng sau khi nhìn thấy rõ tướng mạo của người mới tới, đơn giản chỉ mỉm cười: “Từ khi nào mà Diệp đại hiệp đã học được chiêu này của tiểu Bạch vậy? Thật là dọa ta mà.”

Trong ấn tượng chỉ có Bạch Húc mới có thể liều lĩnh như vậy, mà dáng vẻ hoảng hốt này của Diệp Tĩnh Hồng, đúng là chưa từng thấy qua.

Diệp Tĩnh Hồng ngẩng đầu lườm y một cái, động tác nhanh nhẹn mà cướp đi bình thuốc trong tay y, lạnh lùng nói: “Người đừng làm bừa.”

“Làm bừa?” Chu Tư Kỳ ngạc nhiên nói, “Ta không có, cho dù có muốn cũng không có sức để làm.”

Diệp Tĩnh Hồng không nói lời nào, chỉ là mặt đề phòng trối lại tay chân của y, sau đó liếc sang bình thuốc bên cạnh.

Chu Tư Kỳ lúc này mới hiểu, nói: “Người cho rằng ta định ăn Vong Ưu?”

Dừng một chút, thật sự bật cười, nhưng lại mang theo tiếng thở dài như có như không: “Diệp đại hiệp lo xa quá rồi, ta không thể làm chuyện ngu xuẩn như thế. Vong Ưu chỉ dùng để trị bệnh tương tự, mà bệnh của ta đã sớm khỏi từ lâu, việc gì phải cần đến nó?”

Nói đoạn, dùng tay đẩy bình thuốc bên cạnh.

Chiếc bình màu xanh biếc kia khê lăn, thuận thế rơi xuống giường, “xoảng” một tiếng, thoáng chốc rơi vỡ tan.

Mà Chu Tư Kỳ chỉ cười khẽ, không hề có vẻ lưu luyến.

Diệp Tĩnh Hồng chỉ cảm thấy sống lưng rét run, tay chân đều lạnh lẽo.

Hắn không hiểu.

Vết thương của hắn rõ ràng sắp khép lại, tại sao đột nhiên lại như bị nứt ra, đau đến tột đỉnh? Mỗi một lần hô hấp đều mang theo vị máu tanh nồng, tầm mắt mơ hồ không rõ, chỉ nhìn thấy người trước mắt.

Hai người cách xa nhau nhiều năm như vậy, thế nhưng Chu Tư Kỳ vẫn nở nụ cười làm rung động lòng người, trong mắt cũng ngập tràn nhu tình.

Hắn bỗng nhiên biết mình sai ở chỗ nào. Hắn vùng vẫy nhiều năm như vậy, do dự nhiều như vậy, đến cùng vẫn là từng bước từng bước một bị rơi xuống, khó có thể tự kiềm chế.

Hắn rốt cục cũng trải qua nỗi khổ tương tự.

Nhưng ái tình của Chu Tư Kỳ... Đã kết thúc.

29. Chương 29

Diệp Tĩnh Hồng chợt cảm thấy khí lực toàn thân đều biến mất.

Hắn rõ ràng còn đang giữ hai tay Chu Tư Kỳ, trong lòng nhưng lại có một nỗi sợ vô hình, hết như người trước mặt ngày một xa dần, nhưng lại không thể dùng sức, chỉ có thể vất vả cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại kia.

Vẫn là xúc giác quen thuộc trong kí ức.

Mang theo cảm giác mát lạnh, bên trong lại mang theo tia ấm áp triền miên, làm người động tình không thôi.

Thế nhưng Chu Tư Kỳ chỉ bình tĩnh nằm trên giường, trước sau không hề phản ứng.

Diệp Tĩnh Hồng hẩn hẩn thở dốc, rõ ràng biết mình đã không thể mong đợi điều gì, nhưng vẫn cố chấp không chịu buông tay, trong miệng tự lẩm bẩm: “Ta yêu người...”

Hắn từ trước đến giờ bình tĩnh tự tin, ít có thời điểm nào thất lễ, lúc này lại không khống chế được tình ý trong lòng, hết lần này đến lần khác lặp lại mấy chữ này.

Hắn yêu Chu Tư Kỳ.

Một câu nói này, đã trần trở ở đáy lòng bao nhiêu lần?

Lại... chậm chạp nói bao nhiêu năm?

Chỉ vì hắn dây dưa không dứt khoát, do dự không quyết định, vì lẽ đó hắn và y, mới có thể hết lần này tới lần khác bỏ qua nhau.

Diệp Tĩnh Hồng càng nói nhỏ, âm thanh lại càng nhẹ, đến cuối cùng hầu như nhỏ đến mức không thể nghe được nữa, vừa định há mồm gọi ra tên Chu Tư Kỳ, liền cảm thấy trong lòng đau đớn, một trận mùi máu tanh nồng nặc xông thẳng lên.

Chu Tư Kỳ lúc này mới lấy làm kinh hãi, kêu lên: “Diệp đại hiệp, người...”

Diệp Tĩnh Hồng khoát tay áo một cái, nhưng lại không lau đi máu bên môi, cứ như vậy mà nhìn Chu Tư Kỳ, từng chữ từng chữ nói: “Là ta gieo gió gặt bão, loại tư vị mong mà không được, đến lượt ta ném thử.”

Dứt lời, đột nhiên khẽ động khóe miệng, bắt đầu cười ha hả.

Chỉ là tiếng nói khàn khàn đến cực điểm, đứt quãng, rõ ràng che giấu vị đắng vô tận.

Chu Tư Kỳ nghe vậy mí mắt giật nảy, lại không biết phải khuyên nhủ như thế nào.

Mà Diệp Tĩnh Hồng cũng không tiếp tục dây dưa, tùy tiện dùng tay che khuất nửa bên mặt, xoay người, nghiêng ngả lao ra cửa.

Hắn đi vội vàng, Chu Tư Kỳ không kịp thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được. Lúc trước y yêu hắn tha thiết, thời điểm khổ sở nhớ nhung hắn, cũng là đáng vẻ chật vật như vậy.

Không biết vì duyên cớ gì, bọn họ đều lần lượt dần vật lộn nhau.

Nếu đã như vậy... Không bằng không gặp.

Nghĩ tới đây, Chu Tư Kỳ không khỏi khẽ cười thành tiếng, chỉ là gò má cứng đờ, nhìn thế nào cũng ra không ra dáng vẻ đang cười. Thậm chí ngay cả hứng thú đọc sách cũng mất sạch, mặc dù đã đem sách đặt ở đầu gối, nhưng rất lâu cũng không đụng đến trang sách, cả một buổi chiều đều quay hướng về phía cửa phòng mà ngẩn người.

Sắc trời rất nhanh chuyển tối.

Thường ngày Diệp Tĩnh Hồng dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ cùng y dùng cơm, thế nhưng ngày hôm đó lại không xuất hiện nữa, chỉ phân phó một tỳ nữ đến hầu hạ y.

Chu Tư Kỳ trên người một bộ dạng uể oải, làm bất kì chuyện gì cũng không thể dùng sức, sau khi ăn cơm xong liền buồn ngủ. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, hàn độc kia lại phát tác.

Đau đớn khắc cốt lại một lần nữa vượt qua.

Nhưng mơ hồ cảm giác có người ôm chặt lấy y, ghé vào lỗ tai y ôn nhu mà nói liên miên, lúc đau đớn đến cực hạn, dường như còn đưa ngón tay của hắn đến trước để mặc y cắn.

Chu Tư Kỳ không chút khách khí cắn một cái, nghe thấy người kia đè nén tiếng kêu, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, tựa hồ dù có thống khổ hơn nữa cũng có thể nhịn. Nhưng mà chờ mọi thứ lắng xuống, sau khi y khôi phục thần trí mà mở mắt, lại phát hiện bên người trống không, cũng không còn thấy bóng người quen thuộc kia.

Là ảo giác của y sao?

Chu Tư Kỳ hoảng hốt một hồi, trở mình định ngủ tiếp, nhưng khi ánh mắt vô tình lướt qua, liền phát hiện dưới ánh trăng lạnh lẽo, trên cửa sổ chiếu đến một cái bóng mờ ảo.

Người kia ôm cánh tay đứng ngoài cửa, được ánh trăng mờ hồ phác họa hình dáng, đứng im không lên tiếng.

Chu Tư Kỳ mở to hai mắt nhìn sang, nhất thời có chút ngây dại, cách hồi lâu mới mở miệng nói: “Diệp đại hiệp?”

“A, ” Thân hình Diệp Tĩnh Hồng chấn động, cổ họng vẫn khàn khàn, “Đánh thức người?”

“Không có, ta vốn ngủ không sâu. Có điều nửa đêm canh ba, vì sao người lại đứng ở ngoài cửa?”

“Ta.. Hiện tại ta không thể gặp người.” Diệp Tĩnh Hồng chần chờ một lúc, nắm đấm nện ở trên cửa, trong thanh âm mang theo tia run rẩy, “Ta sợ không không chế được chính mình.”

Chu Tư Kỳ cùng hẩn tâm ý tương thông, không cần hỏi cũng biết ý của hắn là gì, ngơ ngậy ngồi dậy, nói: “Diệp đại hiệp hà tất phải như vậy? Mặc dù chúng ta không có loại duyên phận kia, nhưng vẫn có thể làm huynh đệ tốt. Người nên tìm một nữ tử hiền thực khác để thành thân, sau đó con đàn cháu đống, kéo dài hương khói Diệp gia, chẳng phải là so với đi cùng với ta tốt hơn rất nhiều sao?”

Diệp Tĩnh Hồng im lặng không nói.

Chu Tư Kỳ thở dài, nói: “Vết thương của ta đã lành được một nửa rồi, xem ra là đây là lúc cáo từ.”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy “Ầm” một tiếng, hết như Diệp Tĩnh Hồng muốn xông cửa vào, rồi lại cố gắng nhịn xuống, hỏi: “Người phải đi?”

“Dù sao ta cũng là người trong tà phái, nếu tiếp tục lưu lại bên trong Võ Lâm Minh, e rằng không thích hợp.”

“Nhưng còn vết thương của người...”

“Bất quá chỉ là tàn phế mà thôi, chẳng lẽ như thế lại không ra khỏi cửa được?” Chu Tư Kỳ cười cười, nói, “Diệp đại hiệp yên tâm, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho chính mình, ngày sau nếu có duyên gặp lại, chúng ta cũng có thể giống như trước nâng ly vui vẻ nói chuyện.”

Ngữ khí của y hơi hệt, như muốn chứng minh chuyện đã qua vẫn là đã qua, không một chút lưu luyến.

Diệp Tĩnh Hồng há miệng, hoàn toàn không biết phản bác như thế nào.

Chỉ là cách một cánh cửa.

Nhưng hắn lại không có lí do để đem người kia ôm vào ngực.

Chỉ mới nghĩ đến điều này, trong lòng lại như đang rỉ máu.

Không, có lẽ trong lồng ngực đã sớm máu thịt be bét, chỉ là hắn không nhìn thấy.

Rất lâu sau, sắc trời bên ngoài cũng sáng dần, Diệp Tĩnh Hồng mới nghe thấy thanh âm của mình vang lên, vừa cứng nhắc lại khàn khàn: “Được.”

Sau khi nói xong, thân hình lần thứ hai lảo đảo, chậm rãi theo ván cửa mà trượt xuống.

Trong lòng Chu Tư Kỳ hơi động, không chút nghĩ ngợi đưa tay ra, nhưng chợt nhớ tới tình hình lúc này của chính mình, cười khổ liếc nhìn hai chân không thể động đậy, rồi lại thu tay về.

Bóng dáng quen thuộc kia quét lên cửa sổ, theo ánh trăng dần dần trở nên mờ nhạt.

Ta yêu người.

Lời người kia lẩm bẩm vẫn còn vang lên bên tai.

Chỉ là y đã chờ đợi quá lâu, trời vừa sáng đã đem nhu tình tràn đầy đó làm tiêu biến hầu như không còn.

Chu Tư Kỳ nhắm mắt lại, xuất thần một lúc lâu, tuy rằng đã siết chặt lòng bàn tay, nhưng vẫn chỉ nắm lấy một mảnh hư vô.

Một đêm không chớp mắt.

Thể lực Chu Tư Kỳ không tốt, mãi đến lúc trời sáng mới mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại hiển nhiên đã đến giờ cơm trưa. Y một lòng muốn đi, sau khi ăn qua loa liền rời đi, Diệp Tĩnh Hồng cũng không tới ngăn cản, chỉ phải người truyền lời, nói y nghỉ ngơi thêm một đêm nữa, ngày mai chuẩn bị hành lý đầy đủ rồi hẵng xuất phát.

Chu Tư Kỳ cũng không có hành lý gì muốn mang theo, nhưng không nỡ trái ý Diệp Tĩnh Hồng, liền ở lại thêm một đêm. Chỉ là ban đêm lại thấy bóng người kia hắt vào trên cửa, lẩn qua lẩn lại cũng không ngủ được. Ngày hôm sau vì thế mà thức dậy sớm, sáng sớm thấy người mang xe lăn đến, ngay cả xe ngựa và phu xe cũng đều chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ dặn dò của y.

Duy nhất chỉ có Diệp Tĩnh Hồng là không xuất hiện.

Chu Tư Kỳ trầm nghĩ gặp mặt cũng chỉ thêm phiền não, cứ như vậy là tốt nhất, vậy nên không nói lời từ biệt, cứ như vậy mà lên xe ngựa. Y có thể đi đến rất nhiều nơi, cũng có rất nhiều danh lam thắng cảnh chưa từng đi du ngoạn qua, Tu La Cốc cũng rất lâu rồi chưa trở về, nhưng khi nhắc đến nơi nào cần đến, lại chỉ nói hai chữ “Dương Châu”.

Xe ngựa lắc lư đi về phía trước.

Chu Tư Kỳ tâm tình thoải mái không ít, dọc theo đường đi nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp, cũng rất khác lúc trước, nhìn nửa ngày cũng không cảm giác mệt, mãi đến khi mặt trời lên cao, mới cảm thấy có chút mệt mỏi. Đang lúc mê man, chợt nghe thấy âm thanh vang lên, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, chấn động đến mức y suýt chút nữa va vào cửa sổ.

Y mất một lúc để tỉnh lại, lấy lại bình tĩnh, vén rèm lên hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Phu xe là người nhát gan, ngón tay chỉ về phía trước, lắp ba lắp bắp nói: “Công, công tử, có sơn tặc!”

Sơn tặc?

Chu Tư Kỳ hành tẩu giang hồ, gặp qua không ít đại hiệp tiểu hiệp tà ma ngoại đạo, nhưng rất ít gặp sơn tặc, bất giác mỉm cười, gầy gầy độc phần trong khe móng tay, nói: “Sợ cái gì? Xông qua là được rồi.”

Vừa nói vừa nhìn về phía trước, chờ lúc mấy kẻ kia chặn đường cướp đoạt, nhưng lúc này lại không khỏi ngần ngại.

Một thân huyền y kia vùng kiếm mà đứng, bởi vì mấy đêm không ngủ, dáng vẻ vô cùng tiêu tụy, trái lại nhìn qua có mấy phần đáng vẻ giống sơn tặc.

Chu Tư Kỳ liếc mắt nhìn xuống, không nói ra được tư vị trong lòng là gì, bật thốt lên: “Diệp đại hiệp...”

Diệp Tĩnh Hồng cũng không trả lời y, chỉ từng bước một tiến lên phía trước, gờ trường kiếm sáng loáng trên tay lên, không nói một lời đứng trước phu xe kia.

“Đại vương tha mạng! Đại vương tha mạng!”

Phu xe bị dọa sợ, nhảy xuống xe ngựa, không chút chần chờ mà chọn chạy trốn.

Chu Tư Kỳ kinh ngạc không thôi.

“Diệp đại hiệp, người làm cái gì vậy?”

“Cướp bóc.”

“Ặc...”

“Trong lòng ta nghĩ, nếu như người về Dương Châu, chắc chắn sẽ đi đường này.”

“Vì lẽ đó trời vừa sáng người đã đứng đợi ở đây? Nếu như ta đi nơi khác thì sao?”

Diệp Tĩnh Hồng chậm rãi thu kiếm vào vỏ, nói: “Quên rồi sao? Phu xe là ta tìm.”

Chu Tư Kỳ “A” một tiếng, lập tức thông suốt, nhưng vẫn có chút khó tin, nói: “Diệp đại hiệp người là chính nhân quân tử, sao lại có thể...”

“Không sai, Diệp Tĩnh Hồng sẽ không đi sai hay bước nhầm, Diệp Tĩnh Hồng sẽ không thích người trong tà phái, Diệp Tĩnh Hồng cũng sẽ không dính chặt lấy, dây dưa không dứt.” Hắn đưa tay vuốt ve gò má Chu Tư Kỳ gò má, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, đằng hoàng trịnh trọng nói, “Thế nhưng, sơn tặc có thể.”

30. Chương 30

“Ha... Ha ha ha...”

Chu Tư Kỳ nghiêng người dựa vào trong xe ngựa, cười đến không ngậm miệng lại được.

Diệp Tĩnh Hồng ở phía trước lái xe, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn y, nói: “Thương thế của người thế chưa lành, tâm tình không nên quá kích động.”

“Khụ, ta...” Vừa mới nói được vài chữ, liền không nhịn được mà cười lên.

Diệp Tĩnh Hồng thở dài, có chút bất đắc dĩ hỏi: “Thật sự là buồn cười như vậy sao?”

“Nếu đổi lại là người khác nói những lời này, đương nhiên không có gì ghê gớm, nhưng Diệp đại hiệp người lại...” Y nháy nháy mắt, cố ý kéo dài trước khi phun ra hai chữ kia, “Sơn, tặc?”

Diệp Tĩnh Hồng bị y trêu chọc như thế, cũng có chút không thoải mái, nghiêm mặt nói: “Chỉ cần có thể làm bạn ở bên cạnh người, nếu muốn ta có thể đi tìm một ngọn núi chiếm đóng, có gì khó chứ?”

Ngữ khí hắn nghiêm túc như vậy, Chu Tư Kỳ nghe xong, không thể không thu lại nụ cười, nói: “Diệp đại hiệp là thân phận cỡ nào? Hà tất phải vì một kẻ tà phái như ta mà làm hỏng danh tiếng của chính mình?”

“Ta không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, ta chỉ biết, yêu một người chính là phải bảo vệ người đó. Ta lúc trước không làm được, bây giờ không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa.”

Thời điểm Diệp Tĩnh Hồng nói những lời này, hai mắt vẫn nhìn về phía trước, cũng không quay đầu nhìn Chu Tư Kỳ, nhưng chỉ nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, cũng đủ biết tâm ý này có hắn có bao nhiêu kiên quyết.

Chu Tư Kỳ biết hắn rất rõ, hiểu được khuyên nỡ cũng vô dụng, chỉ cong khóe miệng, cười hì hì hỏi: “Như vậy, Diệp đại vương định đem ta cướp đến nơi nào?”

Diệp Tĩnh Hồng với y như thế, không chút nghĩ ngợi nói ra Dương Châu.

Chu Tư Kỳ trong lòng giật giật, biết rõ không nên, nhưng vẫn bị điều này làm động tâm tư.

Diệp Tĩnh Hồng mãi mà không nghe thấy tiếng của y, liền hỏi: “Sao vậy? Người không muốn đi?”

Chu Tư Kỳ cười cười, hồi phục lại tinh thần, nửa thật nửa giả nói: “Sao ta có thể làm chủ? Dù sao ta cũng đã rơi vào tay Diệp đại vương, hiển nhiên chỉ có thể để mặc người sắp xếp.”

Diệp Tĩnh Hồng thấy y có tinh thần nói đùa như vậy, ngược lại có chút đỡ khó thở cười, chỉ là dọc theo đường đi cũng không dám thất lễ, hầu như mọi chuyện đều theo Chu Tư Kỳ, cũng chăm sóc y chu đáo tỉ mỉ. Chu Tư Kỳ hành động bất tiện, cho nên rất vui vẻ để cho người ta hầu hạ, đối với thái độ của Diệp Tĩnh Hồng cũng vô cùng tự nhiên, cũng không cố gắng xa lánh, cũng không quá mức thân cận, cười cười nói nói hết như bằng hữu bình thường.

Hai người bọn họ đều mang theo ý định du sơn ngoạn thủy, đoạn đường này cũng vì thế mà chậm rãi đi qua, ngoại trừ việc Chu Tư Kỳ thỉnh thoảng lại nói mấy lời không bình thường, cũng không có chuyện gì đặc biệt.

Có điều sau khi đến Dương Châu, lại có sự khác biệt rất lớn.

Diệp Tinh Hồng thăm lại chốn xưa, khó tránh khỏi tâm tư bâng khuâng, không thể tự kiềm chế, nhưng Chu Tư Kỳ chỉ giả vờ như không biết, coi như không có chuyện gì mà tránh né ánh mắt của hắn, thời điểm đi ngang qua thanh lâu kia, thậm chí còn nói muốn đi vào dạo.

Đương nhiên Diệp Tinh Hồng không đồng ý, vội vàng tìm một nơi ở yên tĩnh trong thành mà ở lại, tránh thật xa những địa điểm làng chơi kia.

Chu Tư Kỳ cũng không nói gì, cứ như vậy mà cười híp mắt tiến vào.

Diệp Tinh Hồng khó tránh khỏi chột dạ, không nhịn được hỏi: “Người hài lòng nơi này không?”

Chu Tư Kỳ liếc mắt nhìn gian nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ, rồi lại nhìn phong cảnh tươi sáng đẹp đẽ ở sân trước nhà chính, cười nói: “Những chỗ khác thì không tệ, chỉ có một nơi là không tốt.”

“Nơi nào?”

“Ngoài phòng Diệp đại hiệp có cây to như vậy, nên gọi người tới chặt đi mới tốt, bằng không người hờ một chút lại va phải cây, chẳng phải sẽ đụng đến sưng một cục to đùng trên đầu sao?”

Diệp Tinh Hồng không ngờ được y sẽ trêu chọc mình như vậy, nhất thời đỏ cả mặt.

Chu Tư Kỳ thì lại chớp chớp mắt, hai tay đẩy xe lăn, lách vào bên trong phòng của mình. Cả dáng vẻ lẫn vẻ mặt này của y, thật sự không biết có bao nhiêu phong lưu tiêu sái.

Diệp Tinh Hồng trong lòng ngẩn ngơ, nhớ tới thời điểm lần đầu gặp gỡ Chu Tư Kỳ, không phải chính là cái dáng vẻ này hay sao?

Chỉ là khi đó Chu Tư Kỳ một lòng si mê, thời thời khắc khắc đều đi theo bên cạnh hắn.

Còn bây giờ...

Bây giờ tuy rằng vẫn nói nói cười cười, nhưng lại không khác gì người xa lạ.

Diệp Tinh Hồng đứng ở ngoài cửa phòng một lúc, rồi mới quay đầu chuẩn bị đi dọn cơm, lúc chuẩn bị xong hết thấy, sắc trời cũng đã tối từ lúc nào. Hắn nhớ tới hàn độc phát tác mỗi đêm, trong lòng không khỏi nhói lên như bị kim đâm, lúc bước qua cánh cửa phòng kia cũng không tránh khỏi cảm thấy nặng nề.

Lúc đẩy cửa nhà, liền nhìn thấy Chu Tư Kỳ đang đọc sách, mái tóc màu đen buông thông ở trên đầu vai, càng làm dung nhan như ngọc kia trở nên tuấn tú hơn rất nhiều, vừa nhìn thấy hắn liền mỉm cười: “Diệp đại hiệp lại đến chỗ ta ngủ?”

Diệp Tinh Hồng nghĩ gật đầu cũng không đúng, lắc đầu cũng không phải, chỉ đem đồ ăn đặt lên bàn, nói: “Ăn cơm.”

Chu Tư Kỳ cũng khá phối hợp, lập tức đóng sách lại cùng hắn dùng bữa, cũng không quên nói đùa hai ba câu, cái miệng kia cười quá mức rực rỡ, khiến trong lòng người nhìn không khỏi nhảy lên một cái.

Diệp Tinh Hồng vui đầu ăn, cảm thấy cứ như vậy mà ăn cùng y, thật sự là một loại dầy vò.

Có điều dằn vặt lớn hơn còn ở phía sau.

Sau khi dùng xong bữa tối, hiển nhiên đến giờ thay thuốc.

Bên ngoài vết thương của Chu Tư Kỳ cũng gần như đã khỏi hẳn, chỉ là đôi chân vẫn không thể đi lại, mà mấy phương thuốc do y nghĩ ra, thuốc đúng là dễ tìm, chỉ phiền phức ở chỗ ngày ngày đều phải thay thuốc.

Diệp Tinh Hồng không muốn để y lo nghĩ, từ trước đến nay những việc này đều do hắn ôm lấy.

Việc này cũng tương đối đơn giản, nhưng lại bắt hắn một tay ôm Chu Tư Kỳ, tay còn lại dõ vào trong chăn bôi thuốc, nói ra cũng không dễ dàng. Không chỉ thế người kia còn đặc biệt ghé vào tai hắn thổi hơi một cái, luôn miệng gọi: “Đại vương.”

“Đại vương đem ta cướp đến nơi này rồi, đến tột cùng là muốn xử trí như thế nào? Kim ốc tàng kiều?”

Diệp Tinh Hồng bôi thuốc vào chân y, rốt cục không thể nhịn được mà nữa nói: “Chu Tư Kỳ, người đừng như vậy.”

“Hả? Ta làm sao cơ?”

“Người...”

Diệp Tĩnh Hồng không muốn nói thẳng là y đang bùa bốn hấn, kìm nén nửa ngày, cũng chỉ hừ hừ hai tiếng, tiếp tục bồi thuốc.

Chu Tư Kỳ chiếm lợi thế, dương dương tự đắc nhếch cao lông mày, nhỏ giọng nói: “Ai kêu người đại hiệp tốt đẹp thì không làm, lại muốn đi làm sơn tặc? Ha...”

Vừa nhắc tới chuyện này, liền lại không ngừng được mà bật cười.

Tay Diệp Tĩnh Hồng dừng lại trên đùi y không khỏi nóng lên, trong lòng nhảy liên tục, rồi lại không nỡ thả người trong lòng ra, thật vất vả mới trấn định lại, khàn giọng nói: “Không phải người vẫn nói xem ta là huynh đệ tốt sao? Tại sao không gọi đại ca nữa?”

Hắn chuyển chủ đề câu chuyện, nhưng lại không biết nói gì, cho nên mới hỏi câu này.

Nhưng Chu Tư Kỳ nghe xong, lại yên tĩnh một lúc.

Trên mặt y vẫn là nụ cười không đổi, chỉ là nửa con mắt hạ xuống, đưa tay cầm một bên tóc mai màu đen, nhẹ nhàng nói: “Thời điểm lúc trước khi ta gọi người là đại ca, cũng không phải vì tình huynh đệ.”

31. Chương 31

Nghe vậy, Diệp Tĩnh Hồng lập tức nhớ lại những ngày tháng kia, khuôn mặt dần trở nên tái nhợt.

Chu Tư Kỳ lại làm như không thấy, lưỡi biếng ngáp một cái, vươn mình muốn ngủ, không một chút lưu ý hàn độc sắp phát tác kia.

Ngược lại ngón tay Diệp Tĩnh Hồng có chút run, lại như không thể khống chế được cảm giác ớn lạnh từ sống lưng truyền đến. Phí hết công sức, mới miễn cưỡng di chuyển hai tay, đem Chu Tư Kỳ nghiêm túc ôm vào trong ngực.

Hắn đã từng chiếm được tim của y.

Gần ngay bên cạnh, nhưng lại tự tay đẩy ra.

Bây giờ dù khoảng cách có gần, cũng tựa như cách thiên sơn vạn thủy, vĩnh viễn không trở về như lúc trước.

... Đây mới chính là loại dần vật đáng sợ nhất thế gian.

Bầu trời bên ngoài cũng dần dần bị bóng đêm nuốt chửng.

Người trong lòng hô hấp dồn dập, rốt cuộc cũng bắt đầu run lên.

Diệp Tĩnh Hồng biết thời gian đã đến, vội vã vực dậy tinh thần, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch Chu Tư Kỳ. Hắn không cách nào giảm bớt nỗi thống khổ của y, nên chỉ có thể cầm chặt tay y, hết lần này tới lần khác gọi tên y.

“Chu Tư Kỳ.”

Mà y dù cho vào thời điểm thần trí không rõ ràng, cũng sẽ không tiếp tục gọi hai chữ “đại ca” này nữa.

Bóng đêm mỗi lúc một sâu thêm.

Diệp Tĩnh Hồng nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối không dám ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Đời này còn dài như vậy, nếu trải qua một đời như thế, làm cách nào có thể vượt qua?

Nhưng bất luận thống khổ cỡ nào, trời rồi cũng sẽ lại sáng.

Ngày hôm sau sau khi tỉnh dậy, tuy rằng sắc mặt Chu Tư Kỳ không tốt lắm, nhưng tâm tình lại vô cùng vui vẻ, cười cười nói nói, động một chút là lấy chuyện sơn tặc kia để trêu chọc Diệp Tĩnh Hồng.

Mà ngược lại, Diệp Tĩnh Hồng lại càng ngày càng thêm uể oải, cả ngày bận rộn, hầu như không có thời gian rảnh rỗi.

Chu Tư Kỳ cũng không để ý việc mà hấn bận là gì, thân thể vừa khá hơn một chút, liền bắt đầu xuống đất đi bộ. Hai chân của y là bị người ta cứng rắn đánh gãy, tuy có linh dược tục cốt, nhưng muốn vết thương khép lại cũng phải mất rất lâu, vì lẽ đó hai chân vừa mới chạm đất, liền phải nếm trải cảm giác đau đớn như bị kim châm kia. Mà với mỗi bước chân, cũng đủ khiến cả người mồ hôi lạnh, thở dốc không ngừng.

Mà Diệp Tĩnh Hồng canh giữ ở bên cạnh y lại càng căng thẳng hơn gấp trăm ngàn lần, thời điểm nhìn y bước đi, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, chỉ hận không thể để bản thân mình thay thế y

Cứ như vậy mà hai ba tháng trôi qua, tình hình của Chu Tư Kỳ mới khả quan lên một chút, cuối cùng cũng coi như có thể dựa vào bức tường mà bước đi. Tâm tình của y cũng vì vậy mà vui vẻ hơn, buổi tối ngày nào đó càng muốn được đến thanh lâu đi dạo.

“Cái gì?” Gần đây Diệp Tĩnh Hồng lúc nào cũng hét lên như thế, hết như lấy nhiệm vụ phần tính khí của sơn tặc, “Hai chân ngươi còn chưa khỏe, sao có thể đi đến nơi trăng hoa đó?”

“Sao lại không thể?” Chu Tư Kỳ không hề nổi giận, cười hỏi, “Người què thì không thể đi kỹ viện sao?”

Diệp Tĩnh Hồng bị ghen đến mức nói không ra lời.

Chu Tư Kỳ liền nói tiếp: “Nếu như ngươi không có hứng thú, thì ta đi một mình là được rồi.”

Diệp Tĩnh Hồng đương nhiên không đồng ý, nhưng lại không có lý do để ngăn cản, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nỡ làm trái ý tứ của Chu Tư Kỳ, vậy nên không thể làm gì khác hơn là thuê một chiếc xe ngựa đưa y tới đó, còn chính mình thì ở nhà nổi nóng.

Chu Tư Kỳ từ trước đã trà trộn không ít những nơi ăn chơi phóng túng, kết giao không ít hồng nhan tri kỷ, lúc này vừa lộ diện, liền bị những Hoa nương kia vây lại mời rượu, chuyện trò vui vẻ, vô cùng hài lòng.

Giữa lúc đang rượu say tai nóng, lại nghe thấy trong đại sảnh vang lên những tiếng ồn ào, hết như có người đang đập phá.

Chỉ một lúc sau, liền thấy tú bà kia xông cửa vào, trên khuôn mặt là vẻ kinh hoàng, kêu lên: “Chu, Chu công tử, bên ngoài có vị đại gia kia tìm ngài!”

Chu Tư Kỳ trong lòng hiểu rõ, rồi lại khó tránh khỏi nghi hoặc, Diệp Tĩnh Hồng từ khi nào lại trở nên đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ thật sự học theo hành vi của sơn tặc?

Chờ đến lúc đẩy xe lăn ra bên ngoài, lại bắt gặp bật cười.

Phòng khách kỹ viện vốn đang ca múa mừng cảnh thái bình, chẳng biết từ lúc nào lại trở nên yên lặng như tờ, một đám người núp ở một bên góc không dám nhúc nhích, chỉ còn Diệp Tĩnh Hồng một mình ngồi ở giữa trung tâm, tay phải đè lại cán kiếm, trên mặt không chút biểu tình, một mặt đáng vẻ chính khí kia, quả thật có chút dọa người.

Chu Tư Kỳ cười thâm trong lòng một lúc, mới lên tiếng hỏi: “Diệp đại hiệp, sao ngươi lại tới đây?”

Diệp Tĩnh Hồng thấy y, khuôn mặt vẫn rất nghiêm túc, nói: “Còn không phải là vì ngươi.”

“Ồ? Ta làm sao cơ?”

“Ngươi...” Diệp Tĩnh Hồng thở phì phò trừng mắt nhìn y, kìm nén nửa ngày, rốt cuộc cũng mở miệng nói rằng, “Ngươi đi dạo kỹ viện không mang theo bạc!”

Chu Tư Kỳ nghe thấy liền ngẩn người, đợi đến lúc thông suốt, lập tức cất tiếng cười to.

“Cũng chỉ... vì chuyện này...?” Y cười đến mức không dừng lại được, nói chuyện đứt quãng, ngay cả thanh âm cũng thay đổi.

Diệp Tinh Hồng không chịu nổi dáng vẻ lông bông này của y, lập tức đứng dậy, bước nhanh đến trước mặt Chu Tư Kỳ, cắn răng hỏi: “Sao lại cười?”

Chu Tư Kỳ khoát tay áo một cái, vẫn cười, sóng mắt nhẹ nhàng lưu chuyển, nói: “Vậy nên Diệp đại hiệp là tới đưa bạc cho ta sao? Thật đáng tiếc, ta còn tưởng là người đang ghen.”

Vừa nói vừa thở dài, cũng không biết là thật hay giả.

Diệp Tinh Hồng trong lòng nhảy một cái, chỉ cảm thấy cả người đều nóng đến lợi hại, cũng không quan tâm đây là đâu, lập tức kéo tay Chu Tư Kỳ, đem y đặt ở trên lưng.

Dù cho Chu Tư Kỳ gặp biến không sợ, cũng không kìm được kêu lên: “Diệp Tinh Hồng, người làm gì?”

Diệp Tinh Hồng không trả lời, tầm mắt quét qua, triển khai khinh công bay ra ngoài cửa sổ, lưu lại một đám người không ngừng kinh hô.

Chu Tư Kỳ nhúc nhích không thôi, lại gọi vài tiếng, đáng tiếc từ Diệp đại hiệp hô đến Diệp sơn tặc, người nào đó trước sau không để ý tới y. Hơn nữa đoạn đường này đi qua, rõ ràng cũng không phải hướng về nhà, trái lại còn ra khỏi cửa thành, chạy đến rừng cây bên ngoài.

Chu Tư Kỳ nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy không đúng, vội hỏi: “Diệp đại hiệp, lúc này người lại muốn chơi trò gì?”

Diệp Tinh Hồng hừ một tiếng, cũng không trả lời.

Cách hồi lâu, bước chân mới từ từ chậm lại, ở sâu trong rừng mới đặt y xuống, nói: “Đi.”

Đi nơi nào?

Chu Tư Kỳ đầu óc mơ hồ, theo ánh mắt Diệp Tinh Hồng nhìn về phía trước, nhưng chỉ thấy một mảnh tối đen, mơ hồ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ ảo.

Chỉ là một hình dáng mà thôi.

Thế nhưng, cực kỳ giống... một nơi nào đó trong kí ức.

Chu Tư Kỳ lão đảo tiến lên một bước, tựa hồ còn nghe thấy cả tiếng tim mình đập mạnh.

Càng tiến lên gần, hình dáng cái bóng kia càng trở nên rõ ràng.

Rốt cuộc y cũng biết đây là nơi nào.

Đã từng, tận mắt nhìn thấy lửa lớn bốc lên, đem tòa miếu đổ nát kia san thành bình địa. Bây giờ chốn cũ hiện ra, cũng đã là một quang cảnh hoàn toàn khác.

Chu Tư Kỳ nhìn miếu thờ kia lại một lần nữa được dựng lên, không nói ra được là có tư vị gì, rầu rĩ nói: “Thì ra mấy tháng nay Diệp đại hiệp bận rộn là vì điều này, người cần gì phải tốn tâm tư như vậy?”

Diệp Tinh Hồng đỡ y đi về phía trước, thuận lợi đốt một cây đuốc, nói: “Ta đều dựa theo dáng vẻ của tòa miếu kia mà trùng kiến lại, không biết có giống hay không?”

“Có giống thì đã như thế nào?” Chu Tư Kỳ tùy tiện đi được hai bước, thuận thế dựa vào vách tường bên cạnh, cười khổ nói, “Dù cho có cố gắng khôi phục lại như cũ, cũng đã là cảnh còn người mất.”

“Chỉ ít thì người và ta đều ở đây.” Diệp Tinh Hồng một tay chống trên tường, bình tĩnh nhìn y, nói, “Lúc này là ta lừa người, ta căn bản không phải tới đưa bạc gì đó. Chu Tư Kỳ, ta hận không thể khóa lại tay chân người, khiến người không thể đi bất kì đâu, khiến người trong mắt... chỉ có thể nhìn thấy ta.”

Vừa nói, một bên cúi đầu hôn xuống.

Hay là tại ánh mắt của hắn quá triền miên.

Hay là tại chỗ này làm người ta quá hoài niệm.

Chu Tư Kỳ chỉ cảm thấy lòng như mềm xuống, chậm rãi mỉm cười, nói: “Làm sao bây giờ? Ta hình như có chút say rồi.”

32. Chương 32

Diệp Tinh Hồng lập tức hôn lên môi y.

Nụ hôn này cực kì thô lỗ, gấp gáp mà gặm cắn liên tục, mang theo khí tức nóng rực trên người, dường như muốn đem tất cả lí trí thiêu đốt đến không còn một mảnh.

Quần quýt gấn bó, mùi rượu nhàn nhạt cũng từ trong miệng của hai người mà bay ra.

Diệp Tinh Hồng đem đầu lưỡi lần mò trong khoang miệng Chu Tư Kỳ, không ngừng khuấy đảo trên đầu lưỡi, bức y tiếp nhận sự xâm lấn của mình, mãi cho đến khi cả hai đều không thở nổi nữa, mới thoảng lui lại một chút, thấp giọng rù rì nói: “Say rồi mới tốt.”

Chu Tư Kỳ không có lên tiếng, chỉ là đưa tay ôm eo hắn.

Diệp Tinh Hồng không nhận được một tiếng khích lệ, lập tức lại lần nữa hôn lên, đầu tiên là chạm khẽ ở khóe miệng, sau đó sẽ đột nhiên dùng sức, mạnh mẽ cắn vào môi y, dùng hàm răng tỉ mỉ chà sát.

Chu Tư Kỳ bị hắn chọc ghẹo đến mức động tình, không tự chủ được mà đáp lại.

Tiếng hít thở càng lúc càng trở nên rối loạn.

Chân Chu Tư Kỳ bị thương chưa lành, không thể đứng quá lâu, rất nhanh liền không chống đỡ được, theo vách tường mà dần trượt xuống dưới.

Diệp Tinh Hồng vẫn cứ đuổi theo cánh môi của y không tha, cũng theo đó mà quỳ một chân trên đất, tiếng nói vì thế mà trở nên khàn đặc: “Chúng ta quay trở lại như trước, có được hay không?”

Chu Tư Kỳ không đồng ý cũng không phản đối, chỉ là giương mắt nhìn về phía trước, đưa tay chỉ vào khoảng không, nói: “Lần đầu tiên gặp nhau, ta chính là ngồi ở chỗ đó, nhìn người bước vào cửa...”

Y vừa nói, một bên lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hết như đang nhớ lại cảnh tượng ngày ấy.

Cho dù biết rõ sẽ trải qua nhiều thống khổ, cũng vẫn như cũ mà vui mừng khi gặp được hắn.

Diệp Tinh Hồng thấy dáng vẻ này của Chu Tư Kỳ, chỉ cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó đang trào dâng, thân thể cũng không thể tiếp tục khống chế, liều mạng đem người đặt ở trên tường, không ngừng hôn xuống.

Chu Tư Kỳ rốt cuộc cũng kêu lên, mà cổ họng cũng không còn sức để nói: “Không trở về?”

Diệp Tinh Hồng nhìn y một lúc, đôi môi nóng rực theo gò má của y đi xuống, dừng lại trên cằm cổ trắng nõn mà mút cắn, trực tiếp dùng hành động để biểu thị quyết định của chính mình.

Chu Tư Kỳ cười nhẹ, ra tay cởi xuống y phục của hắn.

Hai người rất nhanh dây dưa cùng một chỗ, thân thể cũng dán chặt vào nhau, ngay cả tâm cũng nhảy không ngừng.

Diệp Tinh Hồng thường ngày cũng không mê muội chuyện trăng gió, vậy nên dù đã đặt Chu Tư Kỳ ở dưới thân, cũng không biết nên làm gì tiếp theo, chậm chạp không có hành động, chỉ tùy tiện mò mẫm trên ngực y, nhẹ giọng gọi: “Chu Tư Kỳ...”

Thanh âm kia có bao nhiêu tình ý nồng đậm, khiến lòng người nghe cũng không khỏi run rẩy.

Chu Tư Kỳ không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, giơ tay phải tiến đến bên môi, há miệng liếm ngón tay của chính mình.

Diệp Tinh Hồng ngẩn ngơ, mắt nửa ngày mới hiểu được ý của y, chợt cảm thấy trên mặt nóng đến lợi hại, thân thể dường như cũng bắt đầu có ý thức, lập tức tiến tới gần, cúi xuống hôn liếm mấy ngón tay kia của y.

Tiếng dâm mị vang lên bên tai.

Khoảng cách hai người bọn họ gần như vậy, trán không khỏi va chạm, chỉ trong nháy mắt liền nhìn thấy thân ảnh của đối phương. Dù sau khi đã đem ngón tay làm cho ướt đầm, cũng vẫn không nỡ tách ra, tiếp tục dùng tư thế này mà triển miên qua lại.

Hai mắt Chu Tư Kỳ mơ màng, thần trí từ lâu đã rối loạn, rất vất vả mới động đậy được thân thể, chậm rãi đem tay phải mò xuống miệng huyết dưới hạ thân.

“Ừm...”

Trong nháy mắt dị vật xâm nhập, cảm giác khó chịu mãnh liệt xông thẳng lên, khiến y không tự chủ được mà nâng eo, thuận tiện cho ngón tay thâm nhập, miệng cũng bắt đầu phát ra những tiếng vang trầm thấp.

Diệp Tĩnh Hồng mặc dù không nhìn thấy động tác của y, nhưng chỉ nhìn biểu hiện trên mặt kia, đã cảm thấy cả người khô nóng, trực tiếp nắm lấy tay còn lại của Chu Tư Kỳ, đặt lên vật đang cứng ngắc đến phát đau của mình.

“A...”

Chu Tư Kỳ không nhịn được mà thở hổn hển, đem rút ngón tay của chính mình, thân thể nóng đến mức muốn tan ra, có điều động mấy lần, liền cảm thấy đã dùng hết toàn bộ khí lực.

Diệp Tĩnh Hồng nhân cơ hội đẩy ra đầu gối của y, chen vào giữa hai chân y, chậm rãi đè lên.

Vật nóng rực cứng ngắc cũng từng chút từng chút tiến vào thân thể.

Cổ họng Chu Tư Kỳ ngày càng khàn, không thể phát ra âm thanh được nữa, chỉ có thể đứt quãng kêu: “A... A a...”

Hiển nhiên là vô cùng đau đớn.

Bên trong vừa chặt lại vừa nóng, gắt gao kẹp chặt Diệp Tĩnh Hồng không tha, mà thời điểm lúc chạm vào điểm mẫn cảm kia, khiến cho hắn cảm thấy sung sướng trước nay chưa từng có.

“Chu Tư Kỳ, ta yêu ngươi.”

Tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Chu Tư Kỳ cảm thấy trong lòng từng trận xao động, không kìm được dùng hai chân vòng lấy eo Diệp Tĩnh Hồng, mặc cho vật kia không ngừng đâm sâu vào trong cơ thể của chính mình

-x-

Sắc trời ngày một sáng dần.

Chu Tư Kỳ tỉnh dậy từ trong lòng Diệp Tĩnh Hồng.

Thần trí của y vô cùng mơ hồ, không nhớ rõ đêm qua hàn độc có phát tác hay không, nhưng đáy mắt vừa nhìn thấy thân ảnh Diệp Tĩnh Hồng, liền biết đã trải qua một trận giãy vò. Y dù sao cũng có chút đau lòng, không nhịn được đưa tay sờ cảm người kia, hỏi: “Ngươi sao không ngủ một chút?”

Diệp Tĩnh Hồng dựa lưng vào tường, tay phải vẫn ôm eo của y, mặc dù trên mặt diện vô biểu tình, nhưng đáy mắt lại vô cùng dịu dàng, nói: “Ta muốn nhìn ngươi thêm một chút.”

Chu Tư Kỳ cười cười, chậm rãi ngồi xuống mặc quần áo, một mắt nhìn quanh bốn phía, nói: “Đêm qua sắc trời quá tối, không nhìn thấy rõ cái gì, thì ra nơi này vẫn chưa xây xong.”

“Ừ, vốn là định vài ngày nữa mới mang ngươi đến đây. Có điều cũng chỉ còn lại một chút, trong vòng nửa tháng, nhất định có thể khôi phục như cũ.”

“Vậy sao? Vậy Diệp đại hiệp cứ tiếp tục lưu lại đây để tu sửa đi.” Chu Tư Kỳ cong cong khóe miệng, cười híp mắt nói, “Ta cần phải rời khỏi Dương Châu.”

“Cái gì?” Diệp Tĩnh Hồng lấy làm kinh hãi, cũng không nhớ đến việc quần áo bản thân còn xốc xếch, lập tức đứng lên, “Ngươi lại muốn đi?”

“Ừ.”

“Cái gì mà bảo ta tiếp tục lưu lại tu sửa? Người... không đi cùng với ta?”

“Người là người, ta là ta, tại sao phải đi cùng nhau?”

Diệp Tinh Hồng liền bối rối, nói: “Nhưng là... Tối hôm qua...”

Chu Tư Kỳ cúi đầu buộc vạt áo, coi như không có chuyện gì xảy ra mà nói: “Tối hôm qua là người tình ta nguyện, ta cũng không có bức ép người.”

Diệp Tinh Hồng hết như lúc này mới tỉnh lại, vẻ mặt không dám tin, kinh ngạc hỏi: “Chu Tư Kỳ, người đây là định bội tình bạc nghĩa?”

Chu Tư Kỳ bật cười, nói: “Tối hôm qua ta dự định ở thanh lâu tầm hoan tác lạc, là Diệp đại hiệp tự mình đưa tới cửa. Ta thừa nhận mình không nên uống nhiều như vậy, thế nhưng người cũng không có chịu thiệt mà?”

Y nhanh mồm nhanh miệng như vậy, Diệp Tinh Hồng sao có thể là đối thủ? Chỉ có thể trợn to hai mắt nhìn y.

Chu Tư Kỳ không hề để ý, sau khi mặc quần áo tử tế, liền chống vách tường đứng lên, từng bước một đi về phía trước.

Diệp Tinh Hồng sợ y té ngã, lập tức tiến lên đỡ lấy tay y, biểu hiện trên mặt vẫn là ngỡ ngàng, hỏi: “Người đêm qua... đơn giản chỉ là say rượu?”

“Lúc đó ta đã nói rõ ràng như vậy, sao Diệp đại hiệp vẫn có thể hiểu lầm?”

Sắc mặt Diệp Tinh Hồng hết sức khó coi, nhưng tóm lại vẫn không chịu thả tay Chu Tư Kỳ ra, nói: “Người vẫn không chịu tiếp tục yêu ta?”

Tưởng rằng đã có hi vọng, kết quả, vẫn là tuyệt vọng?

“Chuyện đã qua thì cứ để nó qua, yêu hận tình thù cũng tan thành mây khói, Diệp đại hiệp cần gì phải chấp nhất?” Dừng một chút, con người dao động một cái, nói, “Mà tương lai ta sẽ yêu người nào, cũng không ai có thể nói chắc được.”

Diệp Tinh Hồng trong lòng nhảy vài cái, cuối cùng cũng coi như thông suốt, lập tức hỏi: “Ý là, ta còn có cơ hội?”

Chu Tư Kỳ hất tay của hắn ra, cứng ngắc nhưng cũng không kém phần tiêu sái bước vài bước, sau đó quay đầu lại nhìn hắn, cười tủm tỉm nhả ra mấy chữ: “Còn xem bản lĩnh của người.”

33. Chương 33: Kết Thúc

“Nghe nói Vô Song Thành kia vừa mới yên ổn không bao lâu, lại bắt đầu gây sóng gió?”

“Ừ, nghe nói chức thành chủ thay người ngồi, có người còn từng thấy dáng vẻ nổi điên của hắn, thật chẳng khác nào một đại ma đầu giết người không chớp mắt.”

“Lần trước Vô Lâm Minh mới vừa trải qua một trận chiến, sinh lực đã sớm hao hụt, không biết còn có ai có thể đối phó họ Triệu kia...”

Trong khách điểm người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Vài người mặc trang phục võ lâm nhân sĩ tụ tập ở một góc dùng bữa, một bên nâng chén, một bên bàn luận chuyện trên trời dưới biển, đương lúc nói hăng say, chợt thấy một người từ ngoài cửa đi vào.

Người này mặc một thân huyền y, dung mạo thực sự có thể gọi là anh tuấn, chỉ là bên thái dương có một vết thương rất dài, vẫn đang không ngừng chảy máu. Trên vai hắn đeo một cái bao vải, tay phải cầm một thanh trường kiếm sắc bén, mũi kiếm chống đỡ trên đất, cứ như vậy một đường đi tới, lưu lại trên mặt đất từng vết từng vết rạn.

Dù là người không có mắt nhìn, cũng nhìn ra được đây là một thanh thần binh lợi khí.

Trong khách điểm nhất thời trở nên yên tĩnh.

Những người trong giang hồ đều nín thở, ánh mắt không ngừng nhìn về hướng người kia.

Nhưng người kia lại hệt như không hề hay biết, chỉ nhanh chân bước vào khách điểm, nhưu lông mày nhìn bốn phía, dường như đang tìm kiếm tung tích người nào đó.

Chẳng lẽ là kẻ thù của hắn?

Những người thích xem náo nhiệt không khỏi nín thở, lẳng lặng chờ đợi một trận huyết chiến.

Giữa lúc bầu không khí trong khách điểm ngày càng trở nên căng thẳng, đột nhiên có người “Ồ” nhẹ một tiếng, cười nói: “Chưa gì mà người đã đuổi theo nhanh như vậy sao?”

Thanh âm này bình bình thường thường, cũng không gì đặc biệt.

Nhưng người kia sau khi nghe thấy, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Mọi người nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy một người trẻ tuổi đang ngồi trong góc cạnh cửa sổ, tóc đen, tuyết y, dung nhan như ngọc, khóe mắt cong cong hệt như dù ở bất kì đâu cũng có thể mỉm cười, làm người ta vừa nhìn thấy, không nhịn được sinh lòng thân cận.

“Chu Tư Kỳ.”

Diệp Tĩnh Hồng một mặt gọi ra cái tên này, một mặt đi tới ngồi trước mặt y, thuận tiện ngăn cản tầm mắt tò mò của người khác, hỏi: “Tại sao người không chờ ta?”

“Ta đã sớm nói, đuổi theo được hay không còn tùy thuộc vào bản lĩnh của người.” Chu Tư Kỳ đánh giá hắn vài lần, hỏi, “Người đi đâu mà lại một thân bị thương như thế này?”

Diệp Tĩnh Hồng không trả lời, chỉ là đem bao vải đặt ở trên bàn, rồi lấy vật bên trong ra.

“Cỏ kim xà, tâm linh chi, tử ngọc nhân sâm...” Chu Tư Kỳ thuận miệng nói ra vài cái tên, cười bảo, “Đều là dược liệu quý báu, đáng tiếc trị không được hàn độc trên người ta, người lại uống phí tâm tư rồi.”

Diệp Tĩnh Hồng cũng không nhụt chí, đem những vật kia đẩy sang một bên, lại từ trong bọc vải lấy ra một bọc giấy, nói: “Vịt nướng của Phiêu Hương Lâu.”

Chu Tư Kỳ ngẩng ra, lập tức nhếch miệng, đáy mắt lấp lánh ý cười, nói: “Coi như cái này hợp ý ta.”

Nói, thuận tiện đưa cho Diệp Tĩnh Hồng một cái bình nhỏ.

“Người tự bôi thuốc đi.”

“Ừ.”

Diệp Tĩnh Hồng gật đầu, đổ ra một chút thuốc bôi lên vết thương, thế nhưng ánh mắt lại vẫn nhìn Chu Tư Kỳ, nhìn đáng vẻ say sưa ăn đồ ăn của y, đáy lòng bỗng trở nên vô cùng mềm mại.

Mấy tháng trôi qua, hắn vẫn đi theo Chu Tư Kỳ du ngoạn, phát hiện rất nhiều sự tình trước đây không biết.

Chu Tư Kỳ thích ăn đồ gì, Chu Tư Kỳ thích xem sách gì, Chu Tư Kỳ thường đi đến nơi nào... Phải đến tận lúc này, hắn mới thật sự hiểu rõ người này.

“Ăn ngon không?”

“Ồ điểm này, làm được cũng không tệ lắm.”

“Vậy đêm nay ta có thể vào trong phòng ngủ không?”

“Ha ha.”

Tâm tình Chu Tư Kỳ sau khi ăn xong rất tốt, vì lẽ đó cũng không ngăn cản Diệp Tĩnh Hồng theo y trở về phòng, thậm chí còn chủ động rót hai chén trà. Diệp Tĩnh Hồng ngồi xuống ở bên cạnh bàn, câu được câu không cùng y nói chuyện phiếm.

“Đọc đường ta đi, nghe được không ít tin đồn liên quan đến Vô Song Thành.”

“Sao? Vô Song Thành cuối cùng cũng đổ?”

“Vừa vặn ngược lại, nghe nói ca ca của Triệu Văn đoạt được chức thành chủ, ở trong bóng tối làm không ít việc, tựa hồ muốn mở rộng thế lực của Vô Song Thành.”

“Triệu mỹ nhân tuy rằng độc ác, nhưng dù sao cũng là nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản*, đại ca hấn lại không như thế, xưa nay đã tâm bình khí an, e sợ khó đối phó hơn.”

(*)Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản: Tình yêu nam nữ quyến luyến với nhau không rời, thì chí khí chiến đấu của người đàn ông sẽ tiêu tan.

Diệp Tĩnh Hồng nghe vậy nhú mày, nói: “Đã như vậy, lúc trước tại sao Triệu Văn lại lấy được chức thành chủ?”

“Việc này nói ra rất dài dòng, ” Chu Tư Kỳ nhẹ nhàng di chuyển tách trà trong tay, cười nói, “Có điều căn nguyên của mọi chuyện, toàn bộ đều là vì sư huynh của ta.”

“A?”

“Vô Song Thành và Tu La Cốc chính là kẻ thù cũ, người Tu La Cốc chúng ta nếu muốn xuất sư, nhất định phải giết được một nhân tài của Vô Song Thành. Thời điểm năm đó sư huynh ta xuất sư, hiển nhiên cũng đi đến Vô Song Thành, chỉ là vận may của hắn quá thấp, thế mà lại chọn Triệu Văn làm đối thủ. Độ tuổi của hai người đó xấp xỉ, võ công cũng đang tương đương nhau, ròng rã đánh ba ngày ba đêm mới phân được thắng bại. Sư huynh ta tuy rằng trội hơn một chút, nhưng bởi vì nổi lên tâm ý, nên không lấy đi tính mạng của Triệu Văn, vậy mà vì thế lại đụng phải phiền phức lớn.”

Diệp Tĩnh Hồng đối với chuyện này có biết một chút, thuận tiện nói: “Thì ra Triệu Văn lại thích sư huynh ngươi.”

“Ừ, Triệu mỹ nhân kiêu ngạo tự phụ, không coi ai ra gì, nhưng một mực lại có tình cảm với sư huynh ta, vì hắn chuyện gì cũng làm cho bằng được, trong đó việc điên cuồng nhất, chính là giành lấy chức thành chủ của Vô Song Thành.”

“Dù vậy, sư huynh ngươi cũng không yêu hắn?”

“Hừ, hắn kiêu ngạo, sư huynh ta so với hắn càng kiêu ngạo hơn. Triệu mỹ nhân càng dây dưa không ngớt, sư huynh ta lại càng xem thường, thậm chí ngay cả nhìn hắn thêm một chút cũng không chịu.”

Diệp Tĩnh Hồng đối với Triệu Văn tuyệt không có hảo cảm, nhưng nghe được chuyện cũ năm xưa, khó tránh khỏi hơi xúc động: “Không nghĩ tới hắn lại là một người si tình như vậy.”

Chu Tư Kỳ gật đầu, nói: “Bây giờ hắn ở trên giang hồ mai danh ẩn táng, cũng không biết có phải đang ở cùng một chỗ với vị Vương Gia kia.”

Diệp Tĩnh Hồng lấy làm kinh hãi, nói: “Ngươi quên rồi sao? Vị Vương Gia kia sớm đã bị Triệu Văn hại chết.”

“Bất quá chỉ là giang hồ đồn đại mà thôi, không hẳn có thể tin được tất cả.”

“Nhưng là...”

“Diệp đại hiệp sợ rằng không biết, trên đời này có một chiêu gọi là ‘lạc mềm buộc chặt’, dính chặt lấy chưa chắc đã hữu dụng, trọng yếu là cách thả ra thu vào. Thủ đoạn của Vương Gia này lợi hại như vậy, Triệu mỹ nhân sợ là khó thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.”

Diệp Tĩnh Hồng càng nghe càng mơ hồ, nói: “Ý của ngươi là...?”

“Diệp đại hiệp không hiểu thì thôi, ” Đôi mắt Chu Tư Kỳ nặng trĩu, lầm bầm nói, “Rồi người sớm sẽ hiểu.”

“Người nói cái gì?”

“Ta là nói... Vị kia Vương gia đúng là cao thủ.”

“Không sai, chỉ cần nghe tiếng bước chân đã biết võ công của hắc sâu không lường được, đáng tiếc không có cơ hội cùng hắc giao thủ.” Trong lúc vô tình, Diệp Tĩnh Hồng đem đề tài chuyển sang võ công, dù sao hắc cũng đã bồn ba nhiều ngày, thực sự đã cực kì mệt mỏi, cuối cùng gục ở trên bàn mà ngủ thiếp đi.

Chu Tư Kỳ gọi vài câu vẫn thấy hắc bất tỉnh, nghĩ đến hắc vì thay mình giải độc mà chạy xung quanh tìm kiếm thần dược, trong lòng có chút đau xót, liền cởi xuống áo ngoài mà che lên người hắc.

Sau đó hơi cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng xoa tóc đen của hắc, ôn nhu kêu: “Diệp đại hiệp.”

Diệp Tĩnh Hồng không phản ứng, hiển nhiên là thật sự ngủ say.

Chu Tư Kỳ liền mỉm cười, đáy mắt nổi lên một tia gợn sóng, chậm rãi kề sát gò má của hắc, hôn lên môi hắc một cái, như có như không nói nhỏ: “Đúng là đại ca đã quên, ta cũng là... cao thủ tình trường.”

Toàn Văn Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu-huu-hai>